JANICE MAYNARD

Casa vrajtta

Traducerea si adaptarea în limba română

de: SILVIA IORGULESCU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Uşa se închise, iar Shay se întoarse si traversă camera spre fereastră. Privi în jos, spre strada de dedesubt, dar lacrimile o năpădiră şi realiză că lumea ei se prăbuşeşte.

Greg plecase. Totul se sfârşise. Fuseseră foarte politicoşi la final. Ea îi pusese deja deoparte lucrurile, să fie pregătite: cărţile, discurile, bricheta, o pereche de pantofi, alte obiecte - tot ce lăsase la ea în cameră în lunile cât durase povestea lor de dragoste. El nu le mai voise înapoi - poate doar pantofii pe care ea îi ridicase de la cizmărie, şi pentru care tot ea plătise - dar Shay îi spusese că la ea este suficientă dezordine şi că nu mai are nevoie şi de lucrurile lui.

Aşa că astăzi venise să le ia. Iar acum se grăbea în jos, pe scările de piatră ale clădirii, cărându-şi valiza şi arătând la fel de vinovat ca un angajat care dispare cu produsele din magazin.

Aproape îi părea rău pentru el. Bărbatul rămăsese fără cuvinte. Iar asta nu se întâmpla prea des cu Greg. Nu se intimida uşor, dar acum tot ce putuse spune fusese:

-îmi pare rău, Shay. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar... Doamne, îmi pare rău.

El îşi petrecuse un deget peste guler, iar ea îl întrebase dacă n-ar dori ceva de băut.

Părea că ar fi vrut, dar răspunsese că nu doreşte.

-Atunci, înseamnă că asta e tot.

- Da, răspunsese el, uitându-se la valiză. Mai bine ai fi îndesat toate astea în coşul de gunoi.

- O risipă, spusese ea. Poate le vinzi la un târg de vechituri.

Ea zâmbise, iar el nu.

- La revedere, atunci! spusese el. Ne vedem când mă întorc.

- Călătorie plăcută şi succes.

Se priviseră unul pe altul încă puţin, iar apoi el plecase, închizând uşa în urma lui, fără zgomot.

Probabil că acum cobora scările, pentru că liftul era iar stricat. Va traversa holul şi va ieşi din clădire pe uşa principală. Ea îl va vedea. Se întrebă dacă se va grăbi spre maşina parcată puţin mai jos, vizavi, sau va ezita, se va întoarce şi se va uita în sus.

îşi aminti jocul acela din copilărie. "Pune-ţi o dorinţă". închizi ochii, îţi încleştezi pumnii şi-ţi doreşti cu toată fiinţa ceva, care să se întâmple. Cândva, credea în toate acestea. Vreme bună pentru o după-amiază de picnic sau câinele bolnav care se va însănătoşi. Dar nu mai era copil, iar acest joc nu i-l va aduce pe Greg înapoi.

închise ochii pentru a-şi alunga lacrimile şi-l văzu ieşind în stradă. Nu se opri. Grăbi pasul, legănând valiza în mână.

Portiera maşinii se deschise, iar Shay văzu pentru o clipă părul mătăsos al femeii care se întinsese să-i deschidă. Greg urcă şi tânăra
trecu înapoi pe scaunul pasagerului.

Shay şi-l imagină răsuflând uşurat că totul se terminase şi, aşezându-se confortabil la volan, cum aşteaptă ca femeia de lângă el să-l întrebe cât de odioasă a fost întâlnirea. El ar ridica din umeri, mărturisind că într-adevăr aşa fusese, şi ar răspunde că n-ar putea spune că i-a plăcut.

Ea şi-ar aşeza mâna pe braţul lui şi l-ar săruta încetişor pe obraz, compătimindu-l.

Maşina porni, iar Shay o urmări cu privirea.

îşi dăduse seama că era vorba despre o altă femeie. Cel puţin, părea destul de probabil că asta ar fi. Ştia de câteva săptămâni că ceva nu era în regulă. Ajunseseră la acea etapă în care ar fi putut petrece împreună o seară întreagă fără să fie pe aceeaşi lungime de undă decât câteva minute. Aşa că ea îl întrebase dacă îşi doreşte ca relaţia lor să se termine. "Nu crezi că ăsta e sfârşitul?” mai spusese ea.

Nu aveau verighete de returnat. Vorbiseră despre căsătorie, mai ales la început, dar nu stabiliseră nicio dată şi nici nu făcuseră vreun anunţ oficial. în timp ce Greg protesta că nu pomenise nimic despre niciun sfârşit, ochii îi

mărturiseau uşurarea.

Aşadar, plecase. Şi o adusese şi pe cealaltă femeie cu el, să stea în maşină şi să-l aştepte până îşi va lua lucrurile şi va juca şi scena finală.

Acum, puteau să sărbătorească. Erau destule locuri unde ar fi putut merge. Nu foarte multe în care Greg să nu fi fost cu Shay... ieşeau destul de des, dar, cu noua cucerire alături, n-ar fi avut de ce să fie copleşit de amintiri.

Shay nu putea spera decât că la fel i se va întâmpla şi ei. Deocamdată, nu era niciun bărbat în viaţa ei, şi nici nu-şi putea imagina unul. Ea şi cu Greg lucrau la aceeaşi firmă de relaţii publice, în centrul Londrei - Shay ca secretară, iar Greg Dyson la creaţie; fuseseră practic nedespărţiţi de când Shay se angajase acolo, în urmă cu şase luni. Va fi destul de trist fără el.

Shay avea prieteni, socializa uşor. Şi curând ar putea apărea un alt bărbat; sau chiar mai mulţi bărbaţi, dacă şi-ar propune. Era genul de femeie după care bărbaţii întorc capul: mignonă, aproape slabă, cu chipul oval, părul drept, strălucitor şi lung... în plus, avea suficientă vitalitate încât să producă scântei şi-n privirile unui om de zăpadă.

Un lucru era sigur. Greg o să-i lipsească, dar n-avea de gând să-şi petreacă tot restul vieţii jelindu-l. Se întoarse cu spatele la fereastră. Maşina ajunsese deja la capătul străzii şi cotise. Greg şi femeia aceea - cine o fi fost - dispăruseră.

"Nu era o tipă de la birou", se gândi. Nu erau prea

multe femei din care să alegi, iar cele care lucrau cu ei aveau deja pe câte cineva.

Oricine ar fi fost, Greg plecase cu ea. Nu va mai veni la birou în următoarea lună, din cauza campaniei americane în desfăşurare. Era vorba despre un produs pe care o firmă americană dorea să-l lanseze pe piaţa britanică şi pentru promovarea căruia fusese contactată firma la care lucra Greg Dyson. Urma să plece cu avionul luni, pentru conferinţe şi briefing, şi trebuia să se întoarcă peste trei-patru săptămâni.

Ăsta era un lucru bun. Shay va avea răgazul necesar pentru a se adapta. Şi acum, că noptiera ei fusese golită de tot ce ar fi putut să-i amintească de Greg, tot ce avea de făcut era să pună ceasul la loc şi s-o ia de la început.

Problema era că nu puteai schimba Albert Memorial. Iar Tamisa arăta la fel ca atunci când ea şi cu Greg se plimbaseră pe docuri. La fel arătau practic toate locurile: cafenelele, cinematografele, teatrele. Iar la birou, la fel. Colegii ei erau şi colegii lui Greg, numele lui urma să fie pomenit iar şi iar, iar biroul lui era chiar acolo, în colţ, aşteptându-l. Dacă ar merge la o petrecere, mai mult de jumătate dintre invitaţi i-ar fi ştiut pe ea şi pe Greg drept un cuplu. Timp de şase luni, fusese împreună cu el la serviciu, iar majoritatea weekendurilor şi le petrecuseră tot împreună.

La o săptămână de la despărţire, trebui să admită că simţea nevoia să plece, să fugă de locurile atât de

familiare care o înconjurau. Luni dimineaţă se trezi devreme. Nu dormise prea bine, aşa că avu timp să-şi fiarbă cafeaua şi să-şi pregătească micul dejun, chiar dacă n-avea chef să mănânce. Singură, stând pe un scaun înalt lângă plită şi sorbindu-şi cafeaua neagră, îşi scrise demisia.

îi părea rău să plece de la firmă. îi făcuse plăcere să lucreze acolo, dar mai existau şi alte slujbe interesante şi, dacă ar fi fost cazul, nicio schimbare de oraş nu i-ar fi displăcut.

în Londra era plăcut, dar lumea era mult mai mare. Ar putea să plece în străinătate. Aici urma să vină iarna, aşa că - de ce nu? - se putea muta într-un loc însorit. Care mai e plăcerea să fii tânăr şi fără griji dacă stai degeaba şi aştepţi să se adune ceaţa în jurul tău?

în dimineaţa asta, chiar era ceaţă. Luna noiembrie bătea la uşă, aerul era răcoros, iar lui Shay îi era cam frig, cu toate că purta un pulover lung destul de gros, de iarnă. Va fi o zi plictisitoare şi posomorâtă, iar singurătatea era suficient de neplăcută şi fără asta. Spălă cana de cafea, o lăsă la îndemână pentru când se va întoarce diseară, îşi încălţă cizmele, trase pe ea paltonul stacojiu cu glugă şi porni spre staţia de autobuz către oraş.

Pe drum spre ieşire, îşi luă corespondenţa: un catalog publicitar şi o scrisoare pe care recunoscu scrisul mâzgălit al Emmei: "Edgeford". Citi scrisoarea în autobuz. Scrisorile de la Emma însemnau veşti de acasă. Acestea veneau regulat, iar Shay îi era recunoscătoare Emmei pentru asta.

Ea şi Emma Winsor fuseseră la şcoală împreună şi erau prietene chiar dinainte de asta. Edgeford era un orăşel plin de viaţă, situat cam la jumătatea drumului dintre Birmingham şi Wolverhampton. Aici crescuse Shay.

Dacă tatăl ei n-ar fi murit, poate ar fi rămas acasă, să îngrijească de casă pentru el, lucrând ca secretară pentru o firmă locală de imobiliare. Dar John Reynolds, director de şcoală şi tată iubitor, murise, iar Shay îşi părăsise orăşelul natal pentru a accepta o slujbă în Londra. La început, o serie de locuri de muncă temporare; îi plăcuseră provocările şi diversitatea. Iar apoi, în urmă cu şase luni, ajunsese la firma actuală, întâi în probe, apoi ca angajat. îl întâlnise pe Greg şi, deşi el nu avusese nicio influenţă asupra deciziei directoratului de a-i cere să rămână acolo, sigur reprezentase unul dintre motivele pentru care ea acceptase.

Emma nu-l cunoştea pe Greg. Ştia despre el, desigur, din scrisorile de la Shay şi din discuţia pe care cele două o avuseseră în urmă cu trei luni, când Shay mersese acolo pentru botezul finei sale, fiica Emmei şi a lui Bill.

Iar scrisoarea se sfârşea cu "Transmite-i dragostea noastră lui Greg!" şi "Adu-l şi pe el aici data viitoare când vei veni şi, cu sau fără el, nu uita că te aşteptăm de Crăciun şi de ziua ta". Ziua de naştere a lui Shay era în Ajunul Crăciunului.

Scrisoarea era plină de poveşti despre ce se mai întâmpla pe acasă şi, pe măsură ce se chinuia să străbată

autobuzul pentru a reuşi să coboare în staţie, lui Shay începu să i se facă dor de locurile natale.

în teorie, Edgeford nu mai reprezenta "acasă" pentru Shay. Nu mai avea vreo casă de mortar şi cărămizi acolo, şi nici rude. Dar avea o groază de prieteni, iar camera de oaspeţi a Emmei era tot timpul pregătită pentru ea.

Se gândi că ar putea să meargă acolo pentru o vreme, cât va căuta o slujbă nouă şi să decidă ce are de gând să facă în continuare.

La Edgeford chiar n-ar fi nimic care să-i aducă aminte de Greg. Prietenii ar putea-o întreba despre el, dar când le-ar spune că totul s-a terminat, ar înceta s-o mai întrebe; iar Emma era o prietenă atât de bună... şi la fel era şi Bill, soţul ei, iar Kate era cel mai adorabil copil.

"Asta am să fac", decise Shay. "O să mă duc acasă."

îşi înaintă preavizul de cum ajunse la birou. Şefilor le păru rău că pleacă. Le explică faptul că simte nevoia de o schimbare, dar asta nu reuşi să-i păcălească. Unul dintre asociaţi fu chiar auzit spunând că mai degrabă l-ar da afară pe Dyson şi ar păstra-o pe domnişoara Reynolds.

Femeile îl vorbeau de rău. Bărbaţii considerau că a fost un prost. Colegii îi luară lui Shay o sticlă de parfum scump şi câţiva renunţară la ora de masă pentru a o conduce la trenul de douăsprezece şi un sfert, la gara Euston, vineri.

Ea zâmbi şi le făcu semne de adio cu mâna, aplecată peste geamul compartimentului, până când peronul şi micuţul grup care-i răspundea la salut nu se mai văzură.

Apoi se aşeză pe locul ei din colţ, simţind nevoia să plângă. O să-i fie dor să lucreze cu ei. O să-i fie dor chiar şi de noptiera din apartament. Cel mai mult îi va fi dor de Greg, dar gândul că Emma şi Bill o aşteptau era liniştitor.

Încercă să se gândească numai la asta cât timp trenul înainta, iar panglica nesfârşită a peisajului se desfăşura cu repeziciune în faţa ochilor. Mergea acasă. Când îi telefonase Emmei luni, să o întrebe dacă poate să vină, Emma scosese un chiot de bucurie. Ar fi minunat, camera era pregătită şi o aştepta. Când urmează să vină? Azi? Mâine?

Vocea joasă şi caldă a lui Bill fusese la fel de primitoare. Urma s-o aştepte amândoi la Wolverhampton, îi spusese el, cu maşina.

- Totul în regulă, nu?

- E-n regulă, îl asigurase Shay. Tocmai se decisese să-şi schimbe slujba şi avea un pic de timp liber.

- Aşa şi trebuie, spusese Bill. Cele două fete ale mele deja numără orele până când vă veţi revedea.

Emma fusese norocoasă că-l întâlnise pe Bill. De când Emma era în clasa a cincea, iar Bill intrase la Colegiul Tehnic, fiecare dintre ei ştiuse că, într-o zi, se vor căsători. Acea zi venise în urmă cu doi ani, când Emma îşi serba majoratul. Acum, o aveau pe Kate, fetiţa lor de nouă luni. Mai aveau o casă pe care o cumpăraseră ieftin, pentru că era mare şi destul de dărăpănată. Iar Bill începuse să facă progrese cu firma lui de reparaţii de obiecte casnice, la

care el era si angajatul, si directorul.

Emma fusese norocoasă, dar la fel fusese si Bill. Amândoi meritau tot norocul din lume, iar Shay de-abia aştepta să-i vadă.

Tresări deodată când o revistă destul de grosuţă căzu pe jos, în faţa ei, şi se aplecă s-o ridice, în timp ce fata aşezată vizavi, care se aplecase prea târziu după ea, se scuză:

-Îmi pare rău!

Shay zâmbi, iar buzele fetei se arcuiră şi ele într-un surâs.

-Ai citit-o? Dacă n-ai citit-o, o poţi răsfoi...

Era un număr dintr-o revistă de modă. Shay răspunse simplu:

-Mulţumesc.

Nu prea avea chef de vorbă, deşi câteva cuvinte ar fi dorit să mai schimbe cu fata de vizavi, dacă aceasta nu s-ar fi întors spre fereastră atât de brusc încât lui Shay îi păru aproape nepoliticoasă. "Nu sunt singura care are griji", gândi Shay, urmărind chipul tensionat şi palid al fetei. O discuţie ar fi fost evident deranjantă, aşa că nu mai spuse nimic, ci se rezumă la a frunzări revista. O aşeză lângă fată chiar înainte ca trenul să intre în Wolverhampton, mulţumindu-i încă o dată.

Imediat ce trenul opri, sări repede pe peron. Avea numai o valiză mică drept bagaj. Se grăbi pe platformă şi o zări pe Emma ţinând-o pe Kate în braţe şi făcându-i cu

mâna.

Shay le cuprinse în braţe pe amândouă.

-Vai, dar ce finuţă frumuşică am! spuse Shay.

-Seamănă cu mama ei, chicoti Emma.

Prietena ei nu se schimbase deloc. Nu că Shay s-ar fi aşteptat la

cine ştie ce schimbare în trei luni, dar părea că Emma rămăsese aceeaşi de câţiva ani. Tot timpul fusese o şcolăriţă cu obrajii rotunjori, cu părul pe care-l purta mereu într-o coadă la spate, în blugi şi tricou, atunci când nu era în uniformă. Purta sandale şi n-avea o haină mai groasă pe deasupra, deşi era destul de frig afară, iar blugii erau prinşi cu un ac de siguranţă acolo unde fermoarul se rupsese.

În spatele ei, Bill, uriaş şi blând, spuse:

- Îmi pare bine să te vedem.

- Şi eu pe voi, spuse Shay imediat.

- Hai să mergem acasă, zise şi Emma. Am lăsat ceva în cuptor şi nu pot băga mâna în foc că am lăsat focul mic.

Se urcară în maşina lui Bill, cumpărată la mâna a doua. "La mâna a doua" era doar un titlu de nobleţe, el fiind al patrulea cumpărător care, de fapt, salvase maşina de la cimitirul de fiare vechi.

Scaunele erau tapiţate cu piele şi miroseau a levănţică, pentru că Emma de-abia le lustruise. Shay stătea în spate, cu Kate în braţe, iar Emma se întoarse spre ea de pe scaunul din faţă, al pasagerului:

- Şi ţi-ai găsit o slujbă nouă?

- N-am început să caut, deocamdată.

- De ce ai plecat? Doar aşa, că voiai o schimbare?

- Ceva de genul ăsta...

îşi dădu seama că va fi nevoită să le spună.

- M-am despărţit de Greg şi ar fi fost puţin ciudat să lucrăm în continuare împreună, aşa că m-am gândit să mă

desprind cu totul... Mă gândeam să emigrez.

Emma se strâmbă.

-O decizie puţin cam drastică, nu crezi? Speram că te-ai putea întoarce în Edgeford.

-Adică, să mă mut aici?

-De ce nu? Ti-ai putea găsi o slujbă şi apoi ai putea sta la noi. Ai putea chiar ocupa două camere, dacă vrei.

-Ar fi o idee, recunoscu Shay.

-Aşa e, spuse Bill. Să te gândeşti. Eşti binevenită, să ştii.

Casa făcea parte dintr-un şir de locuinţe construite la începutul secolului şi denumit, dintr-un motiv grandilocvent, "Montpelier Row". Majoritatea celorlalte case fuseseră transformate deja în apartamente, dar aceasta nu suferise nicio modificare şi ar fi consumat, oricum, sume importante de bani, la o eventuală reabilitare.

Casa era mare şi întunecată, mai ales din cauza pereţilor care se înnegriseră odată cu trecerea anilor. Şi totuşi, era o casă primitoare. Oricum ar fi arătat casa lui Bill şi a Emmei, tot primitoare ar fi fost. Toate uşile care dădeau în hol erau deschise, iar pereţii din unele camere erau pictaţi în culori strălucitoare.

De cum intrară, simţiră mirosul îmbietor de mâncare. Emma ţipă:

-Miroase a ars!

Se grăbi spre bucătărie, iar Shay, cu Kate în braţe, o

urmă.

Soba cu gaz era aproape la fel de bătrână ca şi casa, iar Emma se puse în genunchi în faţa cuptorului, să deschidă uşa grea. În vas, marginile se rumeniseră puţin. Mâncarea arăta încă destul de apetisant, dar era cu siguranţă puţin prea mult ţinută în cuptor. Emma începu să înjure, iar Shay îi acoperi urechile micuţei Kate, râzând.

- Ce-i aşa de nostim? întrebă Emma. Si tu tot asta ai să mănânci.

Scoase vasul de lut pe masă şi-i ridică încetişor capacul. Aburii se risipiră, dezvăluind conţinutul de un maro intens, însă nu negru. Aşa că Shay spuse:

- Care-i problema? Mai amestecă puţin, şi o să avem o masă s-o ţinem minte!

Nu era chiar rea. Aranjată în farfurie, mâncarea arăta mai bine şi chiar avea un gust bun, aşa că fu terminată în curând. Bill plecă spre magazinul său, iar cele două femei se aşezară să-şi bea cafeaua.

Kate mâncase şi ea, fusese schimbată şi dormea la etaj. Afară, o pasăre ciripea, iar Shay, privind spre grădina acoperită de frunze moarte, spuse:

- E frumos aici.

- Îmi place, răspunse Emma. Casa e prea mare şi prea răcoroasă, iar grădina este un coşmar, dar îmi place. O să rămâi?

- Mă tentează, să ştii.

Emma se aplecă spre Shay, nerăbdătoare.

- Poţi să stai în cele două camere de sus, de deasupra intrării din faţă. Sunt spaţioase şi se şi poate trece dintr-una într-alta. Ar putea fi ceva.

- Camera pe care o aveam la Londra ar fi încăput de două ori doar într-una din ele.

Emma era deja în picioare.

- Hai să vezi!

Camerele erau goale şi destul de mari. Una pentru dormitor, iar cea mai mare ar fi putut fi transformată într-un living destul de
plăcut.

- Îmi pare rău de Greg, spuse Emma deodată. Ce s-a întâmplat?

Shay ridică din umeri.

- Pur şi simplu, relaţia noastră s-a stins... Se mai întâmplă.

- Bănuiesc că da, aprobă Emma.

Totuşi, relaţia ei începuse când ea avea zece ani şi-l urmărea pe Bill Winsor, de la distanţă, cu înflăcărarea unei fetiţe.

În cazul lui Shay, lucrurile stătuseră cu totul altfel, întotdeauna. Băieţii se ţineau după ea, oferindu-se să-i ducă ghiozdanul cu cărţi. Ei ajunsese să i se pară un lucru firesc. Emma mai spunea, din când în când, visătoare:

- Nu-i aşa că Bill Winsor este minunat?

De obicei, Shay pufnea şi o repezea:

- Te-ai ţicnit?

Bill Winsor era băiat bun, numai că Emma era prea îndrăgostită. Acum însă, nu mai credea că Emma exagerase.

Deodată, prietena ei spuse:

- I-am spus lui David Battrick că vii.

David era un băiat din localitate. Uneori, el şi cu Shay mai ieşeau împreună cu Bill şi Emma, iar atunci când tatăl ei murise, el o rugase să rămână.

- Aici e casa ta, îi spunea. Toţi prietenii tăi sunt aici.

Casa ei fusese foarte liniştită. Tatăl ei fusese un om liniştit, dar fără el parcă nu mai era aceeaşi pace, ci o linişte ascuţită, dureroasă precum lacrimile ţinute în frâu, în spatele pleoapelor.

Multă lume se întrebase de ce pleacă, dar nici ea nu ştia prea bine; şi chiar şi după ce casa fusese vândută şi aranjase să stea la un hotel la Londra, cât îşi căuta de lucru, David trecuse pe la ea, în acea ultimă noapte.

Era târziu. Îşi luase la revedere de la toţi, urma să plece dis-de-dimineaţă, iar soneria de la uşă sună şi-l văzu pe David în prag. Era un băiat nu foarte înalt, de obicei serios, dar acum afişa o mină foarte gravă. Spuse:

-A trebuit să vin şi să mai încerc o dată să te fac să te răzgândeşti.

- E târziu, Dave. Deja am împachetat şi sunt gata de plecare.

- Nu vrei să rămâi şi să ne căsătorim, nu?

Mai adusese vorba de câteva ori despre asta, dar Shay nu-i dăduse apă la moară. Stia că Shay urma să spună că nu crede că ar putea să meargă şi că nu este potrivită pentru el.

- Eu cred că eşti. De ce nu vrei să rămâi?

Ea clătină uşurel din cap, în lumina lunii. Chipul îi era foarte palid, ochii mari şi întunecaţi, iar părul îi strălucea precum curgerea unui râu.

- Dacă te întorci, spusese el, am să te aştept.

Trecuseră douăsprezece luni de atunci şi ea se întorsese, dar nu la David. De-abia dacă se mai gândise la el, deşi îşi mai scriseseră, din când în când.

Shay îi spuse Emmei:

- Ti-ai dat seama că am plecat de la serviciu din cauza lui Greg?

- Bill şi-a dat seama, îi răspunse Emma. I s-a părut că aveai o voce cam ciudată la telefon şi mi-a spus că n-ar fi surprins dacă i-ai fi dat papucii tipului aceluia. Iar eu m-am gândit cât de bine ar fi dacă te-ai întoarce definitiv.

Shay râse încetişor.

-Aşa că te-ai gândit la o locuinţă şi la un soţ pentru mine. Aşa servicii mai zic şi eu!

-Ai putea nimeri mai rău decât David Battrick, iar el nu s-a mai implicat serios în nicio relaţie de la plecarea ta.

- Nu prea cred. Dave este serios în tot ce face.

Emma zâmbi.

- Ei bine, inima lui este acolo unde trebuie, orice ar însemna asta. Dacă el crede că există o şansă ca tu să te muţi aici şi să nu te mai întorci la Londra, pun pariu că ar veni şi ne-ar pune şi tapetul.

- Şi de ce nu ar face-o? spuse Shay. Ar putea fi o provocare interesantă pentru un bărbat îndemânatic. Oricum, fie că stau sau nu, ar fi ceva să aranjăm camerele.

Următoarele două săptămâni trecură vesele şi senine. Shay se bucura de viaţa de mic orăşel: cafeaua de dimineaţă în aer liber, întâlnirile de seara. Semăna destul de bine cu viaţa pe care o avusese înainte ca tatăl ei să moară, cu excepţia faptului că, pentru moment, nu lucra nicăieri, iar când se ducea acasă, se ducea la Emma şi la Bill, în loc să meargă la casa pe care o împărţise cu tatăl său.

Într-adevăr, Greg îi lipsea. Probabil că bărbatul se întorsese deja la serviciu, colegii îi spuseseră că ea a plecat, iar el şi-a dat seama de ce. Fetele aveau telefonul ei şi adresa, dar, desigur, nu se aştepta ca Greg să o sune. Deşi, de fiecare dată când Emma o chema la telefon, bătăile inimii i se accelerau.

De obicei, la telefon era David. Emma avusese dreptate. Apăruse chiar din acea primă seară, iar Emma şi Bill probabil că-i spuseseră despre Greg, pentru că David radia de fericire.

- Shay, spusese el, arăţi minunat.

Ea ştia că nu-i adevărat. Arăta foarte obosită stând în faţa televizorului, alături de Emma şi de Bill, încercând să nu se mai gândească la Greg. Atunci când el propusese să iasă undeva, Emma se grăbise să-i răspundă "Aşa să faceţi!", înainte ca Shay să se poată gândi la o scuză decentă.

Capitolul 2

În acea primă seară, au mers la barul celui mai mare hotel din orăşel, iar oamenii care treceau o recunoscură pe Shay. O întrebară cât are de gând să stea. Shay răspunse că nu s-a hotărât încă, iar ei se îndepărtară convinşi că această secretomanie avea ceva de-a face cu David.

Fusese invitată şi la masă, acasă la David. David lucra la firma de avocatură a tatălui său, despre care Shay considera că arăta ca un avocat care nu s-a ocupat decât de cazuri mărunte toată viaţa: îngrijit îmbrăcat, cu vorba măsurată şi resemnat. Doamna Battrick era capul familiei, o femeie inimoasă şi foarte activă.

Părinţii lui David se bucurară s-o revadă pe Shay, iar doamna Battrick întrebase dacă e adevărat că se întorsese definitiv. Tactul nu era una dintre calităţile doamnei Battrick. Dacă era curioasă, întreba, şi era nerăbdătoare să afle dacă planurile de viitor ale lui Sahy îl includeau şi pe David.

Mamei lui i-ar fi plăcut să-l vadă căsătorit. Nu era una dintre acele
mame posesive, după cum le mărturisea tuturor prietenelor sale.

Shay Reynolds era o fată drăguţă, dintr-o familie bună, dar întotdeauna fusese ceva în legătură cu ea care o neliniştea pe doamna Battrick. Nu putea spune exact ce anume şi nici nu încerca. Poate că avea ochii prea verzi şi prea limpezi. Sau poate era vorba despre felul acela al ei

de a zâmbi, de parcă s-ar fi reţinut să râdă cu adevărat.

Înainte să moară tatăl lui Shay, când doamna Battrick îşi dăduse seama pentru prima dată că David era interesat de fată, vorbise cu John Reynolds despre asta. Zâmbind şi cu o voce luminoasă, pentru că Shay nu avea decât şaptesprezece ani, iar David încă studia - aşadar, nu putea fi vorba decât despre o relaţie adolescentină - doamna Battrick spusese:

- Shay a dumneavoastră şi David al meu se întâlnesc destul de des în ultima vreme.

- Aşa să fie? răspunsese John Reynolds.

- Nu prea ai cum să intervii, nu? Tinerii sunt aşa de încăpăţânaţi! Dar trebuie să recunosc că aceste ieşiri mă îngrijorează puţin, în cazul în care lucrurile ar deveni mai serioase, pentru că David n-a terminat studiile deocamdată, iar tatăl lui s-ar înfuria...

John Reynolds era un bărbat înalt şi chipeş. Soţia lui murise când o născuse pe Shay, iar Maud Battrick se întrebase de multe ori de ce nu se recăsătorise.

- Fiţi fără grijă, îi răspunsese el. Nu e nimic serios, vă asigur.

Asta era o adevărată uşurare. Si el zâmbea.

- Bine, spusese ea. Bine, pentru că mai trebuie să treacă câţiva ani, nu-i aşa, până să-şi dea seama ce au de gând.

Şi trecuseră câţiva ani. John Reynolds murise. Shay era acum femeie, iar David era asociat la firmă. Totuşi, privind-o pe Shay cum
o mângâia pe Didi, pisica siameză, Maud Battrick simţi din nou acea nelinişte veche, căreia tot nu reuşea să-i găsească un motiv.

Când David plecase s-o conducă pe Shay acasă, Maud îl întrebase pe soţul său:

- Ce crezi despre ea?

- Despre Shay?

- Sigur. Acum s-a întors, şi bănuiesc că trebuie să ne obişnuim cu gândul că, probabil, se va căsători cu David.

- De ce spui asta?

Din când în când, soţul ei o enerva atât de tare, încât îi venea să-l scuture bine, ca să se trezească.

- Pentru că el a avut întotdeauna o slăbiciune pentru ea, iar acum totul depinde numai de Shay. Douăsprezece luni s-a descurcat singură şi este pregătiră să se aşeze la casa ei.

- La douăzeci de ani? Sigur n-are mai mult...

- Eu m-am măritat la nouăsprezece.

Bărbatul îşi aducea aminte, dar părea atât de demult... Se ridică încetişor, simţindu-şi din plin vârsta. Spuse:

- Nu cred că Shay are de gând să se căsătorească cu David. Nu cred că vrea asta.

îşi sărută soţia pe obraz şi plecă, încercând să se decidă dacă a reuşit s-o enerveze sau s-o liniştească...

A doua zi, la micul dejun, Emma vru să afle mai multe despre cina de la familia Battrick.

- Cum te-ai înţeles cu doamna Battrick? El e mai degrabă domol,
nu-i aşa, dar ea este destul de fioroasă.

În timpul ăsta, Emma îi dădea cereale lui Kate, care părea mai mult decât mulţumită când reuşea să le scuipe imediat.

- Cum îţi place ca soacră?

- Nu prea mult, făcu Shay. Avea ziarul de dimineaţă întins pe masa de la bucătărie şi se încruntă puţin, uitându-se la unul dintre articole.

- Aşteaptă puţin, spuse ea.

Emma se întoarse, intrigată.

- De ce?

- Ia uită-te aici! Shay puse degetul pe fotografia unei fete. Am văzut-o undeva. Sunt sigură. Dacă mi-aş putea aminti unde...

Emma veni în spatele lui Shay să citească. "Fată de judecător, dispărută. Monique Lander, sora de nouăsprezece ani a lui Max Lander, avocat al statului, şi fiică a răposatului Justice Lander, a dispărut de acasă din data de 1 noiembrie. Familia credea că a plecat în vizită la nişte prieteni. Când nu s-a mai întors acasă, s-a aflat că acei prieteni erau plecaţi în străinătate de mai mult de o lună."

- Întâi noiembrie. Emma se duse repede la calendarul

care atârna pe perete. Vinerea de acum două săptămâni. Când ai venit tu.

-Asta era. Desigur! Fata din tren. Eram în acelaşi compartiment.

- Eşti sigură?

Nu era o fotografie foarte bună. Fusese mărită, iar rezultatul era destul de nefericit. Una peste alta, cu cât Shay se uita la fotografie, cu atât se simţea mai sigură că era vorba despre fata care-i împrumutase revista în tren.

- Era ceva îngrijorător în legătură cu acea fată. Aşa m-am gândit
şi atunci.

-Ai vorbit cu ea?

- Nu. A scăpat pe jos o revistă şi m-a întrebat dacă aş vrea să mă uit pe ea, atâta tot. N-avea chef să vorbească.

- Poţi să-ţi aminteşti cu ce era îmbrăcată?

Shay închise ochii, încercând să vizualizeze imaginea fetei.

- Nu pot. Am impresia că era ceva verde, cred, dar nu pot fi sigură. Nu pot spune nici măcar dacă era singură sau unde anume s-a urcat în tren, ori dacă a coborât la Wolverhampton. Aveam şi eu destule pe cap, atunci. Dacă nu i-ar fi căzut revista, mă îndoiesc că mi-aş fi adus aminte de ea.

- Dar eşti sigură că ea e?

-Aşa cred. Se mai gândi puţin, cu ochii pe fotografia din ziar, din care îi zâmbea fata. Era aceeaşi. Sunt sigură,

confirmă ea.

- Si acum, ce facem?

Kate începuse să bată în suportul de la scaunul pentru masă, iar Emma se întoarse la ea să-i dea să mănânce în continuare, un pic absentă.

- Să sunăm la ziar? Sau la poliţie? Să-l întreb pe Bill?

-Aş putea să vorbesc cu inspectorul Palmer, sugeră Shay.

Îl ştia. Fusese prieten cu tatăl său. El o să-i spună ce să facă. Locuia la zece minute de mers pe jos, vizavi de secţia de poliţie. Fie că era de serviciu, fie că nu, oricum ar fi dat de el.

Emma ar fi vrut s-o însoţească, dar mai avea treabă.

- Să te întorci repede, să-mi spui ce ţi-a zis, o rugă ea.

Inspectorul Palmer se afla la secţie. Shay încercase întâi acasă,
unde dăduse peste doamna Palmer. Femeia o primi încântată,
fericită s-o vadă, şi o întrebă ce s-a întâmplat. Shay îi explică pe îndelete, iar doamna Palmer o ascultă, foarte interesată.

în schimb, inspectorul o privi cu scepticism.

- Este greu să recunoşti pe cineva dintr-o fotografie de ziar cum este asta, explică el. Multă lume o să spună că a văzut-o pe această domnişoară. Aşa se întâmplă întotdeauna. O să fie văzută peste tot.

- Eu tot cred că am văzut-o! se încăpăţână Shay.

- Şi este posibil să ai dreptate, cedă el. Deocamdată, nu ni s-a cerut s-o căutăm, asta este doar o ştire din presă. Dar voi lua legătura cu familia şi o să le spun ce mi-ai povestit.

Asta a fost tot. Shay se întoarse acasă la Emma şi mai discutară un pic despre acest subiect, cât timp dereticară prin casă. Când Bill veni la masă, îi povestiră şi lui. Părea la fel de neîncrezător ca inspectorul, iar Shay nu reuşea să fie foarte convingătoare, nereuşind să răspundă mulţumitor la întrebări, pentru că pur şi simplu nu-şi mai amintea mare lucru. Doar chipul fetei. Foarte exact... dar în rest, nimic altceva, pentru că mintea ei era prea ocupată cu propria amărăciune.

Până la urmă, spuse:

- Ei, să o lăsăm baltă. Cred că am văzut-o, dar bănuiesc că e posibil să fi fost cineva care semăna foarte bine cu ea. Nu e chiar aşa de ieşită din comun, nu?

După-amiază, merseră la o licitaţie. Cumpărară un scaun înalt, de lemn, o măsuţă şi un cufăr din lemn de stejar, pentru cele două camere ale lui Shay.

Camerele începuseră să arate mai bine. Mai multă lume venise să dea o mână de ajutor, inclusiv David. Pereţii şi tavanul erau albi, aşa că cele două camere arătau spaţioase şi aerate. Duşumeaua fusese recondiţionată, iar Shay cumpărase deja covoare. Era şi ceva mobilă nouă, din lemn vopsit alb, şi un pat nou, gen divan. Restul mobilei fusese cumpărată de la magazine de vechituri şi de la

licitaţia din această după-amiază. Uitându-se împrejur, Shay era aproape sigură că va rămâne aici.

Începuse să-şi caute o slujbă încă de weekendul trecut şi se gândea că, de cum va avea un salariu, va insista să plătească chirie.

Când David veni spre seară, Shay era sus, vopsind scaunul stacojiu.

- îţi place? întrebă ea.

- Iese în evidenţă. Nu prea mă omor după roşu, dar asta este o culoare luminoasă şi plăcută.

- Nu-i aşa?

Se dădu înapoi să-şi admire opera, iar David spuse:

- Am auzit despre fata pe care ai văzut-o în tren, sora lui Max Lander.

- O cunoşti?

Asta ar fi fost o coincidenţă, dar el dădu din cap în semn că nu.

- Îl ştiu pe el, din vedere. E unul dintre tipii importanţi.

Shay spuse, cu regret:

- Îmi doresc să fi încercat să vorbesc cu ea, sau măcar să fi remarcat cu ce era îmbrăcată. Sau să fi păstrat revista pe care mi-a dat-o. Ar fi avut amprentele ei pe ea, nu? Asta ar fi fost o dovadă!

- De unde era să ştii că vei avea nevoie de dovezi?

- Asta aşa e, fu ea de acord. De unde era să ştiu?

Termină scaunul, cât David meşteri ceva la o lampă de măsuţă pe care o cumpărase pentru ea. Era o atmosferă

plăcută, iar Shay, mulţumită, spuse:

- Mă bucur că m-am întors.

- Şi eu. Foarte mult.

Telefonul sună în holul de jos, iar paşii Emmei se auziră pe scări la etaj.

- Shay, este pentru tine!

- Cine e?

- Un bărbat.

Greg... Trebuia să fie Greg... Shay se grăbi către telefon, uitând de David.

- Alo!

Vocea ei era gâtuită, dar glasul care răspunse "Domnişoara Reynolds?" era gravă, incisivă şi, mai ales, a unui necunoscut.

I se făcu aproape rău din cauza dezamăgirii, aşa că trebui să se sprijine de perete. Fusese aşa de sigură că era Greg, încât se simţea ca după o palmă primită peste faţă, care o amorţise.

- Da, spuse, în sfârşit.

- Numele meu este Lander. Înţeleg că dumneavoastră credeţi că aţi văzut-o pe sora mea...

- Da.

- Aş dori să ne întâlnim, continuă el grăbit. V-ar conveni mâine?

- Da.

- Dimineaţa? Pe la unsprezece? Am adresa dumneavoastră Edgeford, Montpelier Row, la numărul 28.

- Da, asta e, spuse ea, iar el îi mulţumi şi închise.

Emma şi David coborau împreună scările.

Emma spuse:

- N-a durat mult. Ce s-a întâmplat?

Shay încă ţinea receptorul în mână, deşi se auzea destul de tare tonul de ocupat. Se dezmetici într-un final şi spuse:

- Îl cheamă Lander. Fata din tren era sora lui. Vine aici, mâine dimineaţă, ca să-i dau detalii. Dar ar fi putut să renunţe la această călătorie, pentru că mare lucru n-am ce să-i spun.

Dacă ar fi avut timp să-şi revină, i-ar fi explicat, dar el nu-i oferise răgazul s-o facă.

Spuse:

- Parcă stabilea o întâlnire de afaceri, aşa vorbea. Nu cred că-l interesează prea mult de sora lui. Mă întreb de ce se mai oboseşte să vină până aici.

- Si eu mă întreb, date fiind lucrurile pe care le ştiu despre el, adăugă David repede.

Emma se întoarse, cu ochii scânteietori.

- Ei bine, acum chiar sună interesant. Ce ştii despre el? Hai să bem o cafea. Bill nu s-a întors încă. Am nevoie de cineva care să-mi ţină companie.

Bill Winsor lucra mult, încercând să-şi dezvolte afacerea. Era încă în atelierul din spatele micului magazin. Emma ascultase radioul, dorindu-şi ca Shay şi David să coboare. Acum, că erau jos, îi conduse în bucătărie.

- Spune-ne despre domnul Lander, începu ea. Este înspăimântător?

Shay zâmbi. Deja începea să recunoască, în sinea ei, că era posibil să fi fost un pic nedreaptă. Instinctiv, pornise cu o

prejudecată, pentru că la telefon nu fusese Greg. Max Lander fusese scurt şi la obiect, dar asta nu însemna nimic. Unii oameni vorbesc mult, atunci când sunt îngrijoraţi, în timp ce alţii devin monosilabici. Existau destule şanse ca un avocat pledant să nu stea la vorbă degeaba.

David spuse:

- Nu prea îl cunosc, îţi dai seama.

- Oh, făcu Emma, dezamăgită. Lucrează în acelaşi domeniu ca tine, nu? Dreptul.

David zâmbi, puţin trist.

- Acelaşi domeniu, poate, dar nu la acelaşi nivel... Deşi l-am văzut în acţiune. Este absolut sclipitor, dar are reputaţia de a fi un om destul de dificil. Este posibil să mă înşel, dar nu mi-l pot imagina făcându-şi griji pentru cineva.

Shay se strâmbă.

- Pare fermecător, glumi ea.

- Da, este. Are farmec, spuse David. Doar că mi se pare că, dacă ai cădea mort la picioarele lui, ar trece peste tine fără remuşcări.

- Simpatic! Emma dădu focul mai mare sub ibric. Luă trei plicuri de cafea instant pe care le vărsă în ceşti şi turnă apă clocotită peste ele.

Subiectul Max Lender fu practic încheiat, pentru că relaţia pe care o avea David cu el aproape nu exista. Îşi puseră zahăr şi lapte în cafea, stând în jurul mesei de bucătărie, în linişte. Apoi, Emma întrebă:

- Eşti murdară pe mâini?

Era vorba despre vopseaua roşie. Shay îşi privi lung degetele.

- Scaunul este gata. Vino să-l vezi.

David rămase în bucătărie. El văzuse scaunul şi, în plus, stătuse toată ziua în picioare, la tribunal.

Emma era absolut încântată.

- Nu-i aşa că este minunat? Oh, Shay, totul arată foarte bine! exclamă ea. O să rămâi, nu-i aşa?

- Da, dacă se poate, spuse Shay.

Emma ridică mâinile în aer, în semn de triumf.

- Ura! Ştiam eu că vei rămâne! Când o să vină Bill cu gazeta, o să ne uităm după slujbe. Şi dacă nu găsim nimic, o să dăm sfoară-n ţară şi o să vină ei să te caute, ai să vezi!

Găsirea unei slujbe n-avea să fie o problemă. Shay era bine pregătită şi foarte capabilă. Era fericită că luase o decizie, pentru că se simţea bine aici, printre oameni şi în locuri pe care le cunoştea de-o viaţă. Dar când Emma se repezi către uşă, spunând "Să mergem să-l anunţăm şi pe David!" Shay strigă "Nu!".

Emma se opri:

- Nu?

- Să aşteptăm până când găsesc o slujbă şi voi avea toate puse în ordine. Nu vreau să creadă că rămân din cauza lui. Sunt multe motive, iar David nu se află printre cele mai importante.

Emma clătină din cap, înţelegătoare.

- Nici nu mă gândeam că ar fi.

Shay nu era foarte dornică să-l cunoască pe Max Lander. David i-l descrisese ca pe un personaj antipatic, iar dacă fata din tren era sora lui, lui Shay îi părea rău pentru ea. Avusese probleme.

Soneria sună la unsprezece şi cinci. Prin geamul cu vitralii de la uşa de intrare, Shay văzu un bărbat înalt. în spatele lui, zări o a doua siluetă. Era a unei femei, trecută bine de prima tinereţe, îmbrăcată într-un costum de tweed liliachiu, purtând o pălărie de tul gri şi o eşarfă gri, tot de tul.

Chipul bărbatului îi reţinu privirea, iar Shay înţelese că David avea dreptate. Era un tip dur, greu de impresionat.

- Domnişoara Reynolds? întrebă el.

- Intraţi, domnule Lander.

Intenţionase să-l conducă în living. Nu era o cameră splendidă, dar cele mai elegante obiecte de mobilier se aflau aici. Dar tânăra se pomeni îndreptându-se, de-a lungul holului lung, spre bucătărie. Max Lander, chiar şi numai stând în picioare, tăcut, pe scările de la intrarea în casă, părea atât de obişnuit cu tot ce era mai bun, încât, într-un mod de-a dreptul pervers, Shay simţi că un scaun de bucătărie cu spătar înalt şi tare ar fi exact ce ar merita.

- Dar vă rog să luaţi loc, spuse ea.

- Vă mulţumesc, replică Max Lander.

Apoi, Shay se întoarse către femeia care-l urmase,

împingând uşor un scaun spre ea. Aceasta îi mulţumi şi se aşeză.

Shay se simţi vinovată, pentru că faţa îndurerată a femeii trăda nerăbdare, iar gestul ei de a-i aduce aici fusese unul destul de nepoliticos şi oarecum copilăresc.

- Chiar aţi văzut-o pe Monique? întrebă femeia, grăbită.
- Cred că da.
- N-o cunoşteaţi?
- Nu.
- Oh! exclamă bătrâna, iar nerăbdarea din ochi i se stinse.

Atunci, înseamnă că este vorba despre fotografia din ziar.

- Da, aşa e.
- Nici măcar nu era o fotografie foarte bună.

Vorbea ca şi cum ar fi rostit aceste cuvinte ca pentru sine. Lander interveni:

- La ce gară s-a urcat în tren?
- Nu ştiu.

Bărbatul avea sprâncenele negre, iar ochii îi erau adânci. Se uită fix la ea şi, spre surprinderea sa, Shay simţi cum obrajii încep să-i ardă.

- Dar dumneavoastră vă aflaţi în tren de la Londra?
- Da.

Tânăra stătea cu spatele la masă şi întinse mâna spre marginea tăbliei, de care se prinse cu putere, ca şi cum acest gest ar fi reuşit cumva s-o facă să fie mai stăpână pe sine.

- Îmi pare rău, adăugă ea. Prima dată când am remarcat-o pe fata care cred că e sora dumneavoastră, ne aflam între Birmingham şi Wolverhampton. A scăpat pe jos o revistă, iar eu am ridicat-o.

- Aţi vorbit despre ceva?

- Numai câteva cuvinte. Despre nimic în mod special.

- Ce revistă era?

Ea îi răspunse cu timiditate.

- Cum era îmbrăcată? continuă Max Lander.

- Nu-mi aduc aminte. Parcă avea nişte haine verzi...

Ştia că vorbele ei nu erau deloc lămuritoare. Părea o tânără stupidă de la ţară, care voia să-şi dea importanţă. Era convinsă că bărbatul credea acelaşi lucru. Se întoarse spre femeie, care clătină
din cap.

- Nu cred că era îmbrăcată în verde, Max. Nu prea poartă verde. Dumneavoastră aţi coborât la Wolverhampton, domnişoară Reynolds? reluă bătrâna.

Vorbea rar, de parcă ar fi discutat cu un copil.

- Am coborât îndată ce trenul a oprit. Eram grăbită. N-am remarcat dacă avea vreun bagaj. Nici măcar n-am observat dacă s-a ridicat în picioare. Îmi pare rău. Nu prea vă sunt de ajutor.

Îşi cerea scuze femeii şi chiar îi părea rău, pentru că observase lacrimile din ochii ei trişti. Apoi, adăugă:

- Dar chiar cred că fata pe care am văzut-o era domnişoara Lander.

- Din cauza fotografiei din ziar? se miră bărbatul.

Shay se întoarse către el.

- Nu. Din cauza dumneavoastră. Mi se pare că semănaţi.

- Atunci, înseamnă că discuţia noastră s-a încheiat... din păcate. Sora mea nu seamănă deloc cu mine.

într-adevăr, ochii tinerei din tren erau mai mari, iar gura ar fi putut să surâdă cu uşurinţă. Gura lui era dură, trădând chiar puţină cruzime.

Shay reluă:

- Poate o să vi se pară o prostie, pentru că nu este vorba doar despre o singură trăsătură, dar eu totuşi cred că ar fi putut fi sora dumneavoastră. Tot ce ştiu sigur, este că îşi pusese ceva în gând. Voia să fie lăsată în pace, să nu fie deranjată.

Femeia îşi duse o mână la frunte şi suspină. Max Lander îi atinse umărul şi întrebă:

- Eşti bine?

- Da, sunt bine, repetă ea.

Shay întrebă:

- Pot să vă aduc ceva?

- Nu, mulţumesc.

- Ceai, poate?

- Ei...

Văzând-o ezitând, Shay se grăbi să pornească aragazul.

- Nu durează decât un minut. Haideţi în cealaltă

cameră... scaunele sunt mai confortabile. Nici nu ştiu de ce v-am invitat aici.

- Este foarte bine şi aici, o linişti femeia, cu buzele fremătând de o durere reţinută. Ar fi trebuit să mănânc ceva la micul dejun... dar eram atât de îngrijorată, încât n-am putut. Într-adevăr, cred că o ceaşcă de ceai mi-ar face foarte bine.

- Aşa e. Domnule Lander, dumneavoastră?

- Mulţumesc, nu! oftă el, aşezându-se pe unul din scaunele de bucătărie. Ar fi trebuit să ne prezentăm. Aceasta este mătuşa mea, doamna Kershaw.

- Am sunat la prietenii aceia, unde ar fi trebuit să stea... Suntem cu toţii foarte îngrijoraţi, interveni bătrâna cu un aer uşor rătăcit.

Mâinile doamnei Kershaw tremurau în timp ce primi ceaşca de ceai, dar braţele bărbatului, când se întinse după zahăr, erau neclintite ca o stâncă.

Femeia sorbi puţin ceai şi vorbi din nou, cu uşoara bruscheţe care o caracteriza:

- Ştii, Max, uneori chiar mi se pare că semeni cu Monique. De altfel, e normal să semănaţi. Doar sunteţi frate şi soră.

Se agăţa de un fir de speranţă. Bărbatul îi făcu pe plac şi răspunse:

- Poate ai dreptate...

- Aşa că se poate să fi fost Monique.

- Se poate.

- Dacă măcar am şti unde ar putea fi! oftă femeia, muşcându-şi destul de tare buza de jos, ca şi cum şi-ar fi putut pierde controlul în orice moment.

Shay căută s-o calmeze:

- Sunt sigură că veţi primi veşti de la ea. Totul va fi bine.

- Mulţumesc.

Doamna Kershaw făcu un efort vizibil să se adune. Mai sorbi puţin ceai şi privi în jur, prin bucătărie, pentru a găsi un alt subiect de discuţie. Văzu macaroanele cu brânză de pe masă şi întrebă:

- Vă place să gătiţi?

- Da, îmi place, răspunse Shay. Dar nu prea am timp de asta. Sunt la serviciu toată ziua.

- Cu ce vă ocupaţi?

Părea o actriţă care joacă foarte prost. La fel şi eu, se gândi Shay, încercând să întreţină o conversaţie forţată, până când femeia avea să-şi revină un pic, să-şi bea ceaiul şi să se urce înapoi în maşină.

"Oh, Doamne, ce mult îmi doresc să-mi pot aduce aminte ceva, orice care să fie de ajutor, dar n-am remarcat nimic atunci. Era doar Greg, Greg, Greg... "

Continuă cu voce tare:

- Sunt secretară. Sau cel puţin o să fiu, când voi reuşi să mă angajez din nou. Caut încă anunţuri în ziarul local.

Ziarul era pe masă între ele, iar doamna Kershaw se uită la el. Clipi, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească

vederea, apoi spuse:

- Ei, bine, ce întâmplare!

- Ce anume?

- Chiar caut o secretară. De ceva vreme, chiar.

Nu pe mine, se gândi Shay, eu rămân aici. Dar i se păru politicos să spună:

- Chiar aşa? în ce domeniu lucraţi?

- Filantropie, spuse Max Lander laconic.

Mătuşa lui, însă, continuă:

- Muncă de voluntariat.

începu să înşire proiectele pe care le iniţiase sau care erau în desfăşurare, unele de care Shay auzise, altele care nu-i sunau cunoscut. Se vedea că toate aceste cauze caritabile îi ocupau suficient timp doamnei Kershaw. Era plăcut să vezi o persoană care era gata să depună atâta efort pentru dragostea de aproape. Este mereu nevoie de astfel de oameni.

Doamna Kershaw tăcu o clipă, apoi reluă, gânditoare:

- Cred că ai fi o secretară foarte bună.

- Mulţumesc, dar nu caut o slujbă în altă parte. Vreau să lucrez aici.

- Da, continuă bătrâna, ca şi cum n-ar fi auzit-o. Cred că ai fi foarte potrivită pentru mine.

Se uită mai îndeaproape la Shay, iar Shay îşi dădu seama că fusese probabil o femeie foarte frumoasă, fragilă şi delicată.

- Ai fi foarte potrivită, repetă femeia. Sunt sigură. Am

sentimentul că acesta este motivul pentru care am venit aici, în dimineaţa aceasta. Poate nu era Monique cea pe care ai văzut-o, dar exista un motiv pentru care trebuia să venim. Domnişoară Reynolds, vreau să lucraţi pentru mine.

Shay zâmbi, gata să refuze politicos, când Max Lander izbucni cu indignare:

- Pentru Dumnezeu, Melissa!

N-ar fi putut părea mai exasperat nici dacă mătuşa sa i-ar fi oferit o slujbă idiotului satului.

Shay îşi îngustă ochii şi privi spre el.

- Vă asigur, domnule Lander, că una dintre presimţirile mătuşii dumneavoastră este corectă. Chiar sunt o secretară foarte bună.

- Nu mă îndoiesc de acest lucru, domnişoară Reynolds, dar nu mă bazez pe presimţiri atunci când angajez pe cineva.

Ea spuse, încet:

- Poate doriţi să-mi daţi un test?

- Nu, mulţumesc, zâmbi el. Si nici vreo slujbă.

Doamna Kershaw protestă:

- Max, te rog!

Bărbatul ridică din umeri.

- Ai dreptate, cedă el. Problema secretarei tale te priveşte doar pe tine.

- Iar eu o vreau pe domnişoara Reynolds. Era deja în picioare. Ocoli masa şi luă mâinile lui Shay într-ale sale. Chiar cred în presimţiri şi sunt sigură că sunteţi exact ce

am nevoie. Acceptaţi, domnişoară Reynolds? Vă rog...

Femeia era genul impulsiv, probabil uşor influenţabilă şi un pic naivă. Dar asta nu însemna că nepotul ei trebuia s-o trateze cu
superioritate.

Exasperată şi vrând să-i dea o lecţie acestui individ brutal şi arogant, Shay răspunse cu fermitate:

- Mi-ar face mare plăcere să lucrez pentru dumneavoastră, doamnă Kershaw.

Se pomeni încă pironindu-l cu privirea pe Max Lander, cu o indignare atât de puternică, încât faptul că acestea erau chiar ultimele cuvinte din lume pe care dorise să le pronunţe păli într-o ceaţă lăptoasă.

Capitolul 3

Shay nu închise uşa după Max Lander şi mătuşa lui. Când ei coborâră scările şi se urcară în maşină, o văzu pe Emma pe trotuarul de vizavi, stând de vorbă cu o fată care locuise într-unul din apartamentele de la parter. Emma zâmbi şi-i făcu cu mâna, apoi împinse căruciorul lui Kate, plin cu zarzavaturi, peste drum.

Maşina se îndepărta în viteză. Când dispăru, Emma spuse:

- M-am gândit că n-ar fi fost politicos să dau buzna aşa, când erai în discuţie. Ce maşină frumoasă, nu? Ştii cât costă o astfel de maşină?

- Nu, răsunse Shay nepăsătoare.

Emma continuă:

- Aproape de două ori mai mult decât mai datorăm noi pentru această casă.

Cele două fete ridicară căruciorul pe trepte.

- Cum e Max Lander? întrebă Emma.

- David l-a descris destul de bine.

- Nu ţi-a plăcut de el?

Intrară în bucătărie. Shay o luă în braţe pe Kate, cât Emma mută zarzavaturile pe masă.

- Nu mi-a plăcut, fu de acord Shay.

- Ea cine era?

- Era doamna Kershaw. Mătuşa lui. Ah, şi am acceptat slujba de secretară pe care mi-a propus-o.

- Cum? făcu Emma uimită, aproape scăpând jos o

conservă de fasole verde. Si, mai povesteşte-mi. Unde locuiesc?

- O să trebuiască să plec de aici.

Chipul rotunjor al Emmei se alungi.

- Vai, dar nu m-am gândit...

Se lumină apoi.

- Totuşi, bănuiesc că e o slujbă foarte bună.

Puse conservele pe masă, pregătindu-se să pară foarte încântată, de dragul lui Shay.

- în ce domeniu?

- Muncă de caritate.

- Sună interesant.

- Sper că este, clătină Shay din cap, cu îndoială. Mi-a plăcut doamna Kershaw, dar e cam naivă şi cam ciudată. Iar el îi vorbeşte numai de sus.

- Da?

- Mi-a oferit o slujbă, aşa, din senin. I-am spus că momentan nu sunt angajată, iar ea a exclamat fericită că are nevoie de o secretară. Nu ştiu... vorbea de parcă n-ar fi fost în toate minţile.

- Si unde vei lucra? chicoti Emma.

- Se pare că cei doi locuiesc în Lower Bellum. Ai auzit de locul ăsta?

- Nu.

- Nici eu. Oricum, acolo trebuie să merg... de mâine într-o săptămână. În Lammas Knowl, Lower Bellum.

Căutară Lower Bellum pe hartă. Părea o localitate izolată,

aşezată neinspirat în mijlocul unei regiuni pustii. Când Bill sosi acasă pentru prânz şi-i spuseră veştile, bărbatul o avertiză cu un aer grav pe Shay:

- Sper ca vremea să fie frumoasă. La prima ninsoare, se închid toate drumurile, până primăvara.

- Da? făcu tânăra, nu foarte dezamăgită. Dar în rest, cum este zona?

- Frumoasă... ca în vederi. Peste tot, numai verdeaţă şi căbănuţe. Suna odihnitor. Doamna Kershaw îi oferise o cameră în vila
familiei şi un salariu atractiv. Totul părea tentant... în afară de posibila prezenţă a lui Max Lander, la cine sau în weekenduri.

Pe când spălau vasele, Emma spuse, de parcă i-ar fi ghicit gândurile:

- Cât de minunat ar fi să rămâi înzăpezită acolo... Tu şi cu Max Lander.

- Max Lander are un apartament în Birmingham. Mătuşa lui locuieşte în Lammas Knowl.
Shay repetă numele, încetişor:

- Lammas Knowl. Mă întreb ce o însemna, dacă o însemna ceva. Emma termină de şters vasele şi răspunse, aşezându-se obosită
pe un scaun:

- Domnul Lander arăta foarte distins şi sobru. Nu mi-ar plăcea
să fiu vinovată, dacă el ar fi procurorul.

Shay râse ironic:

- Nu prea mi-ar plăcea să fiu nevinovată, dacă el ar fi procurorul! Cred cu tărie că fata pe care am văzut-o era sora lui, dar după ce s-a uitat la mine aşa cum s-a uitat şi mi-a pus acele întrebări "ajutătoare" de parcă aş fi fost surdă sau proastă - nu cred că ar mai fi vreun juriu care să mă creadă nevinovată. Oricum, cu puţin noroc, nu va fi nevoie să-l văd prea des.

- Nu prea eşti încântată de locul ăsta de muncă, nu-i aşa? reluă Emma, compătimitoare.

Shay clătină din cap, în semn de negare.

- Sun-o şi spune-i că te-ai răzgândit, continuă Emma nerăbdătoare.

- Nu, nu pot. Am acceptat deja. Nimeni nu mi-a forţat mâna. Mă rog... poate într-un mod obscur, Max Lander a fost de vină pentru acceptul meu. Dar nu-l pot acuza pe el, numai din pricină că am vrut să-i fac în ciudă. Oricum, ne-am înţeles pentru o lună de probă, aşa că o să văd ce se întâmplă la faţa locului. Voi începe prin a-i face ordine prin hârtii şi corespondenţă, iar dacă nu-mi place, doamna Kershaw va avea timp să caute o altă secretară.

Emma era îmbufnată, dar resemnată. David, la rândul lui, se întristă foarte tare când află vestea. Cum Shay se implicase tot mai mult în redecorarea casei, bărbatul era convins că avea să rămână aici.

- Dar nu te hotărâseşi să-ţi iei o slujbă în apropiere? întrebă David, nedumerit.

- Nu definitiv. Încă mă mai gândeam.

Să admită că se hotărâse şi apoi se răzgândise aşa, dintr-o dată, cerea prea mult curaj.

David n-o lăsă însă în pace şi-i puse tot felul de întrebări referitoare la această ofertă de serviciu. "De ce acceptase? Ce era aşa minunat la slujba asta? Ce fel de muncă de caritate făcea doamna Kershaw? Ce anume trebuia să facă Shay la Lammas Knowl, unde şi-a-nţărcat dracu' copiii?"

Încă mai bombănea când plecă spre casă. Shay trebui să se abţină din răsputeri pentru a nu lăsa să se vadă că era de acord cu absolut fiecare cuvinţel pe care-l rostise David.

Următoarea săptămână şi-o petrecu pregătindu-se de plecare. Nu voia să ia cu ea prea multe lucruri - doar costumele pentru serviciu şi vreo două rochii mai elegante, pentru orice eventualitate. Restul putea să rămână într-una din camerele de la Emma, iar dacă va fi nevoie, va putea trimite după ele, sau, dacă slujba se va dovedi nepotrivită, le va găsi aici, aşteptând-o.

Îşi luă la revedere de la toată lumea şi îşi dădu seama că de Kate îi va fi la fel de dor ca de Emma. Promise că se va întoarce de Crăciun, de primul Crăciun al finei sale.

David urma s-o conducă cu maşina până în Lower Bellum. Era un ţinut minunat, cam târziu în an pentru o plimbare de plăcere sau pentru o drumeţie, dar oricum încântător. Urmând indicatoarele de pe marginea drumului, ieşind de pe şoseaua principală, ajunseră la Lower Bellum. Era, într-adevăr, ca într-o vedere, aşa cum spusese Bill. Casele arătau

ca şi cum ar fi fost acolo de veacuri. Era şi un stejar secular în mijlocul parcului, iar de una din crengile sale groase se balansa un leagăn pentru copii.

- Este frumos, spuse simplu Shay.

- Exact locul potrivit pentru un weekend de vară, confirmă David. Dar nu să stai aici prea mult.

Probabil avea dreptate, dar trebuia să stea o lună încheiată şi intenţiona să ofere o şansă acestei slujbe.

Lammas Knowl era cea mai mare casă din zonă. Erau două locuinţe mai impunătoare, restul arătau exact ca nişte căbănuţe, dintre care unele aveau storurile trase peste vitrinele de magazin de la parter. În felul ei aparte, putea fi o comunitate prosperă. Casa avea trei etaje şi era aşezată în mijlocul unui parc verde, presărat cu arbori, departe de şosea. David conduse pe aleea care ducea de la poarta principală până la treptele impunătoare şi albe de la intrare. Shay sună şi, când uşa se deschise, David se urcă grăbit în maşină şi plecă.

- Intraţi, domnişoară. Aţi călătorit bine? o întrebă femeia care-i deschisese. Zâmbetul ei era plăcut, iar Shay îi răspunse tot cu un zâmbet:

- Foarte bine.

- Sunt doamna Fulwell, menajera. Bănuiesc că doriţi să mergeţi în camera dumneavoastră, să vă aranjaţi un pic.

- Mulţumesc.

Shay o urmă pe holul mare, bine luminat, apoi în sus pe scările largi. Treptele din stejar străluceau precum satinul, iar

balustrada era sculptată cu motive viticole. La etaj, coridoarele erau înguste, iar din ele se deschideau uşi fără număr. Shay spuse:

- N-o să mai reuşesc să găsesc drumul înapoi.

Doamna Fulwell se întoarse şi zâmbi:

- Ba da, domnişoară, o să vă obişnuiţi.

Intrară într-una din camere, confortabilă şi spaţioasă. Pe jos era un covor gros, roşu-închis. Şemineul electric lumina liniştit încăperea.

- Este o cameră foarte frumoasă, spuse Shay.

- Da, domnişoară, o să vă simţiţi foarte bine aici. Baia este la două uşi mai încolo, adăugă ea, arătând spre dreapta. Iar apoi, dacă doriţi să coborâţi în living, sunt cu toţii acolo.

Găsirea livingului ar fi o problemă, se gândi Shay. Dar... cine erau aceşti "cu toţii"?

- Dacă îmi aranjez puţin părul, o să fie suficient, replică tânăra. Apoi, poate mă veţi conduce până acolo.

- Sigur că da. O să vă despachetez lucrurile.

Nu dură mult să se pieptene. Părul mătăsos îi stătea oricum drept. Nu fu nevoie decât să dea de câteva ori cu peria prin el, în faţa oglinzii de la măsuţa de toaletă, cât timp doamna Fulwell îi atârnă hainele pe umeraşe, în dulapul încăpător.

- Şi pe cine urmează să întâlnesc jos? întrebă Shay.

- Pe doamna Kershaw.î, pe domnul Lander şi domnişoara Hammond.

- Domnul Lander? Vine des pe aici?

În oglindă, văzu chipul amuzat al doamnei Fulwell.

- Ei bine, domnişoară, aceasta este casa lui.

- Oh! exclamă Shay. Îşi dădu seama că expresia ei trăda uimire şi poate chiar mâhnire, aşa că schimbă rapid vorba. Credeam că are un apartament în Birmingham.

Ştia acest lucru de la doamna Kershaw. Când plecase, îi spusese că urmează să stea în apartamentul nepotului ei în weekend şi că urma să plece acasă abia luni seară. Shay presupusese că fiecare avea locuinţa lui, dar nu era nicio lege care să-ţi interzică să deţii un apartament în Birmingham şi o casă în Lowe Bellum. Şi se părea că Max Lander şi le putea permite pe amândouă. Pe de altă parte, nu-şi închipuise că avea să-l revadă atât de curând. Mai degrabă, spera să nu-l mai vadă deloc.

Îşi dădu rapid cu mâna prin păr. "Şi acum, decise ea în gând, în ce mă priveşte, eficienţa este cuvântul de ordine. O să-i arăt eu ce afacere bună a făcut mătuşa lui!"

Max Lander nu se afla în living. Când doamna Fulwell deschise uşa, iar Shay intră, cele două femei, care stăteau în fotolii, se uitară spre ea şi îi zâmbiră. Erau singure.

Doamna Kershaw sări în picioare şi veni spre Shay.

- Ce minunat! Mă bucur aşa de mult că te văd! vorbi femeia cu un glas entuziast. Apoi se întoarse spre cealaltă femeie. Aceasta este Shay Reynolds. Mă va ajuta să-mi pun ordine în afaceri.

- Atunci, îi urez succes domnişoarei Reynolds, glumi fata din fotoliu.

Era tânără, nu cu mult mai mare decât Shay. Avea părul blond, aproape alb, şi, dacă nu cumva era o perucă foarte costisitoare, însemna că devenise aproape o vocaţie să şi-l menţină aşa. Avea o brăţară de aur masiv, iar parfumul ei mirosea aşa cum numai un parfum scump poate să miroasă.

- Sunt Lara Hammond, spuse ea. Suntem vecini.

Era o surpriză pentru Shay. Nimeni n-o pregătise pentru o astfel de vecină în Lower Bellum, şi se părea că şi ea reprezenta o oarecare surpriză pentru domnişoara Hammond, care, dacă la început îi adresase o privire foarte calculată, acum se uita la Shay de-a dreptul uimită.

Shay se aşeză, iar doamna Kershaw începu să vorbească despre vreme. Vorbea repede şi precipitat. Cineva îi spusese că urmează să fie o iarnă grea. Iarna trecută nu fusese chiar aşa de rea, dar în urmă cu doi ani fusese teribilă.

Vorbea de ceva vreme, când se opri brusc în mijlocul frazei, pentru a spune şoptit:

- Stii, tot n-am aflat nimic despre Monique.

Shay se aşteptase la asta, într-un fel. Ziarele duseseră subiectul mai departe, iar ultima menţiune fusese vineri, într-un colţ de pagină: "Nicio veste încă despre Monique Lander". Presa începuse să-şi piardă interesul. Persoana dispărută nu era un copil. în fiecare an dispar nouă mii de oameni, numai în Marea Britanie. În afară de faptul că fratele ei era avocat al statului şi că tatăl ei fusese judecător, Monique Lander nu prezenta interes ca ştire.

- Nici măcar un telefon, spuse doamna Kershaw. Mă gândeam că o să sune. Chiar credeam că o să ne telefoneze.

Machiajul doamnei Kershaw era foarte reuşit, dar tot se putea vedea că avusese parte de multe nopţi nedormite în ultima vreme.

Lara Hammond se aşezase pe braţul fotoliului. Spuse cu

blândeţe:

- Mătuşă Mell, nu eşti deloc cuminte. Ce-o să spună doctorul, dacă află că te tot oboseşti aşa?

- Dar nu pot să nu-mi fac griji, protestă bătrâna.

- Nu trebuie. Monique o să sune şi o să se mire că faci atâta caz
de plecarea ei.

Doamna Kershaw încercă să spună ceva, dar Lara adăugă repede:

- Mai este destul până la cină. De ce nu iei o pastilă şi te duci să te întinzi un pic? Arăţi obosită.

- Chiar sunt.

-Atunci, haide, o încurajă Lara. Te conduc până sus. O luă după umeri, iar doamna Kershaw se ridică încet.

Shay se uită în jur prin cameră, şi observă deasupra şemineului portretul pictat al unei femei. Se ridică să-l vadă mai de aproape. Când Lara se întoarse, era încă în picioare, privindu-l.

- Este doamna Lander. Mama lui Max. Şi a lui Monique, desigur.

- Locuieşte şi ea aici?

- A murit într-un accident de avion, împreună cu tatăl lor. În urmă cu mulţi ani.

Arăta tânără şi plină de viaţă, iar modul în care îşi ţinea capul denota o oarecare aroganţă, dar nu supărătoare.

Shay întrebă:

- Monique seamănă cu ea?

- Da, seamănă puţin.
- Atunci, înseamnă că ea era fata din tren. Sunt sigură de asta. Era evident că Lara ştia despre ce e vorba. Spuse:
- Păcat că n-ai reţinut mai multe detalii.
- Aşa mă gândesc şi eu.

Lara suspină scurt, apoi spuse:

- N-ai ce să faci, asta e. Hai, stai jos şi povesteşte-mi despre tine. Se aşezară amândouă. Lara îşi aprinse o ţigară turcească. îi oferi

una şi lui Shay, dar tânăra refuză.

- Trebuie să mărturisesc că se observă o îmbunătăţire importantă faţă de celelalte, rosti Lara, suflând fumul în sus.
- Celelalte secretare?
- Mmmm. Mătuşa Mell are un talent să le aleagă. Ultima de-abia dacă era în stare să-şi scrie numele. Doamnişoara făcea autostopul, a luat-o cu maşina şi i-a oferit un post. Si toate astea pentru că părea o fată de treabă. Fugise din Holloway, dar asta nu s-a aflat decât mai târziu. Alta era însărcinată în opt luni. A născut gemeni.

Shay zâmbi:

- Cu o casă atât de mare, nu m-aş fi gândit că nişte gemeni ar fi o problemă. Ar fi putut să ocupe ultimul etaj.

Lara făcu o grimasă, ca şi cum o pală de vânt rece ar fi atins-o.

- Lui Max nu i-ar fi plăcut această idee.
- Doamna Kershaw este şi mătuşa ta?
- Nu, toţi îi spunem aşa. Este un fel de mătuşă universală.

O să-ţi dai seama de asta, când o să începi să te îngrijeşti de documentele ei. Are cel mai bun şi mai minunat suflet din lume.

Bunătatea era importantă, dar să ai în grijă documentele celui mai bun suflet din lume poate fi dificil. Nu-i de mirare că Max Lander era exasperat când mătuşa sa s-a hotărât să angajeze încă o secretară, pe baza unei presimţiri.

Shay o linişti:

- Ei bine, eu nu fug de nicăieri, nu sunt însărcinată şi sunt o secretară cinstită.

- Foarte bine, chiar are nevoie de aşa ceva. Să treci mâine pe la mine, să-ţi arăt împrejurimile.

- Mi-ar plăcea. Unde locuieşti?

- Pe Shale Hill. E doar la câteva minute depărtare de sat. Sunt nişte case noi, construite în ultimii câţiva ani. Facem parte tot din sătuc, dar nu prea ne amestecăm cu sătenii. Localnicii trăiesc aici, muncesc aici, mor aici. Noi doar s-a nimerit să ne construim case aici. Tata lucrează la bursă.

- Şi tu?

- Eu... sunt fiica unui agent de bursă. Am fost model o vreme, dar e nevoie de multă muncă să reuşeşti, iar eu mă plictisisem. Oricum, e bine să mai apară feţe noi, schimbă ea subiectul. Într-un fel, suntem o comunitate în interiorul unei alte comunităţi. O să vin să te iau mâine-seară.

- Mulţumesc. Familia Lander locuieşte aici de mai multe generaţii?

- Oh, nu!

Lara spusese acest "nu" ca şi cum această idee ar fi îngrozit-o.

- Max a cumpărat această casă acum vreo doi ani. Se numără printre cei mai recenţi locuitori.

Chiar atunci, uşa se deschise şi Max Lander intră în cameră, spunând în chip de scuză:

- Îmi pare rău că a durat atât.

Lara îi zâmbi:

- Clienţii sunt întotdeauna mai importanţi. Toată lumea ştie asta.

Tânăra nu părea deranjată. Chiar lăsa impresia că, orice ar fi făcut Max Lander, era în regulă, din punctul ei de vedere.

- Mergem? reluă ea grăbită. Oh - îşi aminti de Shay - o cunoşti pe Shay?

- Bună seara, domnişoară Reynolds.

- Bună seara, domnule Lander.

Lara râse şi spuse cu un aer calm:

- E-n regulă, Max. Mătuşa Mell a tras, în sfârşit, un loz câştigător.

Bărbatul se uită spre Shay, iar ea îi susţinu privirea, ridicându-şi
bărbia.

După câteva clipe, Max se hotărî să spună:

- Sper să vă placă aici, domnişoară Reynolds.

- Mulţumesc. Sunt convinsă că aşa va fi.

- Da, ne vedem mâine, Shay, spuse Lara, luându-şi poşeta aşezată lângă fotoliu.

Pe drumul spre uşă, apăsă butonul soneriei pentru servitori şi adăugă:

- E timpul pentru cină. Chiar dacă mătuşa Mell încă se odihneşte, probabil ţi-e foame.

- De-abia aştept, răspunse Shay.

Îi urmări pe cei doi prin uşile deschise de la living, cum traversează holul. Max Lander îi oferi haina de blană iar ea, pentru o clipă, privi în sus spre el, cu capul dat mult pe spate, ca şi cum ar fi urmărit umbrele de pe tavanul înalt. Apoi îşi înălţă umerii sub haină, îi luă braţul şi ieşiră.

Doamna Kershaw nu coborî la cină, iar Shay mâncă singură în faţa şemineului, răsfoind ziarele de duminică.

Capitolul 4

Lara nu era mulţumită. Era veselă, frumoasă şi îndrăgostită de Max Lander, dar nu era mulţumită, se gândi ea, în timp ce se îmbăia. Max Lander nu părea genul de bărbat care să facă fericită o femeie. Nici măcar nu s-ar obosi să încerce. Şi apoi, cât Lara îl aştepta, el avea alte priorităţi. "Clienţii sunt întotdeauna mai importanţi" spusese Lara, fără să pară supărată.

Obosită şi relaxată după baia fierbinte, gândurile lui Shay se întoarseră din nou la Greg. Seara era întotdeauna mai vulnerabilă. în timpul zilei, mintea îi era ocupată, se gândea la alte lucruri. Acum însă, îşi amintea cum era când o cuprindea în braţe, toate săruturile şi promisiunile pe care şi le făcuseră, iar singurătatea o împresura ca o ploaie de gheaţă.

O să se ducă la culcare. O să adoarmă. N-o să se mai gândească la Greg. Mâine, însemna noua sa slujbă şi, cu puţin noroc, noi prieteni.

Dormi agitat. Visele nu-i dădeau pace şi se trezi părându-i-se că cineva bate la uşă, strigând "Lăsaţi-mă să intru!". Stând în întuneric, îşi dădu seama unde se află şi că visase, pentru că n-avea cum să fie cineva la uşă. Dar sunetul ritmat continuă. Nu era un ciocănit. Era zgomot de paşi, uşori şi grăbiţi.

Rămase întinsă, cu privirea pironită în tavan. Doamna Fulwell îi spusese că ultimul etaj nu era folosit. Dar cineva era acolo. Paşii nu erau suficient de grei pentru a fi ai unui

bărbat, şi nici menajera nu era. Era destul de improbabil să fie doamna Kershaw. Si nici Monique nu putea fi, dar acesta era gândul care nu-i dădea pace.

Lara păruse atât de convinsă că Monique era bine, iar fratele ei părea foarte puţin îngrijorat. Dar de ce s-ar ascunde în podul propriei sale case?

Shay ascultă în continuare, iar paşii se opriră. Nu se mai auzi nimic, iar Shay fu uşurată, pentru că n-ar fi avut curaj să se plimbe prin casă la ora două dimineaţa, deşi ceva parcă o îndemna să iasă din cameră.

Adormi la loc, iar dimineaţa, când se trezi, se întrebă dacă nu cumva totul fusese doar un vis.

Doamna Fulwell îi spusese că micul dejun se serveşte la ora opt, iar la şapte şi jumătate, Shay era pregătită să coboare. Era încă destul de întuneric, dar se descurcă destul de bine până ajunse la scări. Se opri la baza treptelor care urcau spre ultimul etaj. Nimeni nu-i spusese că n-are voie să urce acolo.

Deja urcase trei trepte, când auzi vocea lui Max Lander:

- Bună dimineaţa, domnişoară Reynolds.

Ea tresări, speriată.

- Oh, bună dimineaţa.

- Orice aţi căuta, spuse el, nu veţi găsi acolo sus.

Shay rămase nemişcată cât el urcă până la baza scărilor, apoi spuse:

- Doamna Fulwell mi-a spus că nu folosiţi acest ultim etaj.

-Aşa e.

- Am auzit pe cineva sus, azi-noapte. În camera de deasupra mea.

- Când?

- La ora două dimineaţa.

- Doamna Fulwell este o comoară, replică el, dar nu pot să mi-o imaginez umblând prin casă la ora aceea. Sunt sigur că nu era nici mătuşa mea... nici eu n-am fost... iar eventualii hoţi n-au ce să găsească acolo.

- Dar sora dumneavoastră? întrebă ea cu glas timid.

- Ce-i cu ea? Credeţi că o ţinem prizonieră?

- Sigur că nu.

- Dar aţi vrea să fiţi sigură? Foarte bine, să mergem să vedem.

Aprinse becurile care luminau etajul de sus şi porni pe scări,
înaintea ei. Ea îl urmă, conştientă că era un demers zadarnic. Sigur că nu era nimeni acolo. Probabil visase.

Etajul era asemănător nivelului de dedesubt, numai că tavanul era mai jos: acelaşi labirint de coridoare, aproape acelaşi număr de camere. Max Lander deschise uşă după uşă şi, privind peste umărul lui, Shay văzu că toate camerele sunt goale. Câteva aveau nişte cutii depozitate înăuntru, altele

mobilă veche, dar se vedea că nu locuieşte nimeni acolo. Ajunseră şi la camera de deasupra celei în care stătea Shay. Era absolut goală.

Ea explică, parcă apărându-se:

- Suna ca un zgomot de paşi.

- Aţi locuit vreodată într-o casă aşa de veche ca asta?

- Nu.

- Ferestrele scârţâie. Şi uşile. Iar duşumeaua scoate şi ea tot felul de zgomote.

Apăsă cu mâna pervazul unei ferestre, iar lemnul începu să scoată un sunet ca o bătaie regulată. Un vânt mai puternic ar fi putut avea acelaşi efect.

- Mă tem că veţi tot auzi astfel de zgomote, domnişoară Reynolds, continuă el. Cel mai bine ar fi să vă trageţi cearşaful peste cap şi să vă culcaţi la loc.

- Data viitoare, aşa am să fac.

Coborâră scările împreună, fără să mai schimbe nicio vorbă. În hol, Max Lander îşi scoase portofelul şi-i întinse lui Shay o carte de vizită:

-Acesta este numărul meu de la birou. Aveţi numărul de telefon de la apartament, nu? În caz de nevoie, mă puteţi contacta.

- Credeţi că va fi nevoie?

- Cine ştie... încă n-aţi început să lucraţi pentru mătuşa mea.

Shay se întrebă dacă banii pentru acţiunile caritabile ale doamnei

Kershaw erau ai ei sau ai nepotului, în timp ce Max Lander se îndepărtă, intrând într-una din camerele care dădeau în hol. Tânăra se duse îngândurată spre bucătărie.

Doamna Kershaw arăta mai bine, în această dimineaţă. După micul dejun, o conduse pe Shay în biroul unde avea să lucreze.

- Primesc foarte des scrisori de la tot felul de oameni, explică
doamna Kershaw, când intrară.

Descuie cu grijă unul dintre compartimentele biroului din lemn masiv şi pe jos se prăvăliră o mulţime de scrisori. Arăta precum cutia poştală a unui star pop.

Shay petrecu toată dimineaţa punând ordine în corespondenţă şi, până spre prânz, deja avea pus la punct un sistem de sortare. Doamna Kershaw făcea parte din peste douăzeci de comitete. La unele întâlniri mergea, la altele nu, dar toate trimiteau solicitări de plată sau alte asemenea.

Lara avusese dreptate. Într-adevăr, femeia era foarte generoasă şi destul de naivă. Unele dintre aceste acţiuni caritabile erau bine intenţionate şi meritau fiecare bănuţ care s-ar fi putut strânge. Altele miroseau de la o poştă a înşelătorie.

Shay oftă des parcurgând toate acele scrisori, risipite în jurul ei ca sute de aripi albe.

- Doamnă Kershaw? zise ea.

Doamna Kershaw stătea pe un fotoliu, citind un calendar lucios.

- Da, drăguţă?

-Aveţi idee cam câţi bani investiţi în toate astea? Pe câţi oameni îi ajutaţi cu bani?

- Nu foarte exact. Părea că ar fi putut să menţioneze suma la fix, cu o aproximaţie de câteva lire, dar de fapt n-avea nici cea mai vagă idee.

- Sunt foarte mulţi bani, spuse Shay.

- Nu sunt chiar o femeie săracă, replică ea zâmbind.

- Sunt sigură că nu sunteţi, dar poate ar fi trebuit să vă consultaţi cu cineva în legătură cu unele dintre aceste solicitări. Cu domnul
Max Lander, spre exemplu.

- Eh, Max n-are timp pentru micile mele hobbyuri. Banii sunt ai mei şi vreau să-i ajut pe cei în nevoie. Îmi place să fac bine, dacă tot am resursele necesare.

- Foarte bine. Atunci, o să fac nişte fişe, astfel încât să ştiţi oricând cum staţi cu fiecare proiect în parte. Şi o să facem şi o agendă de programări şi întâlniri.

- Da. Doamna Kershaw zâmbi din nou, clătinând din cap. Asta este o idee excelentă. Văd deja că îmi vei fi de un real ajutor.

Până spre după-amiază, Shay termină sortarea. Erau câteva scrisori care trebuia semnate de doamna Kershaw, iar aceasta le semnă aproape fără să se uite la ele. Era foarte încântată de modul în care Shay se adaptase la starea ei de confuzie generală.

- Eşti atât de deşteaptă! exclamă ea. O fată foarte

deşteaptă.

Toate aceste eforturi nu necesitau însă decât o eficienţă cel mult
mediocră. Doamna Kershaw era uşor influenţabilă, se vedea limpede. Shay o plăcea, dar era convinsă că cineva ca ea n-ar trebui să aibă pe mână un carnet de cecuri.

- O să duc scrisorile astea la poştă, dacă nu mai e nimic altceva de făcut, spuse ea.

Doamna Kershaw o aprobă cu entuziasm şi-i spuse cum să ajungă mai repede. Se gândea că o plimbare în aer liber i-ar prinde bine.

La întoarcere, Shay o anunţă pe doamna Kershaw că Lara urma să vină s-o ia spre seară şi bătrâna se bucură că tânăra ei secretară începuse deja să-şi facă prieteni.

- Sunt tineri şi drăguţi. Monique era fericită aici. Casa era mereu
plină de amicii ei. De ce a fugit oare, când aici avea tot ce îşi dorea?

- Nu ştiu, fu nevoită se recunoască Shay.

Doamna Kershaw oftă:

- De fiecare dată când mă întorc acasă, mă gândesc că am s-o găsesc aici, că s-a întors. Apoi zâmbi. Să vă distraţi!

Shay se îmbrăcă, iar când Lara sosi, era gata şi o aştepta. Noua ei prietenă îi promisese că o va duce la o petrecere. Când ajunseră la casa gazdei, înăuntru se aflau deja mai mulţi tineri care ascultau jazz, aşezaţi ba pe fotolii, ba pe scaune, chiar şi pe jos. Păreau obişnuiţi cu un trai bun şi lipsit

de griji. La intrarea celor două, îşi fixară cu toţii privirile pe Shay, căutând defectul care, desigur, trebuia să existe. Stiind povestea secretarelor de la Lammas Knowl, era de aşteptat să se afle faţă în faţă cu o persoană bizară. Shay se intimidă şi era gata-gata să le strige:

- Nu se vede, dar vă asigur că sunt purtătoare de ciumă bubonică.

În urma ei, Lara râse, căutând să liniştească mulţimea curioasă:

- S-a întâmplat miracolul. E om!

Shay se uită în jur. Fetele erau drăguţe în cea mai mare parte, în afară de cele care hotărâseră să fie interesante. Băieţii erau de toate tipurile.

Lui Greg îi plăcea să meargă la petreceri. În cele câteva luni cât formaseră un cuplu, Shay intrase, ca acum, în nenumărate astfel de încăperi, în care nenumărate perechi de ochi o cercetaseră, aşa că acest lucru încetase de mult s-o mai deranjeze.

- Bună, salută ea fără supărare.

- Bună şi ţie, spuse unul dintre băieţi. Sunt Hal Webster, hai
să-ţi prezint lumea.

Essie şi Jean, Jo-Ann şi Angie... Alan şi Fergus, Will şi Bob...

Shay zâmbea şi încerca să înregistreze frânturi de informaţie. Jo-Ann jucase într-o reclamă tv. Ţipa din toate puterile, în timp ce un val se prăvălea peste ea şi cineva te

îndemna să cumperi o marcă de fixativ. Essie avea un mic magazin. Jean se ocupa cu fotografia. O fată, numită Drusilla, compunea cântece. Bărbaţii aveau afaceri cu automobile, cu oţel sau în domeniul imobiliar. Pe majoritatea dintre ei, Shay îi suspecta că, de fapt, se ocupă de afacerea familiei. Le lipsea acea duritate pe care o regăseşti în privirea celui care reuşeşte pe cont propriu. Desigur, asta nu însemna că nu erau bine pregătiţi în domeniul lor.

Toţi erau foarte prietenoşi. Aşa cum şi Lara spusese, se bucurau să cunoască persoane noi. Bărbaţii au invitat-o la dans, iar fetele erau curioase să afle dacă îi place noua ei viaţă.

- Ce părere ai despre casă? întrebă Jo-Ann.

- Nu ştiu încă. Cred că va mai dura ceva până mă obişnuiesc.

- Mmm-mmm, fu de acord Jo-Ann. Şi cu Max te vei acomoda, probabil, ceva mai greu.

Shay nu răspunse nimic, iar Jo-Ann izbucni în râs:

- Este distrus din cauza lui Monique?

Unul dintre băieţi, Fergus, care tocmai îi aducea un alt pahar de băutură lui Jo-Ann, îi răspunse:

- Eşti o mică răzbunătoare, nu-i aşa?

Jo-Ann zâmbi larg:

- Pariez că ar fi în stare s-o şi omoare!

Se părea că toţi ştiau despre ce e vorba. Lara era furioasă, dar
ceilalţi de-abia se abţineau să nu râdă.

Shay realiză că grupul ascundea ceva în legătură cu dispariţia fetei.

- Ştiţi cumva unde este Monique? întrebă ea.

Jo-Ann ridică din umeri, iar Fergus răspunse:

- Avem unele bănuieli.

- Spuneţi-mi!

Dacă ei ar fi refuzat, pretextând că nu e treaba ei, Shay era pregătită să insiste. Doamna Kershaw era treaba ei, iar sărmana bătrânică era teribil de îngrijorată.

Lara fu cea care replică, împăciuitor:

- Oricum, n-are ce să strice. Cineva tot o să-ţi spună, dacă n-o s-o facem noi. Credem că a fugit cu un băiat.

- Si de ce credeţi asta? persistă Shay, deşi era convinsă că majoritatea fetelor care fug de acasă au probabil acest motiv.

- Din cauza a ceva ce s-a întâmplat mai de mult. Tot aşa, fugise cu un tip dubios, iar Max s-a dus după ea şi a adus-o acasă. Ea i-a spus atunci că data viitoare n-o să-i mai fie aşa de uşor. Si, deocamdată, cam aşa e.

Aşadar, era chiar aşa de simplă toată povestea. Jo-Ann continua să râdă, iar Lara observă cu detaşare:

- O duce cineva acasă? E beată.

Dar Jo-Ann nu era. Băuse mai mult decât suficient, dar nu era beată, aşa că replică, binevoitoare:

- Nu-ţi face griji pentru mine, iubito, nu-ţi face griji.

Shay se uită la ceas şi se ridică în picioare:

- Mă tem că trebuie să plec.

Doamna Kershaw îi dăduse o cheie, dar era aproape miezul nopţii, destul de târziu pentru a încerca să intri în casa cuiva. Lara se oferi s-o conducă, mai ales că toată lumea dădea semne de plecare.

Îşi luară la revedere. Shay fu invitată la o plimbare călare. Fergus avea grajduri, iar grupul lor se întâlnea în fiecare duminică pentru câteva ore de echitaţie. Sâmbătă seara, fu invitată de Drusilla să asculte câteva dintre cântecele compuse de ea. Holul se umpluse de tinerii care îşi trăgeau paltoanele pe ei şi se împrăştiau pe la maşini, spre casele lor.

- Sunt destul de gălăgioşi, nu? o întrebă Lara, după ce şi ultimii invitaţi ieşiră. Cum ţi s-au părut?

- Mi-au plăcut mult.

Fuseseră foarte prietenoşi şi plăcuţi, cu excepţia ieşirii răutăcioase a lui Jo-Ann.

Lara adăugă:

- Nu trebuie să-i dai atenţie lui Jo-Ann. Are un dinte împotriva lui Max. Înainte să-l cunoască pe el, se credea irezistibilă. Ar fi fost gata să parieze bani mulţi că nimeni nu-i capabil să-i reziste.

Jo-Ann ar fi putut participa cu succes la concursul Miss World. Era elegantă şi părea bogată... De aceea, Shay nu înţelegea cum de îşi fixase atenţia tocmai asupra lui Max. Orice femeie care era gata să treacă peste învelişul de gheaţă al acestui bărbat i se părea că nu e în toate minţile.

Ieşiră şi, pe când se îndreptară spre maşină, Lara zise în şoaptă.

- Ăsta ar fi micul secret al lui Jo-Ann. Nu uită şi nu iartă. Iar acum, e fericită că Monique a fugit iar de-acasă, crezând că astfel îl
enervează pe Max.

- Si tu crezi că-l enervează cu adevărat?

Deja coborâseră dealul şi intrau în sat. În jur, era o linişte de mormânt.

- Cred că Monique se comportă prosteşte, observă Lara cu răceală.

Monique se comporta prosteşte. La fel ca Jo-Ann. Si totuşi, fata din tren păruse, la o primă vedere, sensibilă şi profund tulburată.

Capitolul 5

În noaptea aceea, Shay adormi aproape imediat. Nu visă nimic, sau nimic de care să-şi amintească.

Dimineaţa, după micul dejun, continuă treaba începută cu o zi înainte. Doamna Kershaw nu coborâse încă, iar ea lucra la o listă cu nume şi adrese care necesita mai multe verificări. Spre exemplu, Gladys - pur şi simplu, Gladys - şi suma de şaptezeci şi trei de lire, înscrisă cu creionul alături.

Auzi telefonul şi răspunse din living. Vocea lui Max Lander nu putea fi confundată. Se părea că şi el o recunoscuse pe a ei, pentru că, de cum răspunsese, bărbatul începu:

- Domnişoară Reynolds, vă rog să mergeţi în biroul meu şi, în sertarul din stânga, sus, veţi găsi o agendă cu copertă neagră. Pe prima pagină, este un număr de telefon.

- Mă duc s-o aduc îndată, se conformă ea.

Nu mai fusese niciodată în biroul lui, dar părea cea mai modernă cameră din toată casa. Scaunele erau sobre, din piele neagră, iar biroul era de asemenea de culoare închisă. Cărţile aşezate ordonat în bibliotecă păreau să cuprindă toate volumele de referinţă din domeniu. Un reportofon, un fişet pentru dosare, un telefon... Nu era niciun semn care să trădeze vreo aplecare pentru confort. Găsi agenda şi o aduse în living. Telefonul din birou avea un alt număr şi era, desigur, o linie privată pentru situaţiile când Max Lander lucra aici.

Îi citi numărul, iar el îi mulţumi, adăugând:

- Totul în regulă?

- Aţi deschis vreodată biroul acela mic din living? îl întrebă ea.

- Nu, replică el, uşor mirat.

- Este îndesat cu acte şi, practic, fiecare hârtie reprezintă o problemă. Vreţi să vă spun mai mult?

- Mulţumesc, deocamdată nu. Ne vedem mai târziu, adăugă el închizând.

Shay rămase cu receptorul în mână. Aceasta era a doua oară când Max Lander îi închidea brusc. Spusese ce avea de spus şi nici nu-i trecuse prin minte că ea ar fi putut avea ceva de adăugat.

Ar putea să-l sune şi să continue, ca şi cum n-ar fi fost nicio întrerupere.

- Mai târziu? Când mai târziu?

Dar îşi refuză această plăcere, gândindu-se că şi aşa îi permisese s-o enerveze suficient încât să facă gesturi copilăreşti. Acceptarea acestei slujbe fusese unul dintre ele, şi asta trebuia să-i fie învăţătură de minte.

Shay se gândi să-i scrie Emmei spre seară despre cum se prezintă noua slujbă. Spre după-amiază, sună David, să afle cum se descurcă.

Ea îl avertiză că nu va putea ajunge înapoi în weekendul acela, iar bărbatul mai continuă discuţia câteva minute, întrebând cum era vremea şi repetând de câteva ori că îi e dor de ea. Apoi îşi spuseră la revedere.

Max Lander sosi seara. Shay şi Lara, care fusese invitată

la cină de doamna Kershaw şi care nu putea rata ocazia de a fi în apropierea lui, se aflau în living. Doamna Fulwell le anunţase că masa este gata, iar Lara aplaudă acest anunţ, bine dispusă. Sunase mai devreme la apartamentul lui Max şi, cum nu răspunsese nimeni, se convinsese că e pe drum.

Când auzi maşina, sări din fotoliu, se grăbi către oglinda florentină din hol pentru o sumară verificare - deşi arăta absolut perfect - apoi se întoarse înapoi în fotoliu şi îşi pironi o privire avidă spre uşă, de parcă însăşi Zâna cea Bună urma să apară în cameră.

Shay se simţi cumva ca un intrus în timpul cinei. Masa din sufragerie era ovală, suficient de mare pentru a primi în jurul ei douăsprezece persoane aşezate lejer, iar ei erau numai trei. în ce o privea pe Lara, era evident că tânăra ar fi preferat să fie numai doi. Fără să fie nepoliticoasă cu Shay, Lara îşi îndrepta atenţia cu precădere asupra lui Max. Era totul absorbită de el. Era o fată foarte frumoasă, cu pielea absolut perfectă şi cu părul de un blond-strălucitor. Un cuplu reuşit, se gândi Shay, pentru că şi el era destul de chipeş, în felul lui arogant. Iar ea avea farmec. El vorbea uşor şi plăcut, incluzând-o şi pe Shay în discuţie.

Cina luă sfârşit, iar doamna Fulwell se întoarse să ducă farfuriile la bucătărie. Când Max Lander termină cafeaua, Shay îi spuse:

- Se poate să-mi acordaţi câteva minute?
- Desigur, răpunse el amabil. Poftiţi în birou.
- Eu o să aştept în living, spuse Lara.

Shay îl urmă pe Max Lander în camera de lucru. Bărbatul se aşeză pe scaunul din spatele biroului, iar Shay se simţea ca o elevă care făcuse o boacănă.

-Aşadar, care să fie problema? întrebă el.

-Afacerile doamnei Kershaw sunt într-o stare deplorabilă.

- Mătuşa mea nu are afaceri. E doar un hobby.

- Cred că este înşelată de oameni.

- Aş fi fost foarte surprins dacă mi-aţi fi spus contrariul. Este destul de credulă.

- Da, aşa e. N-a durat mult, uitându-mă prin acte, să aflu asta. împrumută bani oricui îi cere.

- Sunt banii ei.

Voia să spună că n-avea de gând să se implice în problemele bătrânei şi că nu dorea să fie deranjat cu astfel de chestiuni. încăpăţânată, Shay continuă:

- Sunt convinsă că sunt, altfel cineva ar fi oprit-o până acum. Ce se întâmplă dacă ajunge la fundul sacului?

- Nu vă faceţi griji, domnişoară Reynolds, n-o s-o dea nimeni afară din casă.

Părea uşor amuzat de această perspectivă, aşa că Shay răspunse cu asprime:

- Sunteţi foarte generos. Dar eu cred că i-ar fi de folos puţin ajutor. Este naivă şi crede în toate poveştile lacrimogene care i se spun... Dar observ că această naivitate nu se moşteneşte!

Acest bărbat formidabil, cu ochii lui pătrunzători şi sfredelitori,

sigur n-o moştenise. Nimeni n-ar fi putut să-l păcălească. Max replică apăsat:

- Numai pe ramură feminină.

Se gândea, desigur, la Monique.

- Aţi mai aflat ceva despre sora dumneavoastră? întrebă Shay, profitând de această aluzie subtilă pentru a deschide subiectul care o frământa.

- Nu.

Nu părea enervat, aşa cum sperase Jo-Ann. Vocea îi era calmă. Shay întrebă deschis:

- Vreţi s-o găsiţi?

- Sigur că da.

- Şi atunci, de ce n-aţi apelat la poliţie? Au mai multe resurse decât dumneavoastră, nu-i aşa? De ce aţi lăsat povestea din ziare să se stingă? Nu puteaţi să apelaţi la presă pentru a o ruga să se întoarcă?

Vorbea repede, uşor aplecată în faţă, gesticulând. Bărbatul rămăsese nemişcat, cu mâinile încă împreunate pe birou, cu manşetele albe ale cămăşii zărindu-se de sub materialul închis la culoare al hainei.

- Nu cred că ar fi în interesul surorii mele ca povestea să ajungă în ziarele de scandal, ridică el tonul, mai ales dacă alegerea ei a fost ca acest comportament aberant să devină un mod de viaţă. Sunt convins că prietenii ei ţi-au povestit despre fuga ei anterioară.

- Da, dar, oh, nu ştiu, mi se pare că nimeni nu face nimic, cu excepţia doamnei Kershaw... iar ea nu face nimic altceva

decât să se consume gratuit.

-Am angajat un detectiv particular s-o caute.

Această veste o luă puţin prin surprindere, deşi n-ar fi trebuit. Max Lander avea posibilitatea de a plăti pe cineva care să desfăşoare discret o anchetă. Două astfel de aventuri ale lui Monique într-un singur an reprezentau o lovitură grea şi pentru reputaţia lui. Imaginea unui magistrat care avea o soră vagabondă putea suferi grav. Shay era convinsă că Max avea interesul de a ţine acest scandal departe de numele Lander, în egală măsură din interes propriu şi din grija pentru Monique.

Fără să pară impresionat de tăcerea ei prelungită, bărbatul reluă, ceva mai calm:

- Detectivul va veni aici peste câteva zile. Dacă sunteţi îngrijorată, o să-i spun să vă raporteze direct dumneavoastră.

Se simţea o notă de sarcasm în aceste vorbe, dar ea alese s-o ignore.

- Mulţumesc, spuse ea. Mă bucur. Noapte bună, domnule Lander, adăugă ea, ridicându-se.

- Noapte bună.

Shay închise uşa încet în urma ei, deşi şi-ar fi dorit s-o trântească sau măcar s-o fi lăsat larg deschisă.

Lara stătea în faţa focului, în living, sorbindu-şi cafeaua.

- Max este ocupat, nu?

- Oh, bănuiesc că da, răspunse Shay, nepăsătoare.

Rămase tăcută, privind focul. Tremura. Capacitatea de a

se detaşa, pe care unii oameni o aveau, o neliniştea. Max Lander avea această detaşare înspăimântătoare, de parcă prin vene i-ar fi curs, în loc de sânge, fulgi de gheaţă.

Rosti fără chef:

- Probabil va lucra toată seara pentru cine ştie ce escroc nenorocit, dar nu poate să-şi răpească cinci minute din timp pentru a le petrece alături de mătuşa lui. Cât despre Monique, bănuiesc că nu-şi aduce aminte că e dispărută decât dacă îl mai întreabă cineva, din când în când, dacă s-a întors acasă.

Lara răspunse, veselă:

- Mătuşa Mell se simte bine. Max este foarte bun cu ea. Si de ce ar trebui să-şi facă griji pentru Monique? Ştie ea ce face.

Tânăra puse ceaşca de cafea jos şi se întinse, cufundându-se în fotoliu.

- E atrăgător, totuşi, nu-i aşa?

- Crezi?

- Absolut! întări Lara, cu o expresie visătoare pe chip. Cei mai mulţi bărbaţi din ziua de azi sunt extrem de maleabili. Nu şi Max. De asta îl admir. Cu el nu poţi să joci aşa cum vrei, ci aşa cum îţi dictează el. Este foarte puternic... de-a dreptul impresionant.

Shay continuă să privească flăcările. Nu trebuia să fii psiholog ca să-ţi dai seama că Lara Hammond, cocoloşită toată viaţa, era fascinată de provocarea pe care o reprezenta existenţa unui bărbat dur şi ferm în viaţa ei.

Shay se gândi o clipă, apoi rosti din suflet:

- Dacă vreodată am să fiu acuzată de crimă, nu mă pot gândi la nimeni altcineva mai potrivit care să mă apere.

Lara se opri brusc din chicotit, iar Shay se uită în jur, în aceeaşi direcţie în care se îndrepta privirea Larei. În cadrul uşii se afla Max.

- Când o să vi se aducă acuzaţiile, spuse el grav, o să vă fac o
reducere.

Apoi zâmbi, foarte amuzat, iar Shay îi răspunse la zâmbet. Ce altceva ar fi putut face? Şi, imposibil de crezut, în acel moment Max Lander păru aproape uman.

- Cred că ar fi mai bine să mă întorc la scrisorile mătuşii, spuse Shay ridicându-se.

Peste câteva zile, pe la şase şi jumătate, îşi făcu apariţia Bruce McGhie, detectivul care o căuta pe Monique. Doamnei Fulwell i se ceruse să-i pregătească o cameră, întrucât era posibil să rămână câteva zile la ei.

Doamna Kershaw îl întâlnise la angajare şi nu păruse deloc impresionată de el. într-adevăr, trecuseră trei săptămâni de căutări, timp în care nu reuşise să afle mare lucru.

De aceea, bătrâna îl întâmpină cu o privire plină de reproş:

- Aveţi veşti pentru noi, domnule McGhie?
- Mă tem că nu prea multe.
- Dar aveţi vreuna? O fată nu poate să dispară pur şi

simplu!

El trebui să admită, cu jumătate de gură:

- Se pare că este posibil. Domnişoara Lander a plecat cu suficienţi bani la ea. Nu va avea nevoie de o slujbă, cel puţin pentru o vreme. Dacă a plecat să se întâlnească cu cineva, probabil că acel cineva o ţine ascunsă.

Doamna Kershaw se plânse:

- Nici măcar n-a dat un telefon. Mă tot gândesc că poate o să sune.

Cum în ochii doamnei Kershaw se puteau vedea deja lacrimi, Shay spuse repede:

- Si cum procedaţi când căutaţi pe cineva, domnule McGhie?

Bruce McGhie avea ochii de un albastru-intens. Se întoarse spre
Shay, remarcând-o pentru prima dată şi părând încântat de ceea ce vede. Era gata să zâmbească, dar gravitatea situaţiei îl determină să se abţină.

- Facem afişe cu fotografia ei, oftă detectivul. N-am avut noroc în direcţia asta. Nici când am vorbit cu prietenii ei n-am aflat prea multe.

Oare prietenii ei o ajutau, se întrebă Shay, sau Monique îşi acoperea urmele înadins?

McGhie continuă:

- Se face un dosar. Descrierea. Detalii. Tot ce nu se poate schimba... o aluniţă pe obraz, felul în care merge. în cazul ei, ştim că gesticulează mult când vorbeşte şi are obiceiul de a-

şi îndepărta părul de pe frunte, chiar când nu e cazul. Se merge prin autogări şi prin gări. Apoi...

- Opriţi-vă! interveni nervoasă doamna Kershaw, aplecându-se în faţă cu pumnii strânşi. Încetaţi să mai vorbiţi despre Monique ca despre o criminală.

Se întoarse spre Shay, care venise repede lângă ea.

- Urmează să ne spună că o vor căuta pe fundul râului, continuă ea. Nu-i aşa? A fost şi la morgă, să vadă dacă nu cumva găseşte pe cineva cu aluniţă pe obraz?

- Liniştiţi-vă, spuse Shay, ţinând-o în braţe şi mângâind-o ca pe un copil.

- O să plec, spuse McGhie încet.

- Nu este nevoie, protestă abia auzit vocea doamnei Kershaw. O să mă duc la mine în cameră. Cred că simt nevoia să mă întind puţin. Iertaţi-mă, domnule McGhie, sunt o femeie bătrână şi sentimentală, îmi iubesc nepoata şi mi-e teamă pentru ea.

Părăsi camera repede, cu Shay alături. Când ajunseră în dormitor, Shay aprinse focul şi o ajută să se aşeze în pat. O lăsă la televizor şi coborî să-l sune pe doctor.

- Cum îi e acum? întrebă medicul.

- Pare că şi-a mai revenit. Veştile despre Monique au tulburat-o.

- Întotdeauna se întâmplă aşa. Încercaţi să nu-i daţi nimic de dormit până diseară, la ora obişnuită. Dacă este cazul, daţi-mi un telefon şi vin acolo.

Când urcă din nou, Shay o găsi doamna Kershaw râzând

veselă în faţa televizorului.

- Shay, să-i spui domnului de jos că în niciun caz n-am vrut să sugerez că nu-şi dă interesul.

- O să-i spun, îi răspunse fata şi închise uşa în urma ei.

Bruce McGhie era aşezat la masă, preocupat de un dosar pe care-l scosese din servietă.

- Domnişoara Reynolds, bănuiesc.

- Da.

- Lander mi-a spus că o să vă întâlnesc aici. Mi-a spus să vă pun la curent cu progresele pe care le-am făcut.

- Vă rog, spuse ea.

- Acestea sunt declaraţiile pe care le-am cules de la prietenii domnişoarei Lander, data trecută când am venit aici. Prima oară a fugit mai mult dintr-o joacă, nu avusese nimic serios în cap, dar Lander l-a plătit pe individul cu care plecase şi a adus-o înapoi acasă.

Monique le-a spus tuturor că o să fugă din nou şi că lui Lander nu-i va fi la fel de uşor s-o găsească.

- Cu acelaşi bărbat?

- Cam toţi cred că da.

- Păi, cine e bărbatul ăsta?

- Dobie, spuse Bruce McGhie. Aşa îl cheamă. Cunoaşteţi vreun bărbat pe nume Dobie?

- Dobie şi mai cum?

- Aici m-aţi pierdut. Ăsta este singurul nume pe care l-am obţinut. A fost plătit cu banii jos, nu avea cont în bancă. Si nici vreo adresă n-am aflat. Tot ce ştim, este că domnişoara

Lander l-a cunoscut la un concert de jazz. Si credeţi-mă, domnişoară Reynolds, în ultimele câteva seri am fost în mai multe cluburi de jazz decât aş fi crezut că există. Nimeni n-a auzit de niciun Dobie.

Apoi, bărbatul continuă:

- Am înţeles că sunteţi convinsă că aţi văzut-o în tren, nu-i aşa?

- Da.

- Încă mai credeţi asta? Am urmat, desigur, şi această pistă, dar n-am putu afla nimic: agenţii de bilete, controlori pe tren, pasageri, nimeni nu-şi aduce aminte de ea.

Shay se scuză:

- Poate aş fi remarcat mai multe detalii, dar practic şi eu fugeam de ceva. Renunţasem la serviciu şi tocmai încheiasem o relaţie. Eram ca într-o ceaţă. Din care n-am ieşit decât pentru câteva clipe, când această fată a scăpat o revistă la picioarele mele.

- Îmi pare rău, vorbi detectivul, referindu-se la despărţirea de Greg.

- Oh, s-a terminat acum. Am trecut peste asta.

Îi zâmbi, perfect conştientă că spusese o minciună. Încă o mai durea când se gândea la Greg... şi o făcea destul de des.

În următoarele două oare, Shay parcurse împreună cu Bruce McGhie toate documentele pe care acesta le strânsese şi se minună de volumul de muncă pe care el şi firma lui îl depuseseră în căutarea lui Monique Lander.

- Prietenii ei par să considere că se va întoarce atunci când va avea chef, spuse Shay, iar Bruce zâmbi.

-Aşa mă gândesc şi eu, dar mi-ar plăcea s-o găsesc eu mai întâi. Mândrie profesională, ce să-i faci?

Vorbiră puţin şi despre ei. Bărbatul era necăsătorit şi se uita la Shay ca şi cum n-ar fi fost implicat în nicio relaţie, încântat să se afle aici, cu ea. Lucrase în poliţie vreme de cinci ani şi renunţase în urmă cu un an şi jumătate, pentru a-şi deschide această agenţie de detectivi particulari, împreună cu alţi câţiva colegi. Aceasta nu era prima oară când colabora cu firma lui Max Lander şi spera să nu fie nici ultima.

- Nu e treaba mea dacă el nu se agită foarte tare din cauza dispariţiei surorii lui, conchise Bruce. Domnişoara este un copil de bani gata, răsfăţată, dar tot simt că mă enervez când nici măcar nu apuc să intru la el să-i spun ce progrese s-au făcut. Întotdeauna, rapoartele le predau secretarei lui.

Max Lander avea exact acelaşi efect şi asupra ei, şi de aceea se simţi cumva apropiată de Bruce McGhie. După o vreme, încetară să mai discute despre familia Lander, descoperind că mai aveau şi alte lucruri în comun. Amândurora le plăcea mâncarea indiană, iar
Bruce ştia un loc de unde se putea cumpăra curry original din Madras.

- Ar fi frumos să mergem împreună acolo. Este o mâncare excelentă. N-am mai găsit nicăieri ceva atât de gustos.

- S-a făcut.

- Promiţi?

- De ce nu?

Apoi, Shay îşi aduse aminte de doamna Kershaw. Trecuse destul de când nu mai urcase la ea să vadă ce face şi se apropia cina.

- Urc să verific dacă doamna Kershaw doarme sau nu. Poţi să dai drumul la televizor.

- Nu, spuse el, o să aştept să te întorci. La televizor pot să mă uit oricând. Nu se întâmplă prea des să stau la taclale cu o fată ca tine.

Shay îi răspunse cu un zâmbet şi fugi pe scări spre camera doamnei Kershaw. Femeia o privi nerăbdătoare şi spuse:

- Speram să urci. Hai, aşază-te aici şi povesteşte-mi ce ţi-a spus. Ceva despre Monique?

- Lucrează din greu. O s-o găsească. Nici nu-mi închipuiam cât de meticuloasă poate fi o anchetă de acest gen.

- Da. Max îl plăteşte regeşte, desigur, dar sunt convinsă că şi el îşi face treaba. Mi-aş dori doar să se grăbească. Numai de-ar suna...

Se uită la telefonul de pe noptieră şi-şi puse o mână pe receptor, ca şi cum ar fi aşteptat să sune.

- Este vina mea... spuse doamna Kershaw.

- De ce spuneţi asta? se miră Shay.

- Oh, da. Data trecută a sunat. Mi-a spus unde se află,

pentru că ştia că îmi fac griji, iar eu i-am spus lui Max. N-am vrut, dar el şi-a dat

seama imediat că sunase. S-a uitat la mine şi şi-a dat seama. Apoi i-am spus.

- Ce altceva aţi fi putut face? încercă s-o liniştească fata.

- Asta mi-am spus şi eu, dar, când Max a adus-o înapoi, ea mi-a zis că n-are să-mi mai împărtăşească niciodată nimic.

Din frânturile de descrieri, Monique Lander părea la fel de egoistă ca şi fratele ei.

- O să se întoarcă, spuse Shay. Toată lumea ştie că se va întoarce. Si toţi zic că a făcut asta numai pentru că domnul Lander a adus-o înapoi data trecută... nu trebuie să vă faceţi griji.

Shay închise uşa în urma ei şi coborî scările. Monique Lander era
o tânără răsfăţată şi copilăroasă. Poate şi naivă... dar lui Shay nu-i dădea pace gândul că, sub aceste aparenţe, se ascundea ceva mai mult. Cineva, cândva, ar fi trebuit să-i întindă o mână de ajutor.

Bruce McGhie urma să adune noi declaraţii a doua zi dimineaţă. Până se culcară, îşi ţinură companie unul altuia, povestind tot felul de nimicuri.

Era plăcut că McGhie era şi el acolo. Toată ziua de vineri o petrecu trecând în revistă detaliile pe care le aflase la începutul anchetei, apoi vorbind cu localnicii. Seara, îi povesti lui Shay ce mai aflase. Nu prea mult.

Sâmbătă, Bruce plecă în grabă, după ce termină brusc o convorbire telefonică. Din fugă, îi dezvălui lui Shay că trebuie

să afle ceva important şi că o să-i povestească tot la întoarcere.

Doamna Kershaw o întrebă ce-i spusese Bruce, iar Shay fu nevoită să recunoască:

- Mai nimic... de fapt. Cred că l-au sunat de la birou şi se duce
până acolo.

- Dar era vorba despre Monique?

- Aşa mă gândesc. Dar nu ştiu nimic sigur.

- Oricum, după-amiază o să vină şi Max.

Doamna Kershaw spusese asta ca şi cum Bruce McGhie n-ar fi vrut să spună tot, iar venirea lui Max l-ar fi convins imediat să le ofere toate detaliile. Perspectiva bătrânei era complet eronată. Bruce ar fi fost foarte mulţumit să-i poată spune lui Max Lander tot ce se petrecuse de când începuse să ancheteze cazul. Max era cel care n-avea niciodată timp să asculte.

Oficial, sâmbetele şi duminicile erau zile libere pentru Shay. Tânăra îi promisese Drusillei că o va vizita, dar până la urmă decise să se bucure de un weekend liniştit acasă. Se uită peste corespondenţa pentru doamna Kershaw, sosită dimineaţă, ieşi la cumpărături, apoi se hotărî să meargă la o plimbare pe dealurile din preajmă. Merse fără ţintă vreme de mai multe mile şi-i plăcu nespus, cu atât mai mult cu cât nu întâlni pe nimeni. într-un târziu, dădu peste un luminiş, în mijlocul căruia zări un inel oarecum neregulat de pietre, fiecare cam de înălţimea unui om. Puţin mai departe, în afara

cercului, zări un alt grup de pietre, mai mici, în număr de trei. Le privi o vreme... erau acoperite cu muşchi şi probabil la fel de bătrâne ca aceste dealuri, şi se gândi că, la început, aşezarea lor o fi avut vreun scop care acum se pierduse.

Cu acest gând, porni înapoi spre casă şi ajunse chiar mai repede decât s-ar fi aşteptat. Aici, îl găsi pe doctorul Probyn, medicul doamnei Kershaw.

- V-a plăcut plimbarea? întrebă el.

- Da, mulţumesc, aprobă Shay. Spuneţi-mi, vă rog, continuă ea curioasă, ce reprezintă pietrele acelea vechi de pe deal?

- Ei bine, este o parte a istoriei noastre locale. Nu găseşti prea multe locuri de acest fel în lume. Sunt, se pare, neolitice... ar putea fi mai vechi chiar decât cele de la Stonehenge. Pietrele din inel se numesc "Cei care dansează", iar cele de pe margine - le-ai remarcat?

- sunt cunoscute sub numele de "Cei care şoptesc".

- Cine le-a dat numele astea?

- Nimeni nu ştie. Dar aşa au fost denumite dintotdeauna. Si nimeni nu ştie de ce au fost amplasate acolo. Unii spun că este un loc malefic. Se zice că sărmana Alice şi prietenii ei mergeau acolo.

- Sărmana Alice? repetă Shay, nedumerită.

- Alice Gifford, adăugă bărbatul, ca şi cum detaliul numelui de familie ar fi putut s-o lămurească.

Privi apoi în sus, la iniţialele A., D. şi G. înscrise pe frontispiciul casei, alături de anul când fusese construită,

1642.

-Alice şi Daniel Gifford. Nu-mi spune că nimeni nu ţi-a povestit despre sărmana Alice.

- Ce să-mi povestească?

Doctorul chicoti şi spuse:

-Vezi stejarul acela bătrân din faţă? Ei bine, într-o dimineaţă de aprilie, Alice a fost spânzurată acolo... acuzată că practica vrăjitoria.

Capitolul 6

- Glumiţi?

- Deloc. Toate datele acestea se află în arhive.

- Si chiar era vrăjitoare?

-Aşa se spune.

Shay nu putea să-şi ia privirea de la stejar. Dacă era vorba despre acelaşi copac, însemna că are peste trei sute de ani.

- Ce oribil! se cutremură ea.

- Da, nu-a fost foarte plăcut pentru Alice, dar face parte din moştenirea acestui loc. Poate ar trebui să vorbeşti cu soţia mea. Este expertă în istoria acestor locuri. Treci pe la noi cândva, să luăm împreună ceaiul. Chiar mâine, dacă poţi.

- Mulţumesc, spuse ea. Mi-ar face plăcere.

Se uită din nou la iniţialele gravate deasupra uşii. Alice venise aici ca mireasă, ca tânără soţie, trăise în această casă cu soţul ei şi cu copiii şi apoi fusese osândită la o moarte cumplită. Pentru doctorul Probyn, acest fapt părea insignifiant, ba chiar amuzant, dar lui Shay
i se părea un episod nedemn din istoria satului.

O găsi pe Melissa Kershaw în living, în genunchi, lângă şemineu, răscolind buştenii cu un vătrai. La venirea lui Shay, se întoarse către tânără şi-i împărtăşi grăbită:

- Chiar era ceva în legătură cu Monique. Ce bine îmi pare că te-ai întors!

-Telefonul de azi-dimineaţă?

Doamna Kershaw aprobă din cap:

- Da. S-a întors tânărul acela, este în birou cu Max. Nu mă lasă să intru şi eu.

Shay îi luă vătraiul din mână şi o ajută să se ridice.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

-Am vârât capul pe uşă, dar Max mi-a spus că e în regulă, să mă duc în living, că o să vină şi el imediat.

- Si?

-Au trecut zece minute. Vreau să ştiu ce se întâmplă. Nu vrei să te duci tu şi să-l întrebi pe Max? Te rog!

Să intre peste Max Lander nu era chiar cel mai indicat sau plăcut lucru, dar, gândindu-se la emoţiile pe care le avea bătrâna, Shay aprobă:

- Bine, o să mă duc să-l întreb. Dar nu promit că o să aflu ceva.

Probabil că Bruce i-ar fi spus tot, de îndată ce conversaţia cu Max
Lander s-ar fi terminat, dar doamna Kershaw nu mai avea răbdare, aşa că Shay bătu cu timiditate în uşa biroului.

- Intră! se auzi vocea sobră a lui Max Lander.

Shay pătrunse în cameră şi văzu că Bruce stătea pe scaunul din faţa biroului ca un copil pedepsit, aşa cum stătuse şi ea.

- Da? întrebă Max pe un ton nervos din pricina întreruperii.

- Doamna Kershaw este nerăbdătoare să afle dacă aveţi vreo veste despre Monique, explică Shay.

- Trebuia să vină ea însăşi să întrebe, se răsti Max.

- A venit. Dumneavoastră aţi expediat-o.

- Si s-a gândit să-şi trimită un spion, pe dumneavoastră, clătină din cap bărbatul, ca un om mare care are de-a face cu un copil încăpăţânat. Pentru Dumnezeu, spuneţi-i să intre, dacă asta doreşte.

Melissa Kershaw o aştepta în uşa de la living. Când Shay ieşi şi-i zâmbi, se îndreptă veselă către ea.

- Am avut dreptate, nu? E ceva important, zise ea intrând în birou.

- Nu ştim încă, replică Max. Este vorba despre o solicitare de bani în schimbul informaţiilor despre Monique. Scrisoarea a sosit la mine la birou, împreună cu ziarul de dimineaţă.

Hârtia se afla în faţa lui, pe birou, imprimată cu litere de tipar. O ridică, dar nu i-o întinse femeii. Doamna Kershaw spuse, cu o voce ascuţită:

- Bani pentru ce? întrebă bătrâna, ca şi cum n-ar fi auzit explicaţiile.

- Pentru a ne spune unde se află Monique.

- Vrei să spui că e de la cineva care ştie unde se află?

- Aşa se pare.

- Câţi bani, Max? Trebuie să plăteşti.

- Cinci sute.

- Dă-le banii. Cine sunt?

- Nu ştim. Banii trebuie lăsaţi într-o cabină telefonică. După primirea lor, cel care o ţine prizonieră pe Monique îi va da drumul.

Chipul doamnei Kershaw rămase împietrit:

- Să-i dea drumul? Adică cineva o ţine ascunsă undeva?

- Asta ni se dă de înţeles. Dar, dacă ar fi vorba despre o răpire, suma asta nu este una realistă.

Bruce McGhie aprobă din cap.

- Nu m-am gândit la asta, făcu naiva doamna Kershaw.

- Nici acum nu trebuie să te gândeşti, o sfătui Max.

- Cineva ar fi putut s-o răpească, nu? protestă femeia. Nu pentru bani, Max, ci din cauza ta. Ti-ai făcut o groază de duşmani în carieră. Omul acela, care dăduse foc la acel depozit, cel pe care l-au prins la docuri... A spus că, de cum va ieşi din închisoare...

- N-a ieşit încă, spuse Max Lander calm. Si nici nu va ieşi în următorii trei ani.

Melissa Kershaw tremura.

- Crezi că cineva a răpit-o din răzbunare, iar noi ne-am gândit tot timpul că a fugit din nou cu băiatul acela?

Shay spuse repede:

- Bruce, crezi că scrisoarea este autentică? Tu eşti detectivul. Ce crezi?

- Nu cred, răspunse bărbatul, foarte hotărât. Mereu apar vulturi de ăştia care dau târcoale. Probabil cineva s-a gândit că ar fi o metodă bună să facă nişte bani. Cred că n-au nimic să ne spună.

După câteva clipe de gândire, bărbatul reluă:

- Totuşi, vom face ce trebuie făcut, domnule. O să urmăm instrucţiunile, deşi este păcat că nu putem să

implicăm poliţia în chestiunea asta.

Cum Max Lander nu părea dispus să discute acest subiect, Bruce continuă:

- O să organizăm o ambuscadă.

Shay o conduse pe doamna Kershaw înapoi în living, mai liniştită, dar încă temătoare.

- Nu m-am gândit la asta până acum, spuse bătrâna, dar Max chiar are duşmani. Trebuie să aibă, nu-i aşa? Toţi oamenii aceia pe care i-a trimis la închisoare, familiile lor, prietenii lor.

în ce o privea, Shay se gândi că doamna Kershaw se uita prea mult la televizor. Deşi, pe de altă parte, era limpede că, pentru mulţi din acei oameni, răpirea ar fi fost cea mai modestă dintre crimele înfăptuite.

Doamna Kershaw continuă:

- Uită-te şi tu la mine... Până acum, m-am frământat pentru că Monique a fugit cu băiatul acela, iar acum încep să cred că mai bine ar fi făcut-o. Sunt sigură că aşa e. Si la fel de sigură sunt că o să dea un telefon de Crăciun.

Pe seară, Shay ieşi să se plimbe şi, când se întoarse, observă că singura fereastră luminată era cea a biroului lui Max Lander. Când trecu prin dreptul uşii deschise, se întoarse din instinct şi privi într-acolo. îl văzu stând în spatele biroului uriaş, cu un morman de acte în faţă.

Faptul că se simţi privit, îl făcu să-şi ridice ochii din hârtiile importante la care lucra.

- Aţi avut o seară plăcută? întrebă el.

- Foarte plăcută, mulţumesc.

- Cât timp aţi fost plecată, v-a căutat cineva. Este vorba despre un anume domn Battrick. V-a lăsat şi un mesaj. Doreşte să vină mâine pe aici. Domnul MacGhie este cel care a discutat cu el. Si, dacă mă întrebaţi pe mine, cred că domnul detectiv avea nişte planuri pentru mâine după-amiază, care nu-l includeau şi pe domnul Battrick.

"Iar dacă mă întrebi pe mine, ai putea să-ţi vezi de treaba ta!", gândi Shay. "Mă faci să mă simt ca o prinţesă victoriană, cu prea mulţi pretendenţi".

- în ce mă priveşte, am planuri care nu-i includ pe niciunul dintre ei, răspunse ea cu voce tare.

Urma să meargă la ceai la familia Probyn, după cum promisese. Max Lander tăcu. îşi făcuse datoria, îi transmisese mesajul, aşa că rolul lui se încheiase. îşi întoarse privirea liniştit la actele de pe birou, fără să-i mai arunce măcar o privire. Lui Shay, acest comportament i se păru foarte enervant. Rămase pe loc în cadrul uşii, privindu-l. Apoi adăugă cu bruscheţe:

- Credeţi că acea cerere de răscumpărare este reală?

- Posibil.

Părea că nu doreşte să-şi ridice privirea spre ea. Continuă să citească încă câteva secunde, până termină paragraful, apoi observă indiferent:

- Data trecută a existat un fel de aranjament financiar.

- Credeţi că este vorba din nou despre Dobie?

- Nu cred că a fost răpită. Din câte am văzut eu, acel bărbat de nimic - dacă Monique s-a dovedit suficient de

proastă încât să fugă din nou cu el - nu s-ar împotrivi să mai facă nişte bani de pe urma ei.

Poate că Monique ştia acest lucru. Dacă ar fi vrut să se răzbune pe Max, ar fi putut să fie de acord cu această stratagemă de a mai scoate nişte bani de la el. Dar la fel de adevărat era şi faptul că Dobie putea pune la cale un astfel de plan şi de unul singur.

- Îmi pare rău de ea, şopti Shay.

Max Lander păru surprins:

- Da? Credeţi-mă, n-aveţi de ce.

Shay era obosită şi nu se simţea în stare să-i explice ce voise să spună. N-ar fi fost oricum capabil să înţeleagă.

- De ce ar trebui să vă cred pe dumneavoastră? izbucni ea. De unde ştiţi?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, se retrase în întuneric şi porni încet pe scări. El nu-i ură noapte bună. De altfel, Shay era convinsă că nici nu apucase să facă cinci paşi, că el se şi întorsese la actele lui.

A doua zi dimineaţă, Shay îl sună pe David rugându-l să nu mai vină, pentru că, din păcate, avea deja un alt program.

Când coborî în bucătărie, îl găsi pe Max echipat în costum de călărie şi îşi aduse aminte de invitaţia la o plimbare călare. Totuşi, când fusese invitată de prietenii lui Monique, nu se gândise că va participa şi Max Lander. Plecară cu toţii, Max, Lara, Shay şi Bruce, spre ferma lui Fergus Marley. Acolo se aflau deja aproape toţi cei pe care Shay îi cunoscuse acasă la Lara Hammond. Dintre ei,

singurul care nu ştia să călărească era Bruce, dar până la urmă se descurcă admirabil.

După-amiază, Shay merse la ceai la familia Probyn. Doamna Probyn era imaginea perfectă a eleganţei, era inteligentă şi destul de frumoasă. Pielea îi era netedă, fără riduri, iar părul îl purta lung până-n talie. O întâmpină pe Shay cu un zâmbet atât de amabil, încât oricine, văzându-l, s-ar fi simţit ca acasă.

Doctorul Probyn fusese chemat de urgenţă la un bolnav, aşa că Shay rămase în compania soţiei sale. Cât stătură de vorbă la ceai, Shay află că familia ei trăia în aceste locuri de foarte multă vreme. Soţul ei preluase cabinetul tatălui ei, după ce acesta murise. Cei doi nu aveau copii.

Hobbyul doamnei Probyn era istoria locală, deşi era destul de greu să-ţi închipui cum mai avea timp şi pentru astfel de pasiuni. Avea nişte caiete mari în care notase tot felul de legende de prin partea locului, anecdote pe care le aflase, orice i se părea interesant şi avea o oarecare legătură cu Lower Bellum.

- într-o zi, o să scriu o carte, îi spuse lui Shay, iar fata nu se îndoi că o va face.

- Aveţi notat ceva despre Pietre? întrebă ea curioasă.

- "Cei care dansează" şi "Cei care şoptesc"... Ei bine, acela chiar este un loc special. Au fost aduse acolo încă înainte de druizi, aşa că nimeni nu ştie cărui scop ar fi trebuit să servească iniţial.

Avea caietele în biroul din living, aranjate ordonat într-un

sertar special. Shay se gândi la doamna Kershaw şi regretă în sinea ei că bătrâna nu era la fel de organizată.

Doamna Probyn se aşeză, ţinând sertarul pe genunchi, alese un caiet şi-l puse pe masă.

- Vrăji, anunţă ea veselă. Pietrele erau folosite pentru vrăji.

Shay se aplecă puţin peste masă, încercând să vadă mai bine, şi
zise:

- Alice Gifford...

- Da, desigur. Alice era o vrăjitoare specială.

- Din câte ştiu, vrăjitoarele se ardeau pe rug...

- Nu foarte des, aici la noi, spuse doamna Probyn. Aici, de obicei le spânzurau. Lower Bellum a fost norocos, n-a pierdut decât o singură femeie. Într-un alt sătuc, cam de aceleaşi dimensiuni, şi nu la mai mult de zece mile depărtare, au fost spânzuraţi, într-o singură săptămână, treizeci şi opt de bărbaţi, femei şi copii. Cât a continuat vânătoarea de vrăjitoare, nimeni n-a mai fost în siguranţă. Vecini care aveau ceva de împărţit între ei, copii isterici... au fost acuzate pe nedrept mii şi mii de persoane. Si, odată ce intrai pe mâinile lor, nu mai era cale de scăpare. Iar dacă aveai o aluniţă sau un semn din naştere pe corp, acela era pecetea diavolului, şi erai pierdut. Nimic nu te mai putea salva.

- Dar pe Alice cine a denunţat-o? întrebă Shay, ea însăşi surprinsă de indignarea care i se strânsese în glas. Sărmana bătrână... mai adăugă ea compătimitoare.

Doamna Probyn îşi ridică ochii din caiet.

- Ce te face să crezi că era bătrână?

- Nu ştiu. Mă gândeam că majoritatea vrăjitoarelor sunt bătrâne şi urâte. În filme, aşa sunt mereu.

- Oh, nu, negă doamna Probyn cu emfază. Frumuseţea ieşită din comun era considerată un semn sigur că femeia în cauză este vrăjitoare. Acesta este probabil motivul pentru care Alice a fost denunţată... din cauza unui bărbat gelos sau a unei femei geloase. Avea douăzeci şi doi de ani. Băieţelul ei avea un an.

Se întoarse la notiţele ei şi citi:

- Au venit după ea când bărbatul ei era plecat de acasă cu nişte treburi urgente. Cosea la fereastra camerei ei şi i-a văzut venind. N-a făcut nicio încercare de a scăpa. Servitorii au încercat s-o apere, dar erau prea puţini. Alice Gifford a fost luată cu forţa şi dezbrăcată, pentru a se vedea semnul diavolului. A fost spânzurată. Soţul ei a continuat să locuiască la Lammas Knowl, şi apoi fiul lor şi familia lui. Ultimul descendent al neamului Gifford a murit cu puţin timp înainte ca familia Lander să cumpere casa, acum un an sau doi. Ei încă mai numesc acea încăpere "Camera lui Alice".

Shay nu ştia asta. Doamna Probyn se referea probabil la localnici, nu la familia Lander.

- Despre ce cameră este vorba? întrebă ea.

- încăperea de la etajul de sus, spre faţă, explică femeia. Nu fereastra din centru, cea din stânga.

Shay simţi că palmele încep să-i transpire. Bănuia acest

lucru, chiar dinainte să întrebe. Camera de deasupra celei în care stătea ea... acolo unde auzise zgomot de paşi în prima noapte.

Dar nu-i mărturisi acest lucru doamnei Probyn, pentru că, desigur, nu erau paşi, ci un zgomot de la fereastră.

Nu peste mult timp, Shay se hotărî să plece spre casă. Se întunecase deja şi era destul de frig. Când ajunse în faţa locuinţei familiei Lander, privi în sus, spre fereastra camerei lui Alice Gifford. Lumina lunii se reflecta în geam şi ai fi putut să-ţi imaginezi că acolo se află o lampă aprinsă. Dar la fel se întâmpla cu toate ferestrele. Nu, nu era o cameră specială, decise ea.

Ziua de luni veni şi, la fel de repede, trecu. Marţi dimineaţă, Bruce telefon' să anunţe că banii de răscumpărare ar fi trebuit lăsaţi pe o alee retrasă, lângă o cabină telefonică. Se hotărâră să pună la cale un plan. Vârâră nişte hârtii false într-o geantă şi aşteptară să vadă ce se întâmplă. Un puşti mititel veni şi ridică banii, pe care-i duse unui băiat mai mare, de vreo şaisprezece ani.

Sigur că habar n-aveau despre locul unde s-ar putea afla Monique Lander. Băiatul voia să-şi cumpere o maşină sport la mâna a doua, iar această metodă i se păruse o modalitate simplă de a face rost de bani.

Shay îi transmise vestea doamnei Kershaw. Femeia închise ochii, uşurată.

- Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! exclamă ea.

Si Shay se simţi uşurată. Ar fi preferat oricând s-o ştie pe

Monique cu Dobie, decât în compania cine ştie cărui tâlhar.

Doamna Kershaw continuă, mai veselă:

- De Crăciun, o să vină înapoi. O să vezi. Sau o să sune să ne ureze Crăciun fericit.

- O să sune, o încurajă Shay. Apropo, cât timp credeţi că aş putea avea liber de Crăciun? Am promis că voi petrece Sărbătorile cu nişte prieteni.

în Ajunul Crăciunului era şi ziua ei de naştere, dar evită să menţioneze acest lucru.

- înţeleg, spuse Melissa Kershaw, ezitând o clipă şi bătând cu degetul în braţul fotoliului. Stii, mă gândeam... îmi vine destul de greu să-ţi cer asta, dar n-ai vrea să rămâi aici de Crăciun? Ai putea să-ţi iei o săptămână de concediu în ianuarie, ca să-ţi vizitezi prietenii. Aici, de sărbătorile de iarnă se organizează tot felul de petreceri. O să-ţi placă.

- Nu pricep, făcu Shay, încurcată. Dacă e atât de mult de lucru
în decembrie, mă pot apuca mai din timp...

Doamna Kershaw făcu un gest din mână, ca şi cum ar fi alungat gândul la muncă:

- Oh, dar nu ca să lucrezi vreau să rămâi. Nu, doar că... mi-ar face plăcere să fie o fată aici, în casă. Monique se va întoarce până atunci, sunt sigură, sau va suna, dar mi-ar plăcea să fii şi tu aici. Aş vrea să rămâi.

Nu prea avea logică ce spunea. Shay înţelese că doamna Kershaw se temea de faptul că Monique nu se va întoarce. în plus, devenise oarecum dependentă de Shay în aceste

momente grele. Nu era un lucru tocmai bun, dar, oricum, Crăciunul avea să fie o încercare destul de grea pentru Melissa Kershaw.

- Bine, aprobă ea.

Când îi dădu vestea, Emma fu destul de dezamăgită. Totuşi, se consolă cu gândul că prietena ei se va distra.

- Petrecerile ar trebui să fie super acolo, la Shale Hill. Toţi oamenii aceia bogaţi... şi tu, care vei fi invitată peste tot. În plus, o săptămână de vacanţă, chiar şi în ianuarie, sună destul de bine.

David însă nu fu la fel de înţelegător. Nu reuşi să-l mai îmbuneze nici chiar weekendul de dinainte de ziua ei, când Shay veni totuşi în vizită la Emma şi organizară o mică petrecere.

Ajunul Crăciunului o găsi pe Shay la Lammas Knowl, ocupată cu pregătirile pentru a doua zi. Decoraţiunile erau făcute pe comandă, aşa că n-avea prea multe de făcut. Nu trebuia decât să le aranjeze prin casă şi să le vâre în priză.

Max Lander nu sosise încă, iar Lara suna la fiecare cincisprezece minute în căutarea lui. Organiza o petrecere la ea acasă în acea seară şi Shay îi înţelegea nerăbdarea. Fără Max, această noapte ar fi fost aproape stricată.

De fiecare dată când suna telefonul, Melissa Kershaw pălea. Era limpede că aştepta emoţionată să sune Monique. Astfel, când Lara telefon' a şaptea oară, Shay o anunţă:

- O să-i spun lui Max să te sune, de cum ajunge. Doamna Kershaw tot aşteaptă să sune Monique.

Max veni până la urmă şi el şi Shay plecară împreună la petrecere. Seara fu o adevărată reuşită.

Shay se distră urmărindu-l pe Max şi observă cu suprindere că bărbatul era centrul atenţiei. Avea mult farmec, trebuia să recunoască. Mai mult, era greu de crezut că, deşi el nu se obosea să ascundă părerea sa deloc măgulitoare despre cei din jur, oamenii se simţeau atraşi de el ca un magnet.

După o vreme, Shay nu-l mai luă în seamă. Se hotărâse să se distreze în această noapte, aşa că acceptă binevoitoare atenţiile bărbaţilor din jur. Cu Max nu flirtă. În ochii lui nu reuşea să citească niciun mesaj încurajator. De altfel, nicio fată nu părea să-i atragă atenţia. Nici măcar Lara, care stătuse tot timpul în preajma lui.

Monique nu veni în seara de Ajun şi nici nu sună. Doamna Kershaw invitase nişte prieteni la cină şi Shay ajunse acasă tocmai când aceştia plecau.

Dimineaţa de Crăciun fu destul de geroasă. Bradul de Crăciun absolut magnific, aşezat în sala mare din Lammas Knowl, părea mai puţin frumos decât cel pe care Emma şi Bill îl împodobiseră pentru micuţa Kate. Dintr-o dată, i se făcu dor de prietenii ei.

În seara de Crăciun, veniră alţi prieteni la masă. Din când în când, telefonul suna. O dată fusese Bruce, care îi ură lui Shay Crăciun fericit. înainte să plece acasă, o invitase să petreacă Crăciunul cu familia lui, inclusiv cu sora lui mai mică.

- Dacă Jeannie ar fi dispărut, am căuta-o cu toţii zi şi noapte, spusese el.

Shay nu se putu abţine să nu compare felul în care cei doi bărbaţi acţionau. Max Lander nu era plecat, căutându-şi sora. Scaunul ei gol nu părea să-l deranjeze. Cât despre doamna Kershaw, aceasta era probabil destul de îngrijorată, dar râdea şi părea că se simte bine alături de prietenii ei.

Nu trebuia să rămân aici, se gândi Shay.

După cină, rămăsese să plece cu toţii la ferma lui Fergus, unde urma să aibă loc o petrecere grandioasă. Shay preferă să nu meargă şi alese să onoreze invitaţia doamnei Fulwell, care dădea o petrecere mai liniştită, între prieteni. Aici veniră toţi angajaţii de la Lammas Knowl, care-i făcură şi lui Shay cadouri, unul de Crăciun şi altul separat, pentru ziua ei. Se simţi foarte bine, într-o atmosferă care semăna cu cea din casa lui Bill şi a Emmei.

Sosiră şi soţii Probyn şi chiar atunci Shay îşi aminti că lăsase acasă cadoul pe care îl cumpărase pentru doamna Probyn, un set de şervete de bucătărie foarte frumos colorate. Îşi ceru scuze, promiţând că se întoarce imediat şi porni spre casa familiei Lander, care se afla la cinci minute de mers pe jos.

Când intră în casă, îşi dădu seama că este într-adevăr singură. Max Lander şi doamna Kershaw plecaseră la petrecerea lui Fergus, iar toţi servitorii erau la petrecerea doamnei Fulwell. Nu-i prea plăcea casa, aşa, goală şi oricum crezuse că cineva va rămâne acasă, în caz că Monique ar fi

sunat.

Urcă încetişor pe scări, spre propria cameră, când, deodată, în capătul scărilor auzi nişte zgomote, ca un chiţăit de şoareci. Strigă, chicotind din pricina absurdului situaţiei:

- Crăciun fericit, Alice!

Nu mai zăbovi mult, luă din sertarul din cameră cadoul pentru doamna Probyn şi ieşi înapoi în hol. Porni încet spre scări, dar, dintr-un motiv necunoscut, se opri în faţa camerei lui Monique. Intră, şovăind. Se întreba ce va fi făcând Monique Lander de Crăciun.

Intră în cameră şi observă uşile mari ale şifonierului. Fără niciun motiv anume, Shay le deschise şi începu să se uite la hainele frumos aranjate pe umeraşe. Erau destul de multe, suficiente încât nimeni să nu poată spune care lipseşte şi ce anume luase Monique cu ea, când plecase. într-un cuvânt, garderoba unei fete care nu vrea să treacă neobservată.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă un glas din spate.

Tresări şi, întorcându-se, îl văzu pe Max Lander în uşă.

Fusese surpinsă uitându-se prin hainele lui Monique, când
credea că nu este nimeni în casă... Ce părere îşi va face acest bărbat despre ea? Era conştientă că se făcuse roşie de ruşine.

- Mă uitam doar...

- E-n regulă, domnişoară Reynolds, nu mi-am imaginat niciun moment că aţi face altceva.

Părea obosit.

- Chiar vă pasă de ce s-a întâmplat cu Monique, nu? întrebă el.

- Da, răspunse ea, închizând uşile şifonierului şi mai aruncând
o privire în jur.

-Aşa era camera şi când Monique se afla aici?

- Bănuiesc că da.

-Adică, era la fel de curat şi de frumos aranjat totul... N-aveţi de unde să ştiţi, nu?

- Nu ştiu, fu el de acord.

Shay ţinea cadoul pentru doamna Probyn în mână, aşa că simţi nevoia să explice:

- Am venit să iau darul pregătit pentru doamna Probyn. îl uitasem. V-aţi întors acasă crezând că va suna?

- Da, zâmbi el. Si oricum, nu prea mă omor după petreceri.

Ieşiră din camera lui Monique şi porniră pe hol spre scări.

-Aţi văzut-o doar pentru o clipă pe fata aceea din tren şi, totuşi, sunteţi îngrijorată de soarta ei, vorbi din nou Max Lander. Sunteţi chiar atât de bună sau vă atrage misterul?

- Nu este vorba despre asta, răspunse ea. Doar că mă simt puţin implicată.

- Cum aţi putea să vă simţiţi implicată?

Ajunseseră în capătul scărilor. Ea începu să coboare, cu mâna pe balustrada din stejar.

- Fata pe care am văzut-o era nefericită, reluă ea, şi la fel eram şi eu în ziua aceea. Acesta este motivul pentru care am

observat atât de puţine lucruri în legătură cu ea. M-am uitat la ea şi m-am gândit că nu sunt singura care se simte nefericită... iar apoi am încercat să citesc revista aceea.

Fata se opri la baza scărilor. Pomul de Crăciun era uriaş şi impunător, ajungând aproape până la etajul întâi. Continuă:

- Urma să mă întâlnesc cu prietenii mei. Sper că tot un prieten o aştepta şi pe fata aceea din tren, oricine ar fi fost ea.

Se auzi ţârâitul telefonului. în casa cufundată într-o linişte profundă, sunetul fu atât de pătrunzător, încât Shay, fără să vrea, îl strânse de braţ pe Max Lander.

- E Monique!

- Ar putea fi oricine altcineva, spuse el.

- Răspundeţi!

Îşi dădu seama că îl strângea de braţ şi-şi retrase mâna. El porni spre telefon.

Shay îşi ţinu respiraţia, emoţionată. Bărbatul se întoarse spre ea şi o anunţă:

- E pentru dumneavoastră.

- Shay Reynolds la telefon, spuse ea.

Greg îi răspunse:

- La mulţi ani pentru ieri. Crăciun fericit, iubito!

Capitolul 1

Max Lander intră în living şi închise uşa înainte ca ea să-şi recapete glasul.

- Shay? întrebă Greg îngrijorat. Mai eşti acolo?

Bărbatul făcuse cu greu rost de numărul ei de telefon. Emma nu fusese foarte cooperantă atunci când aflase cu cine stă de vorbă. îl anunţase sec că Shay nu se afla acolo şi, acoperind receptorul, se sfătuise cu Bill dacă ar fi oportun să-i dea numărul de telefon de la Lammas Knowl. Bill fusese de părere că, dacă ar vrea, Shay ar putea ea însăşi să-i trântească telefonul în nas.

- Da, sunt încă aici, răspunse ea, după o pauză îndelungată. Sunt doar surprinsă. Nu mă aşteptam să mă suni aici.

- M-am gândit că dacă-ţi dau telefon azi... începu el, cu un glas precipitat... nu mă vei trimite la plimbare... ştii tu, pace pe pământ, linişte, Crăciun...

- Crăciunul este într-adevăr o sărbătoare a iertării.

- Mi-a fost dor de tine, se aventură Greg.

- Aşa de repede? îl ironiză ea. Ce s-a întâmplat cu fata care te aştepta în maşină?

- Mi-a fost foarte dor de tine, repetă Greg, evitând răspunsul. Crezi că e posibil să ne întâlnim?

Shay cântări o clipă propunerea lui. Mândria era o prostie, dar el o rănise foarte tare şi nu putea să-i spună da imediat.

- Trebuie să mă mai gândesc, spuse ea evaziv.

Poate că el îşi dădu seama că amână răspunsul numai pentru că nu vrea să pară nerăbdătoare, aşa că zise împăciuitor:

- Sigur. Oricum, trebuie să ajung prin Birmingham săptămâna viitoare, cu nişte treburi. Crezi că am putea să luăm masa în oraş? Asta nu te obligă la nimic...

- Bănuiesc că nu.

- Sau aş putea să ajung în sătucul ăsta al tău.

- Sătucul ăsta al meu, repetă ea iritată, nu prea ţi se potriveşte. O să vin eu în Birmingham. îţi voi accepta invitaţia. Sper să mergem la un restaurant bun, râse ea.

- Cel mai bun, aprobă Greg fericit.

Ea zâmbi:

- Vrei să mă copleşeşti?

- Numai spune-mi ce trebuie să fac, zise el.

Aranjară un loc de întâlnire, stabiliră ora şi îşi urară Crăciun fericit.

- Te iubesc, adăugă Greg încet. Shay, te iubesc.

Ea puse uşor receptorul în furcă, fără să răspundă. Se gândi doar la cât este de fericită şi că soarta i-a oferit cel mai frumos cadou de Crăciun. Privi spre bradul împodobit cu steluţe albastre şi argintii şi aşteptă fremătând valul de bucurie care ar fi trebuit s-o facă să se simtă ca şi cum ar fi păşit printre stele. Dar, ciudat lucru, acesta nu veni. În schimb, i se păru că întunericul se face şi mai apăsător.

Intră în living şi-l găsi aici pe Max Lander. Bărbatul citea. Când o auzi, aşeză cartea liniştit pe masă.

- îmi pare rău că n-a fost Monique, spuse Shay.

- Adevărat? întrebă el oarecum neîncrezător.

- Ei bine, râse tânăra, era un telefon pe care mă bucur că l-am primit. Dar, oricum, îmi doresc la fel de mult ca Monique să sune.

- Pot să vă ofer ceva de băut? întrebă el, ridicându-se.

Shay nu refuză. De altfel, avea ceva de sărbătorit. îi mulţumi lui Max şi se aşeză pe un fotoliu, sorbind din coniac. Era absolut convinsă că era o marcă celebră şi-i păru rău că nu avea experienţa necesară ca degustător pentru a-l aprecia la adevărata valoare.

- Cum mai merg acţiunile caritabile ale mătuşii mele? întrebă el.

Ea îl privi peste marginile transparente ale paharului şi răspunse:

- Chiar vă interesează?

- Sincer... nu prea.

- Chiar şi aşa, o să vă spun, totuşi.

Fata se duse până în birou şi se întoarse cu un dosar în care adunase scrisorile cele mai haioase, încercările cele mai aiuristice de a stoarce bani de la doamna Kershaw. Citi câteva dintre ele, bine dispusă. Vorbea întruna, ca şi cum ar fi stat de vorbă cu Emma sau cu Bruce. Poate de vină era coniacul, dar cel mai probabil era din cauza telefonului de la Greg.

- Presupun că inventaţi toate acestea pe măsură ce le citiţi, glumi Lander. Este imposibil să existe aşa ceva.

- Nu scornesc nimic. Nici nu-i nevoie, clătină din cap Shay. Stiaţi că mătuşa dumneavoastră contribuie financiar la o societate care încearcă să dovedească faptul că Pământul este plat?

- Din câte o cunosc, şi ea crede acelaşi lucru. În majoritatea timpului, Melissa trăieşte pe altă lume.

- Dar chiar vrea să ajute. Pe oricine. Bănuiesc că dumneavoastră vi se pare o prostie. De fapt, cred că celor mai mulţi dintre oameni li s-ar părea...

Pe măsură ce vorbea, simţi că începe să exagereze şi se opri, pentru că nu voia să revină pe poziţiile antagonice pe care se aflaseră de la început.

- Avocaţii sunt o rasă foarte cinică, interveni Max. Vedem multă prostie, în fiecare zi.

Vorbea fără ranchiună, fără implicare. Shay realiză, a câta oară, că nimic nu părea să-l afecteze pe acest om la modul serios.

- Să o sunaţi pe secretara mea, continuă el, dacă doriţi să verificăm ceva.

Shay asta îşi dorise de la bun început. Avea nevoie de tot ajutorul de care putea dispune. Personalul lui Max Lander ar fi putut foarte uşor să sune în orice oraş din ţară, acolo unde existau contacte, pentru a verifica vreo poveste ciudată sau dubioasă.

- Mulţumesc, răspunse ea cu entuziasm, am să sun dacă va fi nevoie.

Chiar atunci, telefonul sună din nou.

- O, poate e Monique, spuse Shay.

Dar era Lara. Lander răspunse din living, iar Shay putu auzi în fundal zgomotul petrecerii. Tânăra întrebase probabil dacă a sunat
Monique, pentru că el răspunse grav, clătinând din cap:

- Nu, nu încă.

Shay putea auzi destul de limpede glasul Larei, care spunea că se îndoieşte că sora lui Max va suna şi-l chema înapoi la petrecere. Bărbatul refuză scurt şi închise.

După ce puse receptorul în furcă, se întoarse cu pas lejer către Shay.

- Pare o petrecere şi mai gălăgioasă decât cea a Larei. Dar să nu uităm că mai avem petrecerea de Anul Nou, de la familia Hobb, aşa că nu putem să declarăm încă învingătorul.

Era vorba despre Drusilla... Shay spuse cu un ton grav:

- Poate chiar sub apă.

- Foarte posibil. De altfel, e singura casă din zonă care are o piscină în mijlocul sufrageriei.

Shay nu se aşteptase să ajungă vreodată să glumească împreună cu Max Lander pe seama bogaţilor din Shale Hill. O asemenea surpriză i-ar plăcea cu siguranţă Emmei... "Mi-am petrecut Crăciunul cu Dracula, îi va povesti ea. Doar noi doi, bând coniac în living, cu nimeni altcineva în toată casa. Si încep să înţeleg de ce fata din film
- cea care urmează să fie transformată în vampir - nu se opune niciodată când el o sărută..."

încercând să alunge aceste gânduri bizare, Shay întrebă:

- De ce aţi cumpărat o casă atât de veche?

- Mi-a plăcut. Venisem să văd nişte locuinţe în Shale Hill, dar mi-a atras atenţia această vilă. Era de vânzare şi am preferat-o pe ea.

- Casa unei vrăjitoare, spuse ea.

- Cum?

- Alice Gifford.

- Am cumpărat-o de la executorul testamentar al lui John Gifford. Cine e Alice?

Desigur, nu auzise niciodată despre ea. Shay îi explică:

- Casa a fost construită în 1642, ale ei sunt iniţialele de la intrare. Femeia a fost spânzurată, crezându-se că era vrăjitoare, de stejarul acela din faţă.

- Chiar? se indignă bărbatul. Dumnezeule!

- Există o cameră pe care localnicii o denumesc "Camera lui Alice". Este cea de deasupra celei în care stau eu.

Shay făcu o pauză, pentru a vedea ce efect au asupra lui aceste dezvăluiri, apoi continuă:

- Este chiar camera în care mi s-a părut că aud paşi, în prima noapte când am venit aici.

- Acolo unde credeaţi că cineva o ţine ascunsă pe Monique?

Ea zâmbi împreună cu el:

- Da, iată ce coincidenţă. Când mi-a spus doamna Probyn, mi s-a părut puţin ciudat.

- O casă veche, o fată dispărută, un ultim etaj la care nu locuieşte nimeni... îmi închipui că ai avut destule motive

pentru a crede că locuinţa este vrăjită.

- Da.

- Si totuşi, ai strigat "Crăciun fericit, Alice!".

O auzise, deci.

- Ei, credeam că eram singură.

- În afară de noi doi, chiar nu mai era nimeni.

- Cum puteţi fi sigur de asta?

-Vreţi o dovadă. Si totuşi, eu sunt avocatul.

Nu vorbea serios, şi nici ea. Shay se cufundă mai adânc în fotoliu, iar părul îi lucea în lumina flăcărilor din şemineu.

-Nu ştiu, reluă ea, e ceva ciudat cu locuinţa asta. Pare că ultimul etaj este locuit. Poate e doar un joc al luminii, aşa cum cade în geamuri, dar câteodată, atunci când te uiţi în sus, e ca şi cum cineva s-ar retrage repede din fereastră, să nu fie văzut. Nu vi s-a părut niciodată asta?

El dădu din cap. Nu, aşa se gândea şi ea.

-Astea sunt toate dovezile pe care le am, continuă ea. Impresii... şi atât.

- Să nu-i spuneţi Melissei despre aceste impresii. E în stare ori să înfiinţeze un fond de caritate Alice Gifford, ori să cheme pe cineva care să alunge spiritele din casă cu tămâie.

- Doamne, nu! spuse ea zâmbind.

Se auzi deodată soneria de la uşă. înainte ca Shay să se poată ridica, Max Lander o opri:

- E-n regulă. Mă duc eu, zise el.

Ea rămase în fotoliu, cu privirea aţintită asupra focului, întrebându-se dacă ea însăşi vorbise serios în legătură cu

acele impresii despre casă.

Când Max se întoarse, cu el era şi Lara. Tânăra nu se aştepta s-o vadă aici pe Shay şi, când intră în living, expresia ei trădă o surpriză totală. Max n-o avertizase de prezenţa unei a treia persoane.

- Credeam că eşti la petrecere cu localnicii, zise Lara.

-Am fost, îi răspunse Shay.

Se gândi să-i explice Larei de ce se întorsese mai devreme, dar i se părea prea complicat să-i povestească de ce se afla încă în living, cu Max. Aşa că se lăsă păgubaşă.

Lara îi zâmbi radios lui Max:

- Am venit să-ţi ţin companie. Chiar am adus şi nişte şampanie.

Zâmbi către Shay, în chip de scuză:

- Nu ştiam că suntem mai mulţi, altfel aş mai fi adus o sticlă.

Shay se ridică:

- Eu oricum voiam să plec. Noapte bună.

îi răspunseră amândoi într-un glas, apoi Lara închise grăbită uşa în urma ei. Pe când se îndrepta către scări, Shay se întrebă dacă Lara se aruncase deja în braţele lui Max. Dacă acest bărbat o iubea, avea un fel foarte bizar de a o arăta. Sau, mai degrabă, de a o ascunde. Era întotdeauna foarte stăpân pe sentimentele lui.

Se făcuse deja prea târziu pentru a se înapoia la petrecere, aşa că urcă în camera ei, propunându-şi să-l viseze pe Greg. înainte să adoarmă, voia să stea în întuneric,

încercând să retrăiască toate acele amintiri pe care, în ultimele săptămâni, încercase să le uite. Dar cumva, iar şi iar, gândurile ei alunecau la seara care tocmai se încheiase, şi la ora absolut insignifiantă pe care o petrecuse alături de Max Lander.

Ninse toată noaptea, aşa că, până dimineaţă, un strat alb de zăpadă acoperi casele şi copacii. Coborî în bucătărie, unde doamna Fulwell pregătise deja tava cu micul dejun pentru doamna Kershaw. Shay se oferi să i-o ducă ea.

- Intră, se auzi vocea aproape stinsă a Melissei Kershaw, după ce fata bătu la uşă.

Femeia era în pat, sprijinită pe câteva perne, dar cu draperiile încă trase. Cu gesturi şi vorbe molcome, epuizate, o anunţă pe Shay că nu va coborî până la prânz, fiind încă foarte obosită. Se întorsese destul de târziu, la cinci dimineaţa. Cât îşi bău sucul de portocale, Shay o întrebă dacă poate să-şi ia zi liberă marţi, pentru a merge până la Birmingham să se întâlnească cu Greg. Doamna Kershaw fu de acord.

- Monique n-a sunat, spuse deodată doamna Kershaw, aproape neauzit.

- Poate sună azi. încă e Crăciunul.

Doamna Kershaw închise ochii, lăsând-se pe spate.

- Toată seara, la petrecere, mi-am spus că, atunci când mă voi întoarce, o să găsesc veşti de la ea. Ba poate chiar voi afla că s-a întors. Dar nu erau decât Max şi Lara.

Dacă Lara Hammond rămăsese aici până la cinci

dimineaţa, însemna că încă nu plecase.

Shay nu se aştepta să-l găsească pe Max Lander la micul dejun, dar era acolo, şi încă singur. Faptul că dormise atât de puţin nu lăsase nicio urmă vizibilă asupra lui.

- Bună dimineaţa, îl salută ea.

- Bună dimineaţa. Vreţi cafea?

- Vă rog.

Îi turnă în ceaşcă şi o împinse încetişor către ea, peste masă. încercând să fie amabilă, Shay zise:

- O să fac o plimbare pe dealuri. Bănuiesc că n-aţi dori să veniţi...

Dacă Lara mai era încă aici, putea la fel de bine să sune ca o
invitaţie dublă. Nu că şi-ar fi imaginat-o pe Lara acceptând... De aceea, fu puţin luată prin surprindere când Max Lander îi răspunse:

- Găsesc că e o idee excelentă. Voi veni cu siguranţă.

Shay era mulţumită. îi prindea bine orice fel de companie.

Porniră prin zăpada proaspăt depusă, spre dealuri.

- Aţi văzut vreodată Pietrele? întrebă Shay. Sunt cam la o milă în direcţia aceea, dacă mergem pe drumul principal.

Bărbatul recunoscu că nu văzuse niciodată acel loc, aşa că porniră într-acolo. Aerul rece îmbujoră obrajii lui Shay, iar sub tălpi, zăpada scârţâia. Vorbea veselă, verzi şi uscate, iar Lander îi punea tot felul de întrebări. Si astfel, ajunse să depene aproape toată povestea vieţii sale.

Aproape toată, pentru că nu povesti despre Greg. Nici măcar despre David. Dar îi spuse despre tatăl ei, despre prieteni, despre Emma, Bill şi casa lor, despre camerele pe care tocmai le decoraseră înainte să apară în viaţa ei Max Lander şi doamna Kershaw.

- Chiar n-aveam de gând să accept această slujbă. Urma să stau cu Emma şi cu Bill şi să-mi găsesc ceva de lucru acolo. Eram foarte hotărâtă, până când dumneavoastră aţi spus "Pentru numele lui Dumnezeu, Melissa!"

La auzul felului în care imită exasperarea din vocea lui, bărbatul râse.

- Din fericire, talentul meu de psiholog rămăsese acasă în ziua aceea, glumi Max.

Era un compliment destul de insignifiant, dar lui Shay i se păru că bărbatul intenţionase să-i dea ceva mai multă importanţă. în fond, nu era nimic rău în faptul că se bucura de prezenţa ei. Sentimentul era reciproc.

Zăpada nu era prea mare, dar acoperea pământul uniform, aşa că Shay nu-şi dădu seama când păşi greşit, se împiedică şi căzu în zăpadă.

- Eşti bine? Max Lander se aşezase în genunchi lângă ea.

Nu fusese cine ştie ce căzătură şi era clar că mare lucru nu păţise, dar el părea îngrijorat. Shay se scutură de zăpadă:

- Sunt bine. Îşi muşcă buzele şi pufni în râs. Credeam că am căzut în ditamai groapa. N-are nici douăzeci de centimetri.

El o ajută să se ridice, scuturându-i haina. Avea o

atingere uşoară ca un fulg. Ea privi în sus spre el, şi fu nevoită să recunoască - trăsăturile chipului său aveau o fascinaţie aparte. Era aşa de frig, încât dacă s-ar fi aplecat s-o sărute, buzele lui împreunate cu ale ei, ar fi fost ca de gheaţă.

Nu că ar fi fost vreo şansă să se întâmple asta. Nu că ea şi-ar fi dorit să se întâmple. Shay zâmbi:

- Eraţi îngrijorat din cauza mea, sau din cauză că ar fi urmat să mă duceţi în braţe până acasă?

- Cred că m-aş fi descurcat, răspunse el. Vreţi să ne întoarcem?

-Ah, nu. Aproape am ajuns. Ar fi păcat să nu vedem Pietrele.

Într-adevăr, ajunseră în scurtă vreme.

- Iată-le, spuse Shay, făcând un gest din mână.

- Interesant, spuse Max Lander, înaintând în mijlocul cercului.

- Caii nu vor să meargă pe aici. Stiaţi?

- Nu.

- O dată, când a urcat pe aici, calul lui Essie Colton a aruncat-o din şa.

- La modul cum călăreşte Essie Colton, nu poţi acuza calul de intenţii rele.

-Aici se află "Cei care Dansează". Iar dincolo, "Cei care Soptesc".

Vorbise ca un ghid turistic.

- Nimeni nu ştie care a fost scopul lor iniţial, dar doamna

Probyn susţine că ar fi fost locul unde se adunau vrăjitoarele de Sabat, pe vremea lui Alice Gifford.

- Văd că vă preocupă istoria acestor locuri. Stiţi mai multe despre ele decât mine.

Nu putea să şi-l imagineze pe Max Lander preocupat de astfel de legende pitoreşti. începuse să ningă din nou, iar fulgii se alergau prin aer ca nişte fluturi imaculaţi.

Lander spuse:

- Ar trebui să ne întoarcem.

- Da, răspunse ea.

Începură să coboare. Privind în jur, Shay comentă ca pentru sine:

- Înţeleg acum de ce satul ajunge să fie izolat de restul lumii, la primele ninsori.

O luară pe scurtătură. Dar chiar şi aşa, când ajunseră în sat, ninsoarea deja se îndesise. Părul negru al lui Max Lander devenise cărunt din cauza zăpezii. Shay se gândi cum ar arăta bătrân. Acum avea probabil în jur de treizeci de ani, dar nu-şi putea imagina că fusese vreodată lipsit de griji, nici măcar când era doar un băieţel. Ar putea deveni un bătrân dintr-aceia morocănoşi, pe care nu e bine să-i deranjezi.

Când ajunse în bucătărie, Shay o găsi aici pe doamna Fulwell.

- A fost minunat pe deal, îi povesti ea încântată. Am mers până la Pietre. N-aveţi nicio veste, nu-i aşa?

Se referea la Monique, desigur. Doamna Fulwell îi răspunse

indiferentă:

- Domnişoara Lara a sunat după Măria Sa. I-am spus că e plecat cu tine.

Era un gest lipsit de tact, dar se părea că doamnei Fulwell îi făcuse plăcere s-o supere pe Lara.

- A închis destul de brusc, chicoti ea.

- Nu vă place Lara? întrebă Shay.

- A, ba nu, e de treabă. Sunt puţin geloasă, presupun. Întotdeauna am muncit ca să pot trăi, şi nu prea văd de ce alţii au un trai minunat fără să mişte un deget.

- Pentru cei ca noi este întotdeauna mai dificil, râse Shay. Vreţi puţin ceai?

Shay nu-l mai văzu pe Max Lander în ziua aceea. Plecase înainte de masa de prânz. Nu sosi decât mult după ce Shay se culcase, iar în ziua următoare plecă foarte devreme.

Nu se arătă nici în weekend. în schimb, duminică sosi Bruce McGhie. Sperase să fi venit vreo felicitare de Crăciun de la Monique, din care să culeagă câteva indicii, dar fu aproape la fel de dezamăgit ca şi doamna Kershaw că aşa ceva nu se întâmplase. Acceptă însă un ceai în compania lui Shay. N-ar fi rămas, dacă nu era ea. Muncea mult la această anchetă, fără prea mult ajutor şi cu prea puţină recunoştinţă din partea lui Lander.

- Nu cred că lui Max Lander nu-i pasă de sora lui, îi zise Shay. Stii, a rămas acasă de Crăciun, sperând ca Monique să sune. Am vorbit mai mult cu el în ultima vreme şi n-aş zice că este complet lipsit de sentimente.

- Nu? Eu aş zice că, sub exteriorul acela de piatră, bate o inimă...

tot de piatră. Nu-i de mirare că soră-sa a ales să fugă în lume. Mătuşa aia nu are toţi boii acasă, iar toţi prietenii ei se uită la mine ca şi cum mi-ar spune "Tot tu eşti?", atunci când încerc să aflu ceva de la ei. Monique ar putea să zacă într-un şanţ şi lor nu le-ar păsa.

Shay nu-l contrazise, realizând că era supărat din cauza acestui caz.

- Încă o săptămână, atât mai aştept, continuă el. Dacă mai trece o săptămână şi nu reuşesc să descopăr nimic concret, renunţ. Este ca şi cum ai avea mâinile legate. Fără publicitate, fără nimic sigur. Dacă ar fi vrut cu adevărat s-o găsească, ar fi tras toate sforile pe care le are la dispoziţie.

Ea trebui să fie de acord cu asta. îi părea rău că Monique nu dăduse niciun telefon şi-i părea rău că Bruce se săturase de toate, dar nu putea să-şi arate simpatia atunci, când gândurile ei zburau toate spre Greg. Buzele i se arcuiră într-un început de zâmbet şi nu dură mult până când Bruce McGhie, cu privirea sa antrenată, observă şi o întrebă:

- Ce ţi s-a întâmplat de la Crăciun încoace?

- Poftim? Se prefăcu ea a nu înţelege.

- Arăţi ca şi cum ai fi primit nişte veşti bune.

- Am primit un telefon de la bărbatul pe care l-am lăsat la Londra. Vine încoace.

Bruce râse.

- Exact ce-mi mai trebuia. Ziua mea este perfectă! Mă bucur pentru tine, să ştii. Chiar mă bucur. Stiam că o să vină după tine. Orice bărbat ar face-o, dacă i s-ar oferi o şansă.

- O să-i spun asta! glumi ea.

Veni şi ziua de marţi şi plecă să se întâlnească cu Greg. I se părea că trenul nu se mişca suficient de repede.

Îl văzu de departe şi simţi cum inima îi bate mai tare, parcă vrând să-i sară din piept. Ar fi vrut să alerge spre el, să-i sară în braţe, aşa cum făcuse de multe ori înainte, dar în loc de asta, se pomeni că-i zâmbeşte uşor şi-i face cu mâna.

- Shay, iubito, spuse el, luându-i mâna într-a lui. Arăţi minunat.

- Mulţumesc, şi tu arăţi bine, îi răspunse ea.

- Mergem?

Îşi puse braţul în jurul ei şi porniră amândoi, zâmbindu-şi unul altuia. Intrară într-un bar şi comandară două whiskyuri. Ea îşi turnă apă minerală în pahar, iar Greg îl dădu peste cap, cerând încă unul.

- Friptura este foarte bună aici, spuse el. Comandăm?

- Da, aprobă ea.

Aşteptau stingheriţi să vină mâncarea. întâlnirea nu decurgea aşa cum se aşteptase ea. Erau destul de reţinuţi, ca şi cum s-ar fi evaluat unul pe celălalt înaintea unei bătălii. Lui Greg nu-i plăcea deloc să-şi ceară scuze. Poate ar fi trebuit să preia ea iniţiativa, să-i spună că nu era nimic, că greşeli putea face oricine. Dar n-o făcu. Rămase pe scaunul înalt de bar, jucându-se cu băutura din pahar. Apoi întrebă:

- Si cum îţi mai merge?

- La muncă, bine, îi răspunse el.

- Ce mai e pe la firmă?

Primise acasă la Emma felicitări de Crăciun de la majoritatea colegilor, aşa că începu să întrebe despre fiecare dintre ei. Greg o opri:

- La naiba cu toţi ceilalţi, ce mai faci tu?

- Destul de bine, mulţumesc.

Vocea îi era veselă şi luminoasă. Nu putu şi nici nu vru să şi-o schimbe.

- Shay, rosti el în sfârşit, am greşit. Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama. Fata aceea nu înseamnă nimic pentru mine. Aveam impresia ciudată că am nevoie de puţin timp departe de tine. Dar imediat a început să-mi fie dor de tine.

Dacă ea ar fi rămas la Londra, oare i-ar mai fi dus dorul?

- Poate e mai bine aşa, să stăm departe unul de altul, replică ea. Dacă reînnodăm relaţia, este posibil să te simţi din nou încătuşat.

- Nu râde, Shay, se supără Greg. Vorbesc foarte serios.

Ea schimbă vorba, începând să-i povestească despre noua slujbă, iar el îi descrise cum fusese în America. Deodată, lăsă furculiţa şi cuţitul jos şi spuse brusc:

- Ai cunoscut pe cineva, nu? Ai pe cineva.

Shay fu şocată de izbucnirea lui, dar realiză că era îndreptăţită. Fusese atât de convinsă că vor continua relaţia! Până în momentul în care-l revăzuse, în mintea ei nu existase nicio umbră de îndoială. Dar, după ce se întâlniseră, îşi dăduse seama că nu acesta era bărbatul alături de care voia să trăiască toată viaţa.

- N-am spus asta, ripostă ea. Cred, pur şi simplu, că ai

avut dreptate. Fiecare avea nevoie de puţină singurătate. Nici eu nu vreau să mă simt legată.

Greg o privi şi înţelese că nu spune aceste lucruri doar pentru a părea greu abordabilă. Fosta lui iubită credea, pentru moment, fiecare cuvânt. Aşa că nu mai insistă. Vorbiră despre tot felul de nimicuri şi ajunseră la cafea fără vreo pauză neplăcută în discuţie.

La ieşirea din restaurant, el spuse:

- Ce zici, vrei să mergem pe Stratford? Am putea să ne plimbăm pe lângă râu şi să ne prefacem că e Tamisa...

- Îmi pare rău, spuse ea, dar am o întâlnire de afaceri în douăzeci de minute.

El se uită lung la ea.

- Cu cine, mai exact?

- Ceva în legătură cu operele de caritate ale doamnei Kershaw.

- Vorbeşti ca din cărţi.

Ea râse, aprobând, şi porni spre biroul lui Max Lander. Bărbatul
o îndemnase să discute cu secretara lui dacă avea nevoie de ceva, aşa că îşi notase pe o foaie câteva chestiuni pe care voia să le verifice. Intenţionase să sune, s-o pregătească pe domnişoara Cecily Rider pentru venirea ei. Dar pentru că acum avusese nevoie de o scuză bună ca să scape de Greg, se hotărî să apară neanunţată. Părea de necrezut că dorea să facă asta, dar chiar aşa simţea.

Birourile lui Lander se aflau într-o clădire ultramodernă,

în centru. Greg o conduse până în hol. Ar fi vrut să o conducă şi pe scări, dar ea refuză cu fermitate.

- Mulţumesc pentru prânz. La revedere, pentru moment, zise
ea.

- Pentru moment, încuviinţă el.

Ea se întoarse şi urcă repede scările, sperând că domnişoara Rider va avea timp să discute cu ea şi nu va fi nevoită să se întoarcă şi să-l găsească pe Greg aşteptând-o.

Mai târziu, se va gândi în linişte la tot ce se întâmplase. Deocamdată nu ştia decât că, dintr-un motiv necunoscut, îi fusese absolut imposibil să facă sau să spună ceva care ar fi adus relaţia ei cu Greg exact în momentul în care fusese întreruptă. Venise aici convinsă că-l iubeşte, îl privise cu speranţă şi intrase în panică, fiindcă nimic nu era cum ar fi trebuit să fie.

Urca grăbită scările, fără să se uite înapoi măcar o dată.

Venirea ei fu anunţată de jos, aşa că domnişoara Rider o aştepta:

- Domnul Lander mi-a spus că este posibil să veniţi, zise ea.

Intrară în biroul ei. Shay văzu uşa impunătoare care dădea în altă
cameră şi se gândi că acolo trebuia să se afle biroul lui Max Lander. Se întrebă, în treacăt, dacă era şi el acolo.

Vorbiră despre cele câteva nelămuriri pe care Shay le avea în legătură cu dosarele doamnei Kershaw şi, terminând

cafeaua, se ridică să plece. Totuşi, vru să afle dacă putea da de Max.

- Vă mulţumesc mult pentru ajutor şi pentru cafea, zise ea. Apropo, domnul Lander este aici?

- Este la tribunal, toată după-amiaza. Să-i transmit vreun mesaj?

- Nu, mulţumesc.

Greg plecase. Se uită afară de la etajul întâi. Dacă bărbatul ar fi aştepta-o, ar fi ieşit prin spate.

Se gândi cum ar fi fost mai bine să-şi cheltuie timpul rămas până la următorul tren spre casă. N-avea chef să se plimbe, cu atât mai mult cu cât era şi destul de frig, iar la film n-avea nicio tragere de inimă să meargă.

La tribunal i se spuse locul unde urma să pledeze Max Lander şi porni într-acolo. Se aşeză în public, încercând să asiste la ceea ce se întâmpla ca la o piesă de teatru. Max Lander pleda din partea apărării, încercând să salveze un puşti asupra căruia fusese găsită nişte marijuana. Prietena lui depunea mărturie. Ea fusese cea care sunase la poliţie. Shay se gândi că Max Lander o va desfiinţa, încercând să-şi înfăţişeze clientul ca pe o victimă. Dar, din contră, Max Lander îi puse întrebările cu un ton măsurat, egal, cu o oarecare empatie. Fata, încurajată de felul în care i se adresase avocatul, începu să povestească nestingherită. îşi iubea prietenul, dar sunase la poliţie, panicată fiind, numai pentru că voia să-l ajute. Nu era un consumator înrăit, fusese doar o întâmplare. Judecătorii se ridicară urmând să

delibereze.

Shay ieşi din sală şi porni spre ieşire, gândindu-se care va fi verdictul.

- Domnişoară Reynolds! se auzi ea strigată.

- Da...

- Domnul Lander mi-a spus să vă dau asta.

Îi întinse un bilet. Max Lander se oferea s-o ducă înapoi la Lammas Knowl cu maşina, dacă ar dori să-l mai aştepte până se termină deliberările.

Bărbatul explică:

- Mă numesc Bernard West, domnişoară. Sunt secretarul personal al domnului Lander. N-ar trebui să mai stea mult... adăugă el, observând ezitarea lui Shay.

De fapt, Shay nu ezita. Se întreba cum de o observase Max Lander între atâtea persoane din sală, cu atât mai mult cu cât ea îl privise tot timpul şi în niciun moment el nu-şi îndreptase privirea spre ea.

Bernard West continuă:

- Eu oricum merg spre birou. Dacă doriţi, puteţi să aşteptaţi acolo. Daţi-mi voie să vă conduc.

- Mulţumesc, spuse ea.

Nu merseră la etajul unu, la domnişoara Rider, ci urcară până la ultimul etaj, unde se aflau apartamentele lui Max Lander. Bernard West descuie unul dintre apartamente şi o invită pe Shay înăuntru.

- O să trimit pe cineva să vă aducă nişte ceai şi ziarul de seară, spuse el.

- Nu e nevoie, răspunse Shay politicos.

- Nu-i nicio problemă, domnişoară, insistă secretarul.

Era un apartament luxos, iar mobila era dintre cele mai moderne. De sus, puteai vedea aproape tot oraşul, cu fiecare străduţă şi fiecare clădire.

Frumos din partea lui Max Lander să se ofere s-o ducă înapoi la Lammas Knowl. Desigur, oricum mergea într-acolo, dar era un gest amabil din partea lui.

Shay realiză că ar fi fost indicat să sune acasă şi s-o anunţe pe doamna Kershaw să nu mai trimită şoferul la gară. Tocmai când vru să ridice receptorul, zbârnâitul soneriei o făcu să tresară. Răspunse şi auzi vocea unui bărbat:

- Cu domnul Lander, vă rog.

- Nu este aici, deocamdată.

Ise păru că recunoaşte vocea şi întrebă:

- Bruce?

- Shay? Da, eu sunt.

- Max Lander se află la tribunal, dar e posibil să fie în drum spre birou chiar acum.

- Am sunat la birou, dar mi s-a dat legătura aici, la tine. Shay, l-am găsit pe Dobie.

- Unde? Cum? întrebă ea, precipitat.

El nu răspunse la niciuna din întrebări, dar anunţă grăbit:

- Este aici, cu mine. Zice că n-a văzut-o pe Monique.

Capitolul 8

- Eşti sigur?

Da, era sigur, dar toată lumea era convinsă că Monique fugise cu Dobie. Si prietenii ei, şi mătuşa, şi Max Lander.

- Asta mi-a spus. Suntem la Lammas Knowl. Lander urmează să ajungă aici în seara asta, nu?

- Da, mă aduce şi pe mine. De fapt, acum îl aştept să vină. Să merg jos, la birouri, să rog pe cineva să-l caute?

- Nu e nevoie. Spune-i lui Lander să sune aici când se întoarce. Nu mai trecu mult şi uşa apartamentului se deschise. Era Max
Lander. Bărbatul nu apucă să spună nimic, pentru că Shay i-o luă înainte, grăbită:

- A sunat Bruce McGhie. L-a găsit pe Dobie, iar Dobie spune că n-a văzut-o pe Monique.

- De unde a sunat?

- De la Lammas Knowl. Se află acolo amândoi.

Lander ridică receptorul şi formă numărul de acasă. Răspunse chiar Bruce.

- Tine-l acolo până vin, spuse Lander, după ce Bruce îl puse la curent cu noutăţile.

Pe drum, Shay şi Max nu discutară mare lucru. Cum liniştea devenea apăsătoare, Shay se aventură să întrebe:

- Ce o să faceţi în privinţa lui Dobie?

- Trebuie să mă gândesc. Voi vorbi cu el şi îmi voi da seama dacă spune adevărul.

- Credeţi că ar putea şti ceva despre Monique?

-Ar putea.

Shay întoarse privirea spre drum şi reflectă:

- Dar dacă Dobie chiar nu ştie unde se află...

- ...este posibil să i se fi întâmplat orice, termină el fraza în locul
ei.

Avea vocea calmă. Ea îl privi cu atenţie; chipul i se contura clar pe fundalul luminilor de dincolo de geam, provenind de la casele din suburbia oraşului.

Ajunseră la Lammas Knowl cam la o oră şi jumătate de când plecaseră din Birmingham. Maşina lui Bruce era parcată în faţă, iar Max opri automobilul lângă aceasta, renunţând să-l mai ducă în spate, la garaje.

Bruce McGhie îi întâmpină nerăbdător.

- E aici? întrebă Max Lander.

McGhie se uită înapoi, peste umăr, către bărbatul care aştepta. Shay îi urmă pe cei doi, fiind convinsă că dacă Max Lander ar fi dorit să nu fie prezentă, n-ar fi avut nicio problemă în a o invita să plece.

Dobie era un tip absolut obişnuit. Avea părul mai lung, dar nu exagerat. Purta un pulover pe gât şi blugi. Arăta destul de îngrijit şi de prosper. Poate că, în urmă cu douăsprezece luni, fusese un vagabond şi un mincinos, dar acum părea un om cu capul pe umeri. Stătea în picioare, lângă masă, aşteptându-i.

Max Lander îşi ridică sprâncenele, în semn de mirare, dar şi de apreciere.

- Bună seara, vorbi el. Trebuie să-ţi spun tot Dobie?
- Nu, domnule. Acum sunt Don Benson.
- Luaţi loc îl îndemnă Max.

Bruce se postă în dreapta lui, iar Shay, încercând să nu încurce, se retrase lângă un perete.

- Sora mea se află la tine?
- Nu, domnule. N-am mai văzut-o de când a plecat cu dumneavoastră.
- Ţi-a scris vreodată?
- Nu. Si nici nu mi-a telefonat. Nimic.
- Cu ce te ocupi acum?
- Am un mic service auto pe autostrada A40.
- Si merge bine?
- Nu pot să mă plâng.
- Înseamnă că ai investit bine banii, interveni şi Bruce.
- Da. Stiţi, domnule Lander, zise Dobie, întorcându-şi privirea din nou spre Max, n-am mai avut niciodată atâţia bani ca atunci când am primit suma aceea de la dumneavoastră. Când aţi plecat cu Monique, mă uitam la bani, dar nu la ei mă gândeam. Mă gândeam la dumneavoastră. M-aţi făcut să mă simt ultimul om. Stiam că ea o să vrea să plece. Nu puteam s-o conving să rămână. Dacă aş fi încercat, m-aţi fi călcat în picioare, şi aş fi un mare mincinos dacă aş spune că ţineam la ea chiar aşa de mult. Acum am nişte bani în bancă, am propria mea afacere. Nu sunt un om bogat, dar trăiesc mulţumitor.

Lander îi spuse încet:

-Ai făcut mai multe progrese decât mulţi oameni pe care-i ştiu.

Benson se îndreptă pe scaun, vizibil flatat:

- E o schimbare, nu? Zâmbetul îi păli. Ar fi putut da de necazuri, să ştiţi, reluă el referindu-se la Monique. Avea o fire de drac. Mi-ar plăcea să vă pot fi de ajutor, domnule, pe cuvânt.

- Îţi mulţumesc că ai venit până aici, îi răspunse Lander.

- Aş putea întreba pe ici, pe colo. Motociclişti, şoferi pe camion... Locuiesc deasupra unei cafenele de pe autostradă. Am şi o fotografie cu ea.

-Ai? se lumină Bruce la faţă. Este de bună calitate?

- Nu e rea.

- Ne-ar trebui şi nouă o copie.

- Sigur, acceptă Dobie.

- Te conduc eu, continuă Bruce. Am nevoie de fotografie.

După plecarea celor doi, Shay urcă la doamna Kershaw să vadă
cum primise veştile. Dormise, după vizita doctorului Probyn, iar acum părea încă foarte obosită.

- Mă bucur că te-ai întors, spuse Melissa Kershaw. Stii că l-au găsit pe Dobie?

- Da, l-am văzut jos.

- Monique nu e cu el.

- Nu.

Se aşeză lângă ea, pe pat, şi continuă:

- Dar tot e bine că l-au găsit. Până acum, toată lumea era

absolut convinsă că e cu el şi nu se mai obosea nimeni să cerceteze alte piste. Măcar acum vor începe s-o caute serios.

- Bănuiesc că aşa e...

Shay începu să-i povestească despre cum a decurs ziua ei liberă. Îi spuse că s-a întâlnit cu un prieten vechi, de la fostul loc de muncă. Vorbea însufleţit, încercând din răsputeri să-i distragă atenţia doamnei Kershaw de la gândurile care o năpădiseră. Din când în când, eforturile ei erau răsplătite cu câte un zâmbet. Obţinu chiar promisiunea că va încerca să mănânce ceva.

Când intră doctorul Probyn, Melissa Kershaw îşi sorbea încetişor ceaiul.

- Vă simţiţi mai bine? întrebă el. Mă gândeam... am vorbit şi cu domnul Lander despre asta... că v-ar prinde bine o mică vacanţă.

Melissa se opuse o vreme, dar într-un final acceptă să meargă la o veche prietenă, permanent rezident la unul dintre cele mai frumoase hoteluri de pe coastă, în Eastbourne. Plecarea fu hotărâtă pentru a doua zi dimineaţă, iar Shay se apucă deja să-i facă bagajul doamnei Kershaw.

În seara aceea urma să fie petrecerea de la familia Hobb, dar Shay nu era deloc încântată să meargă acolo. Max Lander urcase în camera mătuşii şi păru mulţumit când o văzu pe Shay pregătindu-i lucrurile pentru excursie.

- Riscaţi să mergeţi la petrecerea familiei Hobbs, domnişoară Reynolds? întrebă el.

- Nu, nu cred.

- Sper că nu rămâi acasă de dragul meu, interveni doamna Kershaw.

- Nu, pe cuvânt. Pur şi simplu nu prea am chef să merg.

- În cazul acesta, vă supăraţi dacă vă rog să mă sunaţi când se va întoarce McGhie? o rugă Max.

- De cum vine, o să vă anunţ, promise Shay, zâmbind.

Iată, bărbatul era gata să plece de la petrecere pentru a afla ultimele noutăţi de la Bruce. Dar, pe de altă parte, după cum îi mărturisise acum câteva zile, nici nu era un mare iubitor al petrecerilor...

Mai târziu, în faţa focului din şemineu, cufundată în fotoliul adânc, Shay închise ochii şi adormi. Se trezi după o oră sau două, la zgomotul unui motor de maşină. Se gândi că s-a întors Bruce, dar află cu surprindere că era maşina lui Max.

- Credeam că e Bruce, zise ea, ieşindu-i în întâmpinare. De ce v-aţi întors?

- Nu se poate primi niciun telefon la casa Hobbs, aşa că am preferat să mă întorc.

- Ce o să faceţi de-acum încolo, cu Monique? întrebă tânăra.

- O să anunţ că voi oferi o recompensă în schimbul oricărei informaţii despre ea. Cu o asemenea motivaţie, poate avem noroc. Apoi, vom avea şi fotografia de la Dobie. Monique nu este fotogenică. Nu era nici când era mică. De-asta nici nu-i place să i se facă fotografii. Are chiar o fobie faţă de aparatul de fotografiat. De aceea nu avem nicio poză

recentă cu ea, pe care s-o putem folosi. Dacă cea de la Dobie are o calitate rezonabilă, s-ar putea dovedi de un real ajutor.

Se apropia miezul nopţii şi, odată cu el, noul an. Pe ecranul televizorului, un cronometru măsura secundele rămase şi, când sosi momentul, clopotele de la biserica din sat se auziră, marcând noul început.

- Un an nou, spuse Max Lander.
- Să sperăm că este unul bun, completă ea.
- Să sperăm.

Ea se apropie de fereastră, privind în depărtare.

- Nici n-am remarcat biserica din sat. Unde se află?
- La capătul satului. Este prima oară când aud clopotele.

Reflecţia ei în geam era destul de neclară, dar cea a lui Max
Lander, în spatele ei, se vedea atât de bine, încât i se păru că era chiar acolo, afară, în grădină. Se întoarse brusc, pentru că nu-l voia afară, în întuneric. Îl voia aici, în cameră, alături ea. Trase repede perdelele.

- Vă e frig? întrebă el.

Ea merse mai aproape de foc. Ardea încetişor, în nuanţe de roşu-aurii.

- Puţin.
- Să vă aduc ceva de băut.
- Mulţumesc.

Îi întinse un pahar de coniac, apoi se aplecă şi mai puse câţiva buşteni pe foc. Lemnele începură să trosnească, iar Shay se opri din tremurat.

-Vă este mai bine acum? reluă bărbatul.

-Mai bine, da, afirmă ea punând jos paharul. Risipiţi un coniac bun ca aceasta pe mine.

-Vă rog să-l beţi! ordonă el, iar ea se supuse.

Clopotele încetaseră să mai bată, iar liniştea care se lăsase fu spartă de ţiuitul strident al telefonului. Max Lander ridică receptorul, iar Shay îl auzi spunând:

-Aşteptaţi puţin, vă rog. E pentru dumneavoastră.

Shay luă receptorul gândindu-se că era Greg, care voia să-i ureze toate cele bune de Anul Nou. Bărbatul o sunase şi de Crăciun... iar ea nu voia să vorbească cu Greg.

Îşi aşeză palma peste microfon şi se întoarse spre Max Lander:

-Vă supăraţi dacă vă rog să întrebaţi cine este? Dacă este Greg, spuneţi-i că nu sunt aici.

-Greg e o fată?

-Nu.

-Atunci, nu e Greg.

- Bună! se auzi în receptor vocea voioasă a Emmei. Am vrut să-ţi spunem “La Mulţi Ani”, cu toţii. Eşti bine? Cum ai petrecut de Crăciun?

-Emma! “La Mulţi Ani”... da, am avut un Crăciun minunat.

-Ai fost la petrecerile alea simandicoase?

- Mmmm. Am încercat să te sun mai devreme. începând de mâine, am nişte zile libere şi voiam să vin pe la voi. Mă primiţi?

- Sigur că da. Doar ştii bine că abia aşteptăm să te vedem. Auzi, cine este bărbatul care mi-a răspuns? Avea o voce... uh! Am simţit fiori pe şira spinării, deşi mi-a zis doar două cuvinte.

Shay îşi ţinu respiraţia. Max se îndepărtase suficient încât să nu audă, dar, cu vocea pe alocuri stridentă a Emmei, nu putea fi sigură.

- Era Bruce?

Shay îi povestise câte ceva despre el.

- Nu, făcu Shay evaziv.

- Atunci, cine? Ei, doar n-o fi fost chiar contele Dracula, nu?

- Păi... da.

- Ei! se miră Emma.

Pentru a o împiedica să continue, Shay interveni:

- Ne vedem mâine. Nu ştiu pe la ce oră, dar o să iau autobuzul de la Birmingham către Wolverhampton.

Închise înainte ca Emma să mai poată adăuga ceva. Spera ca Max Lander să nu fi auzit conversaţia, dar pentru orice eventualitate explică:

- Era Emma Winsor. Cred că era la o petrecere.

Îi povestise despre Emma când merseseră la Pietre, zilele trecute.

- Am crezut că era cineva de la vechiul loc de muncă, continuă ea. Bărbatul cu care m-am văzut astăzi, la Birmingham.

- Din cauza lui aţi plecat din Londra?

Cu gândirea lui de avocat, nu-i fusese greu să deducă asta.

- Da, recunoscu ea. Dar n-a fost o întâlnire prea fructuoasă.

- Îmi pare rău.

- Sunteţi îngrijorat din cauza lui Monique? schimbă ea subiectul.

- Foarte, răspunse, el.

- Atunci, de ce nu aţi acceptat să se facă publicitate acestui caz?

- A fost o greşeală din partea mea, recunoscu Max.

- Poate nu-i chiar aşa, admise şi Shay. Nici Monique n-ar fi fost încântată să apară în ziare. Povestiţi-mi mai multe despre ea.

- Nu v-a spus Melissa, prietenii ei?

- Mi s-a spus că avea o personalitate agreabilă. Toată lumea o
plăcea.

- Bănuiesc că da. Nu avem prea multe în comun. După moartea părinţilor noştri, abia dacă ne-am mai văzut. Monique a plecat la internat. Părea fericită. Avea mulţi prieteni.

- Nu e şi cazul dumneavoastră.

- Sunteţi un copil foarte perspicace, domnişoară Reynolds.

- Nu sunt un copil, domnule Lander, protestă ea.

- Era o expresie, replică el cu un zâmbet liniştitor.

Ea îi răspunse la zâmbet, simţind cum enervarea i se risipeşte.

- Sunt convinsă că Monique se va întoarce, continuă Shay.

- Sper din toată inima. Dar cine ştie? E specialistă în dramatism.

- O vom găsi, repetă ea.

Îşi muşcă buzele, pentru că de data aceasta nu vorbea cu Melissa Kershaw. Max Lander ştia cum stau lucrurile în lumea reală, iar clişeele obişnuite nu-l puteau păcăli.

El nu răspunse, iar tăcerea coborî grea peste ei.

- Doriţi nişte cafea? spuse ea pe un ton aproape disperat.

- Da, aş vrea.

- Mă duc să fac.

Când era în bucătărie, auzi din nou o maşină apropiindu-se. De data asta era Bruce, care se întorsese cu fotografia lui Monique. Detectivul se îndreptă direct către biroul lui Max Lander şi închise uşa după el. Shay nu îndrăzni să-l urmeze.

A doua zi dimineaţă, Shay îl găsi e Bruce în bucătărie, luând micul dejun. Bărbatul se oferi să o ducă până la Birmingham.

- Ar fi minunat, acceptă ea.

- Vacanţa asta pică într-un moment cum nu se poate mai bun,
nu? o chestionă el.

- De ce? se miră tânăra.

- Păi, cu iubitul care tocmai s-a întors în viaţa ta...

- Nu-i chiar aşa.

- Cum adică?

- Pur şi simplu. Ne-am întâlnit, am vorbit şi ne-am spus la revedere.

- Definitiv?

- Asta a fost.

Shay mai luă o felie de grepfrut şi împături în grabă ziarul de dimineaţă. Bruce se ridică brusc şi o sărută zgomotos. Din cauza surprizei, Shay aproape se înecă şi, când bărbatul se decise în sfârşit s-o elibereze, se prăbuşi înapoi pe scaun. încercând să se calmeze, se întinse după cana de cafea şi luă o înghiţitură.

- Eşti nebun? se burzului ea.

- Îmi pare rău, se scuză el. N-am observat că mâncai.

- Doamne, era să mor.

- Scuze. A fost doar un sărut. Mi-ai dat cea mai bună veste din ultimele luni.

Shay începu să râdă.

- Da? Anunţă-mă când mai primeşti vreo veste bună.

El zâmbi:

- Dacă ai şti dinainte, poate te-ai feri.

- Poate. Acum că ţi-ai terminat micul dejun, nu crezi că ar fi momentul să te apuci s-o cauţi pe Monique Lander?

- La naiba cu Monique Lander! protestă el.

- Nu vorbi aşa! replică ea cu un glas dur, de nerecunoscut.

Simţi că bărbatul fu şocat de această izbucnire şi încercă

să-l împace.

- îmi pare rău, zise ea.

- Stii doar că nu vorbeam serios, reluă el.

Bruce părea rănit. Nimeni nu muncise mai mult decât el la această anchetă, iar Shay era perfect conştientă de asta.

Ea se forţă să zâmbească.

- Stiu. Dar m-am simţit... oh... A fost ca şi cum cineva m-ar fi împuns cu un fier încins.

Capitolul 9

Bruce o conduse cu maşina până acasă la Emma, dar refuză să intre. Emma îl invitase amabilă să bea o cafea, dar el se scuzase, motivând că trebuie să se întoarcă la lucru.

După plecarea sa bruscă, cele două se aşezară în bucătărie, la taifas.

- Pare drăguţ, comentă Emma.

- Cine, Bruce? Da, este un om bun.

- Oricum, este mai simpatic decât David. Apropo, a reuşit Greg să te găsească? A sunat aici de Crăciun, să te caute.

- M-am văzut cu el ieri.

- Si...?

Shay ridică din umeri şi clătină din cap.

- Totul s-a terminat? întrebă Emma. Ei, acum chiar ai de unde alege, râse ea. Ce vei face?

- Stiu şi eu? Voi trage la sorţi, glumi ea.

Spre seară apăru David şi sună şi Bruce. Era foarte încântat de modul în care se desfăşura ancheta. Fotografia lui Monique urma să ajungă la presă. Întâi trebuia să fie prezentată ca o ştire, iar apoi să înceapă un fel de campanie publicitară. Max avea de gând să cumpere spaţii în câteva ziare, în care să fie prezentată fotografia şi să se anunţe recompensa de cinci sute de lire. Cât de curând, chipul lui Monique va ajunge la fel de cunoscut ca al unui fotomodel. Bruce vorbea cu entuziasm:

- Dacă nici acum nu reuşim să obţinem rezultate, altceva nu ştiu ce mai putem face.

Mâna lui Shay se crispă pe receptor.

A doua zi, apăru ştirea despre Monique Lander la televizor. În următoarele zile, în toată ţara se iviră afişe uriaşe cu fotografia ei. Chiar şi "Edgeford Herald" trimise un reporter să discute cu Shay.

Dintr-un motiv care-i scăpa, Shay începu să se gândească tot mai des la Lammas Knowl, astfel că într-o bună dimineaţă o anunţă direct pe Emma:

- Cred că o să mă duc înapoi.

- Dar de ce? Mai ai trei sau patru zile de stat.

- {tiu, şi sunt conştientă că de mare ajutor n-am cum să fiu dacă mă întorc acolo, dar...

- Te-ai hotărât deja...

Într-adevăr, se hotărâse. În aceeaşi seară, după o călătorie obositoare cu trenul, cu autobuzul şi cu taxiul, ajunse la Lammas Knowl. Era pe jumătate îngheţată. David ar fi adus-o cu maşina, dacă l-ar fi rugat. Dar nu voise să apeleze la el. Acum ajunsese şi asta era important.

În bucătărie, doamna Fulwell cosea. Fu surprinsă s-o vadă.

- Deja te-ai întors? N-a fost cine ştie ce vacanţă, o întâmpină femeia, bucuroasă s-o revadă.

Bău nişte ceai şi se încălzi în faţa focului. Se uită prin scrisorile care sosiseră pentru doamna Kershaw. Erau toate deja deschise. Max Lander venea în fiecare seară din oraş

să le verifice, în caz că ar fi conţinut veşti despre Monique.

- Nimic despre domnişoara Lander? întrebă Shay.

- Din câte ştiu eu, nu, îi răspunse doamna Fulwell.

Max Lander ajunse mai târziu, aproape de miezul nopţii. Auziră maşina, apoi se auzi soneria din biroul lui de lucru. Doamna Fulwell îi pregătise o tavă cu friptură rece, murături şi cafea. Shay întrebă:

- Pot s-o duc eu? Aş vrea să vorbesc ceva cu domnul Lander.

Scrisorile sosite în ziua aceea rămăseseră nedeschise, la el pe
birou. Când Shay intră, îl văzu cum deschidea una câte una, le citea pe diagonală şi le punea deoparte.

Shay aşeză tava pe birou şi rămase tăcută lângă el. într-un final, bărbatul îşi ridică privirea către ea, părând surprins. Shay sperase la o primire ceva mai caldă, gândindu-se chiar că ar putea fi bucuros s-o revadă.

- Ce v-a adus înapoi aşa de repede? întrebă el.

- M-am gândit că aş putea ajuta cu ceva.

- Nu era nimic atât de presant, încât să nu vă permită să mai rămâneţi la prietenii dumneavoastră câteva zile. Ar fi trebuit să vă bucuraţi de vacanţă.

- Ceva veşti?

- Nimic.

Îşi puse o mână pe scrisorile de lângă el şi continuă:

- În afara unei femei care susţine că o poate găsi cu ajutorul vibraţiilor pe care le primeşte de la ea, nu avem

nimic notabil.

-îi veţi răspunse?

-Nu mă îndoiesc că Melissa o va face când se va întoarce.

-Vă pot ajuta cu ceva? mai întrebă ea.

-Nu.

-Atunci, dacă nu vă supăraţi...

-Sigur. Noapte bună.

Shay ieşi din cameră, închizând încet uşa. Era ocupat, desigur, iar ea nu mai avea nimic de spus. Aşa că... noapte bună, domnişoară Reynolds, şi nu mă mai deranja.

Se duse în bucătărie să spună noapte bună şi doamnei Fulwell, apoi urcă scările spre camera ei. La ce se aşteptase? La o primire călduroasă din partea lui Max Lander? Trebuia să fie realistă! Dar un zâmbet poate ar fi meritat. Se aşeză în pat şi adormi destul de greu, iar când o făcu, somnul îi fu agitat şi neliniştit.

Când se trezi, a doua zi dimineaţă, Max Lander nu mai era acolo. Cântări o clipă propunerea lui de a se întoarce la Emma pentru a-şi continua vacanţa, dar se hotărî să rămână.

Pe la prânz, apăru Lara. Shay se duse să-i deschidă.

-Te-ai şi întors? De ce? întrebă tânăra cu surprindere.

-M-am plictisit, îi răspunse Shay.

Nu era întru totul adevărat. Se întorsese pentru că aşa îşi dorise, pentru că ceva o îndemnase să revină.

Lara porni spre living, se opri direct la bar şi-şi turnă un

pahar mare de coniac. întreaga ei atitudine o făcu pe Shay să se întrebe dacă era primul pe ziua de azi.

- Orice ziar deschizi, începu Lara, o găseşti acolo pe Monique. La televizor, pe panourile publicitare, peste tot. întreaga campanie costă probabil o avere. O să-i placă la nebunie toată publicitatea asta.

- Chiar aşa?

- Sigur că da. E o exhibiţionistă.

- Si totuşi, în ultimele două luni, a reuşit să stea ascunsă.

- Si uite unde-a adus-o asta. Toată ţara a aflat despre ea. Ce intrare îşi va face la întoarcere!

- Dacă se va întoarce.

- Stai fără grijă. Sigur o să vină înapoi.

Lara termină băutura şi se duse să-şi mai toarne un pahar. Îşi aprinse o ţigară şi o privi pe Shay drept în ochi, întrebând-o mieros:

- Ia, spune, drăguţă, de ce te-ai întors? Sper că nu din cauza lui Max.

Shay simţi cum i se usucă gura. Era de parcă ar fi avut rumeguş în gât, astfel că trecu un timp înainte să poată răspunde:

- Sunt secretara doamnei Kershaw, nu a domnului Lander.

- Nici nu credeam că te-ai întors din pricina responsabilităţilor.

- Dar la ce anume te-ai referit?

- Nu te mai uita aşa la mine, cu ochii ăia mari şi întrebători. Lui Max îi pare bine că eşti aici. După toate tentativele mătuşii Mel de a găsi o secretară ca lumea, îi pare chiar foarte bine. Dar asta e tot.

Cine se putea gândi la mai mult? El o tratase politicos, cu oarecare prietenie, dar nu întotdeauna. Lara continuă:

- N-aş vrea să te faci de râs. Max poate fi destul de crud. Jo-Ann cu greu poate fi numită o fire sensibilă, dar încă îl urăşte pentru felul
în care a tratat-o.

- Si n-ai vrea să mi se întâmple şi mie acelaşi lucru...

- Exact, răspunse Lara.

- Am să fac în aşa fel încât să nu se întâmple.

Lara trase din ţigară. în spatele perdelei de fum, ochii i se îngustară. Se vedea limpede că nu simte niciun fel de simpatie pentru rivala ei. Era genul de tipă geloasă, care nu acceptă prezenţa altor femei în jurul bărbatului iubit.

- Max Lander e al meu, zise ea cu asprime. Rămâi la detectivul tău, drăguţă. El e de nasul tău.

- Iar tu... începu Shay, răzgândindu-se însă.

Pentru Dumnezeu, doar nu era să se certe cu Lara! Mai ales că motivul era unul complet stupid. Tânăra din faţa ei nu avea de ce să-şi facă griji. Max Lander locuia sub acelaşi acoperiş cu o fată rezonabil de atrăgătoare, vorbeau unul cu altul. Nu-i displăcea complet, dar asta era tot. Dacă Lara nu putea accepta această situaţie, cu atât mai rău pentru ea.

-Oh, poate ar trebui să-ţi ocupi timpul cu ceva, să nu mai fii atât de stresată, spuse Shay.

-Poftim? se înfurie cealaltă.

- Nimic. Acum, am treabă. Hai să vorbim despre chestii amoroase altă dată, da?

Lara dădu peste cap paharul de coniac şi stinse ţigara. Se uită lung la Shay, apoi zâmbi, văzându-se în oglindă. Da, se gândi Shay, tu eşti mai frumoasă.

Era ridicol că Lara Hammond simţise nevoia s-o avertizeze pe Shay îl legătură cu Max. Era o prostie.

Tânăra plecă. Iată o scenă interesantă, se gândi Shay în urma ei. Suficient de trăsnită încât să te facă să râzi în hohote.

Dar Shay nu râdea. "Lasă-l pe Max Lander în pace!", o avertizase Lara. "Pentru el, eşti un nimeni. Mai mult de atât n-ai să devii niciodată. Dacă îţi faci speranţe, vei suferi, pentru că el e al meu!"

Dar dacă era al ei, atunci nu era nevoie s-o avertizeze pe Shay să stea deoparte. Dacă n-ar fi crezut că Shay reprezintă un pericol, nu s-ar mai fi obosit să provoace această scenă.

Lara avea dreptate într-o singură chestiune. Max era motivul pentru care se întorsese la Lammas Knowl. Din pricina lui, David i se părea plicticos. Poate tot el era pricina pentru care nu-i oferise nicio şansă lui Greg. Toate aceste date se potriveau ca într-un puzzle, iar asta o speria.

Max Lander nu se întoarse acasă în acea seară şi probabil o să lipsească mai multe zile. Shay simţi o dezamăgire profundă, care o făcu să-şi încleşteze pumnii. Poate că Lara avusese dreptate şi în privinţa asta. Poate că bărbatul nu dorea să aibă de-a face cu o secretară. Era mulţumit că mătuşa lui o angajase, că era eficientă... dar atât!

Desigur, cu Lara se putea vedea oricând. Ea avea o maşină rapidă şi tot timpul din lume. Ar putea să-l aştepte. Să stea la hotel. Sau în apartamentul lui.

Shay îşi muşcă buzele. începuse să vadă în Lara o rivală. Iar împotriva cuiva care arăta ca Lara şi care avea banii ei, n-avea nicio şansă.

A doua zi, Shay o ajută pe doamna Fulwell să deretice prin camerele de sus. Până în jurul prânzului, treaba era deja terminată.

Se retraseră în bucătărie, să bea un ceai. La un moment dat, se auzi soneria de la intrare, iar doamna Fulwell merse să deschidă. Peste nici două minute, se întoarse, închise uşa de la bucătărie şi, sprijinindu-se de ea, spuse:

- S-a întors!

Shay o privi nedumerită:

- Adică...

- Domnişoara Monique. E cu domnul McGhie, în living. Le duc nişte ceai.

Când se întoarse, îi întinse lui Shay un bilet.

- Domnul McGhie mi-a zis să-ţi dau asta, spuse doamna

Fulwell.

Shay citi biletul: "Fata trebuie supravegheată. Dacă îmi întorc
puţin privirea, poate să dispară. Poţi să vii aici, ca din întâmplare?"

- Ca din întâmplare? silabisi Shay. Cum să vin ca din întâmplare? O să creadă că am venit să mă holbez la ea.

Dar nu avea de ales. Max şi doamna Kershaw se vor bucura să afle că e teafără, chiar dacă Bruce fusese nevoit s-o forţeze să se întoarcă acasă. Revederea nu va fi una fericită, asta era clar.

Shay bătu la uşă, iar Bruce îi deschise. Monique Lander stătea pe un fotoliu, în faţa şemineului, cu faţa întoarsă spre foc.

- Bună, spuse Bruce jovial, dar privirea pe care i-o adresă lui Shay fu mai mult decât grăitoare. Domnişoară Lander, aceasta este Shay Reynolds.

Monique Lander nu schiţă niciun gest, de parcă ar fi fost surdă.

- Bună, spuse şi Shay.

Păşi înăuntru, simţindu-se ca un om care asistă fără să vrea la un accident de maşină groaznic. Nu voia să joace rolul pe care i-l
pregătise Bruce, aşa că spuse direct:

- Domnişoară Lander, dacă aţi putea rămâne măcar până când se va întoarce doamna Kershaw, ar fi minunat. Parcă e pe altă lume de când aţi dispărut.

- De parcă înainte nu era la fel... răspunse Monique.

Deci, se decisese să vorbească.

- Măcar în seara asta... insistă Shay.

- Nu.

Se întoarse spre Shay şi se încruntă. Era fata din tren, fără îndoială. Shay o recunoscu imediat, deşi Monique încă încerca să-şi amintească unde o mai văzuse.

- Din tren, explică Shay. De acolo ne ştim. Am stat vizavi de tine. Mi-ai împrumutat o revistă.

Monique dădu aprobator din cap.

- Si ce cauţi aici? întrebă ea, mereu încruntată.

Shay începu să-i povestească, bucuroasă că a găsit ceva de care să se agaţe. Deşi, când veni vorba despre Max, Monique îşi întoarse din nou privirile către foc.

Bruce îi făcu semn să povestească în continuare, să nu se oprească. Bărbatul se retrăsese lângă fereastră, prefăcându-se că citeşte ceva, dar stătea cu ochii pironiţi către aleea din faţă. Îl aşteaptă pe Max, se gândi Shay. Despre ce ar putea să vorbească? Despre ea? Flecăreala asta nu reuşea să înlăture întrebările cu adevărat importante: unde ai fost şi de ce ai plecat?

Dar, dacă s-ar fi apucat să-i pună întrebări, era posibil să se ridice şi să plece, pur şi simplu. Si nimeni n-ar fi îndrăznit s-o reţină cu forţa.

Monique se uită neliniştită la ceas şi întrebă, uitându-se spre Bruce:

- Cât trebuie să-l mai aşteptăm?

- Este la tribunal.

- Sigur că da, râse fata fără veselie. Are şi el nişte priorităţi.

- Vine direct încoace.

- Foarte frumos din partea lui, ce să zic. Mai aştept câteva minute şi apoi plec. O să-l sun mâine la birou, puteţi să-i spuneţi asta.

Deja se ridicase din fotoliu.

- Ai putea s-o suni pe doamna Kershaw, interveni Shay.

- De ce?

- Pentru că te iubeşte, izbucni ea. De când ai plecat, ia în fiecare zi pastile, ca să poată dormi. Spera să-i trimiţi o felicitare de Crăciun, numai să ştie că mai trăieşti. Nu e foarte puternică şi, în felul ăsta, puţin câte puţin, o vei omorî. Rămâi aici, s-o vezi.

- Nu pot.

- De ce?

- Oricum, ce te interesează pe tine?

- Eu sunt cea care are grijă de ea. Sunt secretara ei, dar tot eu trebuie să-i dau pastilele să poată dormi şi pe umărul meu plânge când simte că nu mai rezistă.

- Eram convinsă că nu plânge pe umărul lui Max, răspunse Monique.

- Nu vorbi aşa! Ai idee cam cât a investit în găsirea ta? Cred că e vorba despre mii de lire.

- Banii? Ce contează banii?

- Pentru tine, poate nu contează. N-ai fost niciodată

nevoită să-i câştigi muncind. Dar crede-mă, el munceşte pentru bani. De aia e mereu la tribunal. Si apoi, dacă nu i-ar fi păsat ce se întâmplă cu tine, n-ar fi investit nimic în găsirea ta.

- Să nu-mi ţii lecţii...

- Slavă Domnului, interveni Bruce. A venit!

Se uită la Shay, mulţumindu-i din priviri pentru că stârnise această ceartă cu Monique şi reuşise astfel s-o reţină. Totuşi, tânăra spusese toate acele lucruri absolut spontan, crezând fiecare cuvinţel pe care-l rostise.

Niciunul nu făcu nicio mişcare auzind paşii care se apropiau. Cele două fete încă se priveau una pe cealaltă, iar Bruce rămăsese la locul lui, lângă fereastră.

Max Lander intră în încăpere, iar Monique, întorcându-se spre el, îi înfruntă direct:

- Nu te-ai grăbit deloc să vii încoace.

- Am avut pană. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici, răspunse el, venind către ea.

Monique făcu un pas înapoi.

- Nu mă atinge, Max.

El rămăsese cu mâna în aer, apoi o lăsă să cadă moale pe lângă corp.

- Eşti bine? întrebă bărbatul.

- Ţie cum ţi se pare?

- Pe unde ai fost?

Ea îşi întoarse privirea spre Bruce şi spuse:

- O să-ţi spună el. Am o casă frumoasă, cu terasă. În

Preston. Am cumpărat-o eu însămi. În ultimele şase luni, am strâns bani să o pot cumpăra. Nu foarte mulţi, pentru că acolo casele sunt destul de ieftine. Si mi-am luat şi o slujbă cu jumătate de normă, la un magazin.

- Ce naiba încerci să demonstrezi prin toate aceste gesturi? strigă Max.

- Nimic. Vreau să mă laşi în pace.

Îl privi ca şi cum ar fi fost un călău.

-Ai vrut să mă găseşti doar din interes... profesional, îl acuză ea. Te simţi vulnerabil din pricina surorii tale dispărute. Mai devreme sau mai târziu, amicii vreunuia dintre criminalii ăia pe care îi bagi la închisoare aveau să te sune şi să te ameninţe. Nu ţi-ar fi plăcut să se întâmple asta.

Nu acesta era motivul pentru care Max Lander voia să-şi găsească sora. Shay ştia asta.

- Nu, spuse el.

- Ei bine, sunt vie, uite-mă, şi nimeni nu m-a ţinut prizonieră nicăieri. Aşa că acum am să dispar din nou, iar tu poţi să dai jos toate afişele şi să-ţi plăteşti copoii - ah, şi încă cinci sute pentru clientul care m-a recunoscut.

Se uită în jur, după geantă.

Max spuse:

- Stai cu noi măcar în seara asta.

- Nu, mulţumesc.

- Până se întoarce Melissa.

- Nu începe şi tu. Cred că secretara Melissei mai avea

puţin şi mă lega de scaun.

- Monique, spuse el, prinzând-o de mână. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama...

- Nu, nu ţi-ai dat. Eşti aşa de puternic, aşa de inteligent şi atât de sigur de tot. Lasă-mă să plec.

- Nu!

Se zbătu să scape din strânsoarea lui şi-l lovi cu pumnii în piept.

- Dacă stai în seara asta, continuă Max, îţi promit că mâine poţi pleca. Poţi să începi o nouă viaţă de mâine. Nu trebuie să mă mai vezi niciodată.

- Lasă-mă să plec, strigă ea. Lasă-mă!

- Ca să te duci unde?

- Oriunde, dar nu aici.

- Te duc la un hotel.

- Bine, acceptă ea.

Părea disperată să plece. Aproape fugi din cameră, iar Max o urmă. Uşa rămase larg deschisă, dar nici Shay, nici Bruce nu se putură hotărî s-o închidă. Se uitau unul la altul, îngroziţi.

Puteau auzi vocea gravă a lui Max, rugând, implorând, şi pe Monique răspunzând mereu "Nu... nu... nu!", ca şi cum şi-ar fi pus mâinile la urechi să nu-l mai poată auzi.

Apoi se auzi scârţâitul uşii de la intrare, şuieratul vântului de afară şi un ţipăt...

Capitolul 10

Monique zăcea la baza scărilor, cu trupul contorsionat şi cu ochii închişi. Alunecase pe gheaţa de pe trepte. Max îngenunche lângă ea, dar, când Bruce încercă să-l ajute s-o ridice, spuse repede:

- N-o atinge. Adu-l pe doctorul Probyn.

Îşi scoase haina şi o înveli cu blândeţe.

Doctorul sosi rapid şi îngenunche şi el în zăpadă. Shay tremura, dar nu de frig. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi încercă să alunge groaza care o cuprinsese.

- S-o ducem în casă, spuse doctorul Probyn.

Ambulanţa sosi peste cincisprezece minute şi Max împreună cu doctorul Probyn urcară în maşina salvării, alături de Monique. Erau deja plecaţi de câteva ore, când telefonul sună. Răspunse Bruce şi discută ceva în grabă.

- Era Lander, îi explică el lui Shay. Sunt pe drum încoace. Vine şi Monique.

- Înseamnă că nu e chiar aşa de grav, se îmbărbătă tânăra.

- Probabil o contuzie uşoară, completă Bruce.

Când se întoarseră, Shay nu avu curaj să intre în cameră, până nu fu chemată. Doctorul Probyn îi spuse:

- Se pare că dumneavoastră trebuie să aveţi grijă de toţi pacienţii din casa asta.

Ea zâmbi. Monique părea destul de liniştită. Dormea.

Doctorul continuă:

- Nu este foarte grav. S-a lovit la coloană. Ar fi putut fi

mult mai rău.

- Dar poate să meargă?

Amintirea trupului contorsionat la baza scărilor îi reveni în minte. Aproape îi fusese teamă să pună întrebarea.

- Mâine, nu. Probabil nu va putea să meargă încă vreo lună, dar îşi va reveni, nu vă faceţi griji. Nervii afectaţi se vor vindeca. N-are nevoie decât de odihnă şi de linişte.

Era o veste bună. Shay se întoarse către Max şi-l văzu zâmbind.

Se făcuse aproape ora unsprezece. Shay urma să vegheze bolnava în prima parte a nopţii, iar apoi era rândul doamnei Fulwell, până a doua zi, când o asistentă medicală avea să se ocupe de ea.

-În noaptea asta, dacă s-ar trezi, ar trebui să aibă pe cineva lângă ea, să nu se sperie, îi spuse doctorul Probyn.

Bruce şi doamna Fulwell plecară la culcare, aşa că în cameră mai rămăseseră doar Shay şi Max Lander, la căpătâiul lui Monique. Shay se întoarse spre el şi spuse în şoaptă:

- Poate e mai bine aşa. Acum, va fi nevoită să rămână aici o vreme.

- Mă întreb cum o să reacţioneze când îşi va da seama unde se află. Un lucru e sigur, ar fi mai bine să nu fiu prin preajmă.

- Ei bine, important este că se află aici.

- Si tu. îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

La ce se referea? La faptul că avea grijă de Monique?

Nu-şi putea da seama.

După ce bărbatul plecă, Shay rămase în fotoliu, încercând să citească ceva. Oricum n-ar fi luat-o somnul. De fiecare dată când o privea pe Monique, evenimentele din seara aceea îi năvăleau în minte. Max Lander era personajul negativ. Prin tot ce făcuse, fata încercase să scape de el. De ce oare?

Nu cred, se decise până la urmă Shay. Cum poate să-l urască atât de mult când eu, inevitabil şi irevocabil, simt că mă îndrăgostesc de el?

Când Monique începu să se foiască, Shay puse jos cartea şi se aplecă deasupra ei. Tânăra deschise ochii şi Shay îi spuse blând:

- E în regulă. Culcă-te la loc.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Monique, cu voce stinsă.
- Ai căzut. Trebuie să te odihneşti şi ai să te faci bine.
- Sunt acasă. Oh, ajută-mă, sunt acasă.
- Sşşş! făcu Shay, încercând s-o liniştească.
- Nu pot să-mi mişc picioarele.
- O să poţi, în curând. Nu e ceva serios.
- Nu pot să mă mişc, spuse ea, cu o panică sporită.
- Ascultă-mă, spuse Shay calm. Trebuie să te odihneşti. Îţi jur că o să te faci bine. E doar ceva temporar. O săptămână sau două. Dar trebuie să stai liniştită.

Monique se lăsă pe spate, moale. Închise ochii şi rămase nemişcată, ca şi cum ar fi fost moartă. Shay

continuă:

- Crede-mă, îţi spun adevărul. L-am întrebat pe doctorul Probyn când te-au adus de la spital. Căderea ţi-a afectat un nerv, dar te vei vindeca repede. N-ai nevoie decât de linişte şi de odihnă. Bea asta.

Shay o ajută să se ridice.

- Ce e?

- Ceva care să te ajute să dormi.

- De ce nu? acceptă Monique. Vreau ceva care să mă ajute să dorm până când am să pot merge din nou.

Înghiţi băutura şi continuă:

- Să nu pleci.

- Doamna Fulwell va veni peste o jumătate de oră. O să rămân lângă tine până atunci.

- Să nu-l laşi pe Max să se apropie, mai spuse, şi pleoapele grele
i se închiseră. Shay îi luă mâna într-a ei şi rămase aşa până când simţi cum degetele lui Monique se relaxează. Adormise.

Nu peste multă vreme, doamna Fulwell veni s-o înlocuiască. Shay ieşi şi observă că uşa de la living era deschisă. Max Lander era treaz şi o aştepta.

- Cum se simte? întrebă el.

- S-a trezit puţin, dar a adormit la loc.

- Eşti obosită?

- Nu.

- Vrei să vii să vorbim puţin? o rugă el.

Era prima oară când îi spunea "tu". Arăta foarte obosit, ca şi cum orele fuseseră incredibil de lungi. Shay şi-ar fi dorit să aibă
îndrăzneala să-l ia de mână, aşa cum făcuse cu Monique.

- Vrei ceva de băut?

- Nu, mulţumesc.

Tăcu o clipă, apoi începu să vorbească grăbit.

- Nu prea are logică gestul ei de a fugi din nou, nu-i aşa? Dacă ar fi fost îndrăgostită de Dobie, aş fi înţeles, dar nimeni nu pare să creadă că-l iubea. Ce i-ai spus, Max, întrebă ea curioasă, dar şi bucuroasă că îi putea spune pe nume, când i-ai dat bani lui Dobie? De te urăşte aşa de mult?

- Si eu mă gândesc la asta, dar nu pot să pricep. Nu voia să rămână cu el. N-a fost surprinsă când am ajuns acolo. Stia că Melissa îmi va spune unde se află. Când am pus banii pe masă, i-am spus doar: "Haide, Dobie, altă ofertă mai bună ca asta n-ai să primeşti!" Iar ea era pregătiră să vină acasă. Nu ştiu cu ce am greşit. De ce mă urăşte atât de mult, încât să i se pară viaţa de aici insuportabilă?

Ea îi răspunse încet:

- Poate crede că eşti mai mult avocat decât fratele ei.

- Mai degrabă inuman... Bănuiesc că toată lumea are impresia asta despre mine.

- Eu nu.

El îi atinse obrazul cu degetele, blând, iar ea rămase

nemişcată, simţind cum inima aproape i se oprise.

- Care este primul lucru pe care ţi-l aminteşti din copilărie? întrebă el.

- Poftim? se miră ea.

- Cea mai veche amintire pe care o ai.

- O acadea uriaşă. Am scăpat-o pe jos şi s-a spart, iar tata mi-a
promis că-mi ia alta.

- Cea mai veche amintire a mea este cu mama, care se îmbrăcase pentru o petrecere. Purta ceva strălucitor. Iar tata îi spunea că, dacă pleacă, să nu se mai întoarcă. Bănuiesc că până la urmă a plecat. Întotdeauna pleca. Si întotdeauna venea înapoi acasă. Monique e tot aşa, nu?

Shay aprobă din cap, fără să spună nimic.

- Era foarte frumoasă, continuă el, cu o voce care părea aproape plictisită, plată şi impersonală. Când a murit, avea cam patruzeci de ani, dar părea mult mai tânără. Era foarte frumoasă şi extravagantă, poate chiar mai naivă decât Melissa şi probabil infidelă. Tata era mai retras, aproape ascetic. Nu aveau mai nimic în comun, dar au continuat să trăiască sub acelaşi acoperiş şi să-şi mănânce zilele unul altuia.

- De ce n-au divorţat?

- Nu erau de acord cu divorţul, râse el ironic.

- Monique ştie lucrurile astea?

- Avea doar nouă ani când au murit. Avea o guvernantă care era foarte mândră că reuşeşte s-o ferească de toate

astea. Nu, n-a ştiut nimic.

- Dar tu ştiai...

- Stiam. Si mă simţeam oribil când îi auzeam.

Acum, nu mai era un băieţel, se gândi ea, era bărbat... dar părinţii săi îl transformaseră într-un adult înainte de vreme.

El continuă:

- Până la urmă, nu mă mai interesa, pentru că am încetat să mă implic, să mai sufăr. Bănuiesc că, fără să-mi dau seama, am ridicat în jurul meu această barieră de detaşare. Aşa că, vezi tu, au dreptate cei care spun despre mine că nu sunt uman.

Ea spuse, cu amărăciune:

- Nu-şi dădeau seama ce-ţi fac?

Se referea la părinţii lui. Dar toate astea se întâmplaseră cu mult timp în urmă, iar ei muriseră. Max Lander îi răspunse, parcă citindu-i gândurile:

- Oricum, a fost cu mult timp în urmă.

- Trebuie să uiţi, spuse ea. Eşti un om sensibil şi bun. Îţi pasă de Monique.

- Ar putea să fie prea târziu.

Se lăsă liniştea. Apoi, după o vreme Max Lander adăugă:

- Eşti obosită. Poate vrei să mergi la culcare...

- Da, ar trebui.

Ea se ridică din fotoliu, iar bărbatul se ridică şi el, întrebând:

- Este ceva între tine şi McGhie? Aveţi o relaţie?

- Te referi la Bruce? Nu, nu e nimic între noi.

- Te-am văzut într-o dimineaţă sărutându-l.

- Cum? Ah, îşi aminti ea, atunci? De fapt, el mă săruta pe mine. A fost o surpriză şi, oricum, n-a însemnat nimic.

- Mă bucur să aud asta.

Dacă el ar fi făcut chiar şi jumătate de pas spre ea, Shay s-ar fi aruncat în braţele lui, dar el rămase nemişcat.

- Poate ar trebui să mergi la culcare. Este destul de târziu.

- Si tu. Mâine va fi o zi lungă.

- Aşa cred şi eu. Vei rămâne aici, nu?

Avea nevoie de ea mai mult ca oricând, acum că mai apăruse un bolnav care trebuia îngrijit. De altfel, toate lucrurile pe care i le împărtăşise Max Lander puteau fi luate drept un avertisment. în afară de recunoştinţă, altceva nu trebuia să aştepte din partea lui.

Totuşi, nu era aşa. Shay ştia că bărbatul nu mai spusese aceste lucruri nimănui.

-Am să rămân cât vei avea nevoie de mine aici, răspunse ea.

Dimineaţa, Shay se trezi destul de obosită. Dar, după ce se spălă
pe faţă cu apă rece, oboseala o părăsi imediat. Se duse direct în camera unde zăcea Monique. Rămasă singură cu bolnava, Shay trase draperiile de la ferestre şi privi afară, la întinderea cenuşie şi răcoroasă. Auzi vocea lui Max, din

uşă:

- Doarme?

- Da, îi răspunse Shay.

- Ne vedem mai târziu, îi mai spuse el, înainte de a pleca.

Când Monique se trezi, Shay o întrebă:

- Cu ce a greşit Max faţă de tine?

Monique nu răspunse, aşa că Shay continuă:

- în ce-l priveşte, nu ştie ce vină are. Mi-a mărturisit că n-aţi fost niciodată apropiaţi, dar asta ar putea la fel de bine să fie şi vina ta, în aceeaşi măsură ca a lui. Imediat ce a aflat că nu eşti cu Dobie, a fost la fel de îngrijorat ca mătuşa ta. Si nu din cauza eventualelor şantaje. Nu se gândea deloc la el.

Spre prânz sosi şi doamna Kershaw. Primise mesajul seara, la hotel, şi plecase îndată. Grăbise şoferul peste întinderea îngheţată şi, deşi ninsese serios, reuşiseră să răzbată.

- Unde e Monique? îl întrebă ea pe Max, de cum intră.

El o luă blând de braţ explicându-i că Monique avusese un mic accident, nu grav, şi că foarte curând se va pune pe picioare. Melissa, îngrijorată, se duse în camera bolnavei. Shay le lăsă singure pe cele două femei.

Mai târziu, ajunse şi asistenta care urma să aibă grijă de Monique şi, odată cu ea, veni şi o altă ninsoare. În următoarele câteva zile, Lammas Knowl rămase izolat de restul lumii. Bruce McGhie plecă imediat ce începu

ninsoarea, "înapoi în civilizaţie".

Max Lander rămase acolo şi încercă să lucreze de acasă. Nu reuşi s-o vadă deloc pe Monique, pentru că ea nu-i permise.

Deşi Shay încercase să-l ajute, suplinind lipsa domnişoarei Rider, secretara lui personală, într-una din zile, Max fu nevoit să plece la Birmingham.

- Mă întorc diseară, zise el la plecare.

Drumurile erau destul de primejdioase încă, înzăpezite şi alunecoase. Ea îi răspunse:

- Chiar crezi că este cazul să pleci? Se circulă dificil, iar pe timp de noapte o să fie şi mai rău.

- O să mă întorc repede, promise el.

- Să ai grijă de tine, da?

Bărbatul se uită la ea peste birou, iar ea zâmbi, pentru că Max Lander nu era un om grijuliu.

- Voi avea, promise el. Închise servieta şi dădu să plece, dar se întoarse spre ea, spunând:

- Să ai grijă de ea. Si de tine.

în sfârşit, plecă şi ea rămase în loc, nemişcată. Urmări maşina lui îndepărtându-se. I se părea oarecum greşit să fie fericită, când în jur era atâta suferinţă, dar era. Si la fel era şi Max. Era îngrijorat din cauza lui Monique, dar, când era alături de Shay, se simţea bine, mulţumit. Parcă radia.

Când auziră râsul acela groaznic, Shay şi doamna Kershaw erau în living. Cineva râdea isteric.

- Monique! sări doamna Kershaw şi se grăbi spre

camera bolnavei. Când intrară în încăpere, asistenta, doamna Ellis, se întoarse spre ele şi spuse:

- E-n regulă, doamnelor, ne prostim şi noi puţin. Domnişoară, cred că ajunge spectacolul pe care l-aţi oferit.

Monique însă părea că nu aude nimic. Râdea în continuare, iar lacrimi grele îi curgeau pe obraji.

Sora Ellis o pălmui, nu foarte tare, dar cu oarecare satisfacţie, iar Monique o privi surprinsă şi se opri.

- Ce s-a întâmplat, soră? întrebă doamna Kershaw.

- Nimic. I-am spus doar cum mă cheamă. Înţeleg că nu e un nume tocmai la modă, dar nu e chiar aşa de caraghios. Mă numesc Elvira Alice. A început să râdă şi a devenit puţin isterică. O să fie bine acum. Elvira Alice nu era un nume caraghios, se gândi Shay. Chiar deloc. Doamna Kershaw şi sora Ellis ieşiră din cameră şi, când rămase singură cu Monique, tânăra întrebă:

- Este vorba despre numele "Alice", nu-i aşa?

Monique se uită la ea cu ochii goi:

- Ce vrei să spui?

-Tu să-mi spui. Numele Alice te-a deranjat, nu? Ţi-a adus aminte de Alice Gifford?

Pentru o clipă, în ochii lui Monique se întrezări teama.

- Ce ştii tu despre Alice Gifford?

- Stiu că a fost acuzată de vrăjitorie şi a fost condamnată la moarte. Camera ei se află deasupra celei în care stau eu.

Monique îşi umezi puţin buzele.

-Ai... ai auzit ceva vreodată?

-Am impresia că am auzit nişte paşi o dată. Credeam că eşti tu.

-Altceva?

-Tu eşti cea care îmi poate da mai multe detalii.

-Max va crede că sunt nebună. N-are chef de scandaluri. De-aia l-a şi plătit pe Dobie. Nu-i pasă de mine, nu i-a păsat niciodată de nimeni. Dacă Max ar şti, m-ar interna imediat într-un spital de nebuni. Nu m-ar crede nici într-un milion de ani.

În ochii ei nu se citea ura, ci teama. Îi era teamă de Max, cu gândirea lui rece şi analitică. Dar mai era ceva. Shay spuse:

-Eu te cred. Povesteşte-mi mie.

- Bine. Dacă sunt nebună, înseamnă că suntem nebuni toţi treisprezece. Ei n-au zis nimic, dar ştiu că şi lor li se întâmplă tot felul de lucruri.

-Treisprezece... Un număr cu ghinion.

Monique o strânse de mână:

-Am dat o petrecere. De Sfântul Valentin, anul trecut. Si... totul a început ca o glumă. Le-am povestit prietenilor mei că am găsit într-una din camere nişte hârtii, nişte înscrisuri cu ritualuri vrăjitoreşti, care aparţinuseră lui Alice Gifford. Am inventat totul. Am invitat încă doisprezece amici şi am urcat la Pietre. Ne-am prefăcut că e un Sabat al vrăjitoarelor. Am dansat în jurul Pietrelor, închinându-ne la una dintre ele şi cântând poeziile acelea pe care le

născocisem eu. Si, deodată, umbrele pădurii au început să se mişte şi ne simţeam cu toţii ca şi cum cineva ne-ar fi urmărit. Ne-am speriat şi ne-am întors acasă. Iar aici, sus, în camera lui Alice, am văzut o lumânare aprinsă în geam.

- Poate lumina lunii vă juca feste.

- Aşa ne-am gândit şi noi. Când am urcat sus, nu era nicio lumânare aprinsă. Totuşi, mai târziu, în acea noapte, am auzit nişte paşi lângă uşa camerei mele. N-am îndrăznit să ies. De atunci, simt că ceva mă urmăreşte. S-a întâmplat ceva atunci. Am adus ceva cu noi, de acolo, de la Pietre.

- Si de asta ai fugit?

- Nu mai e mult şi e din nou Sfântul Valentin. Sunt aici din nou. Am căzut pe gheaţă pentru că trebuia să rămân. Iar Max va spune că sunt nebună... Pe asistentă o cheamă Alice, reluă ea, din ce în ce mai speriată. Stiu că nu e Alice Gifford. Dar Alice este încă în această casă. Sau nişte creaturi trimise de ea. Sau altceva.

Lui Shay i se făcu milă de ea. Pe de altă parte, era furioasă că fata lăsase astfel de prostii s-o afecteze. Toate aceste legături se formaseră în imaginaţia ei. Într-adevăr, casa era veche şi, poate, cumva tenebroasă, dar nimeni altcineva decât Monique nu experimentase astfel de întâmplări.

- Max n-o să creadă că eşti nebună. Îţi promit. Iar dacă nu vrei să rămâi în casa asta, nici nu e nevoie.

- Chiar crezi? Mă ajuţi?

- Sigur. Max o să înţeleagă. Ţine la tine.

- Max n-a ţinut la nimeni, de când se ştie.

- Oh, ba da, spuse Shay cu emfază. Se gândea la părinţii lor, dar Monique n-avea de unde să ştie.

- Ce te face să crezi asta?

Cum Shay nu răspunse, continuă:

- Crezi că te iubeşte pe tine? Dacă este adevărat, eşti la fel de nebună ca şi mine.

Apoi se întoarse spre perete şi se prefăcu adormită.

Max reveni către seară. Shay ştia că avea să se bucure să-l vadă, dar nu era pregătită pentru emoţia care o cuprinse când auzi maşina parcând în faţa casei. Traversă peluza, îndreptându-se către automobilul oprit. Max deschidea uşile de la garaj, dar se opri brusc când o văzu pe Shay ieşind.

- întoarce-te în casă, este foarte frig, o sfătui el.

- Nu mi-e frig, ripostă ea. Cum a fost în oraş?

- Nu s-a schimbat prea mult. Am auzit că va veni o nouă furtună de zăpadă, reluă el când ajunseră în casă.

- Stii, am ceva să-ţi spun, începu Shay.

- Da? zâmbi el. Mă bucur să te revăd.

- Trebuie să-ţi povestesc ceva despre Monique.

- Despre Monique? făcu el, deodată interesat.

- Da, am reuşit să vorbesc cu ea astăzi. Mi-a povestit cât de tulburată a fost... Crede că este vrăjită.

- Cum? se miră bărbatul.

-Acum un an, ea şi alţi doisprezece prieteni au urcat la

Pietre şi au făcut un soi de ritual, care, crede ea, a adus la viaţă o forţa malefică.

Max păru că vrea să râdă, aşa că Shay continuă repede:

- înţeleg, este o naivitate, dar Monique este speriată şi de aceea a încercat să fugă. Voia să înceapă o nouă viaţă, fără prieteni, fără
bani. Nu fugea de tine, doar credea că o vei considera nebună.

- De ce ar crede aşa ceva?

- Mi-a spus că ai încercat mereu să te fereşti de scandal. De aceea ai luat-o de lângă Dobie, nu pentru că ţi-ar fi păsat de ea. Si, dacă ţi-ar fi împărtăşit teama ei, ai fi închis-o rapid într-un sanatoriu.

- Si tu mă crezi capabil de aşa ceva?

- Desigur că nu, zise ea cu nerăbdare. Ce facem acum, însă? Casa asta a aparţinut unei vrăjitoare. Are o obsesie legată de Alice Gifford, crede că femeia s-a întors să se răzbune. Nu mai vrea să locuiască la Lammas Knowl.

- Mai întâi, trebuie s-o facem pe Monique să priceapă că n-o voi duce la sanatoriu.

- Da, te rog să-i spui asta, aprobă Shay.

Se îndreptară amândoi către dormitorului fetei. Monique se ridică încet pe perne, privindu-i curioasă.

- I-ai spus? o întrebă ea pe Shay.

- Da.

- Si?

- Trebuie să-ţi spun, începu Max, luând mâinile surorii într-ale sale, că îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. N-am vrut niciodată să-ţi fac vreun rău. Si nu te consider nebună.

Lacrimi amare începură să curgă pe obrajii fetei.

- Liniştеşte-te, o mângâie Max. Totul va fi bine. Nu voi lăsa pe nimeni să te rănească. Acum, încearcă să dormi puţin.

Shay şi Max plecară, închizând uşa în urma lor.

- Si acum, ce urmează? întrebă Shay în şoaptă.

- Trebuie să mă întâlnesc şi cu ceilalţi prieteni ai ei, să le
demonstrez că totul nu e decât un rod al fanteziei lor tinereşti.

- Stiu că totul va fi bine, aprobă Shay. Tu ai puterea de a îndrepta lucrurile.

- Nu, nu, ripostă el. Tu ai această putere.

-Te iubesc, răspunse ea cu un glas răguşit de emoţie. O, ce mult te iubesc!

- Si eu pe tine, draga mea.

După o clipă de tăcere, Shay zise, gânditoare:

- Stii ce cred eu? Că la originea acestor zvonuri despre vrăjitoare şi blesteme malefice se află altceva...

- Ce anume?

- Nu ştiu, e doar aşa, un sentiment... Dar cred că oamenii care locuiesc la Shale Hill s-au izolat prea mult, ignorând şi dispreţuind sătenii. I-au angajat, dar n-au

căutat niciodată să se apropie de ei. Consideră că un cont bancar este suficient pentru a fi superior cuiva. Sătenii sunt cei care ar trebui să fie mândri de ei şi de felul în care îşi duc zilele, demni. Familiile vechi de aici au tot dreptul să fie mânioase pe cei care îşi râd de ei şi de tradiţiile lor. Poate au simţit că cei care îi dispreţuiesc merită o lecţie.

- S-ar putea să ai dreptate, făcu Max. Stii, ai fi un bun avocat. Cam impulsiv, dar foarte convingător, glumi el. Putem descoperi imediat dacă scenariul tău este real. S-o chemăm pe doamna Fulwell.

Femeia apăru, cu o expresie de uimire pe chip.

- Ce este? întrebă ea nedumerită.

- Ştiţi, doamnă Fulwell, explică Shay, că Monique, împreună cu câţiva prieteni, au făcut un soi de... incantaţie la Pietre, de Sfântul
Valentin. De atunci, a început să creadă că a căzut sub puterea unui blestem.

- Si aşa cred şi ceilalţi amici ai ei, interveni Max. Am putea să ne descurcăm, dacă ar fi într-adevăr o întâmplare supranaturală, dar credem că sătenii n-au privit cu ochi buni ceea ce s-a petrecut la Pietre.

- Unii, s-ar putea, răspunse scurt femeia.

- Destul de mult încât să înceapă un joc atât de crud?

- Dacă totul a început acum douăsprezece luni, reluă doamna Fulwell, privindu-l în ochi, atunci cred că este cazul să înceteze. Vreţi să luaţi cina acum? Supa se va răci...

Max privi în urma ei, absolut şocat.

- La naiba, strigă el, femeia asta ştia totul. Ce fel de sat e ăsta? Cu ce avem de-a face aici?

- I-aş spune rezistenţă pasivă, râse Shay.

- Stii, poate avem într-adevăr o casă vrăjită, spuse Max, pe un ton glumeţ.

- Chiar crezi asta?

- Nu, dar câteodată mă întreb de ce am cumpărat-o. Nu e genul de casă la care am visat. Si totuşi, dacă n-aş fi avut-o, nu te-aş fi întâlnit pe tine...

Ne-am fi găsit unul pe altul. Cândva, undeva... gândi ea.

- Si acest lucru mă înspăimântă, continuă el. Mă înspăimântă de moarte, repetă bărbatul, apropiindu-se de ea şi luând-o în braţe.

Sfârşit